

BURMESE
CLASSIC
.com

စေတနာ့အခွင့်အလမ်း

အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်

ပြည်ထောင်စု ဝါဒီများ
တိုင်းပြည်တစ်ပြည်လုံးတို့၏ ဖြိုကွဲရေး
အချွန်အမြောက်အမြား တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ထောင်စု ဝါဒီများ အခိုင်းမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီး
သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ
များအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ၊

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော
နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်
အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုး
တက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်း
ရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးလုံးလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
အမျိုးလုံး ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး
လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
တင် ချိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ခေမာပြည့်ချမ်းသာ

အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်

ဖျတ်အုပ်ကြိုချက်စာပေ

၅၀၀၇၃၅၀၆၀၆

ဖျတ်အုပ်ကြိုချက်စာပေ

၅၀၁၁၂၇၀၆၀၉

လှိုင်အောင်အောင်

ဒွန်း

ဒွန်း

WAI YAN

လှိုင်အောင်

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၂၀၀၇ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

စာအုပ်ရေ

(၂၀၀)ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

(၅၀၀)အုပ်

ဒေါ်စိန်လှလှသန်းရင်(၃၆၆၀)

စောပြည့်ဝန်းစာပေ၊ အမှတ်(၁)၊

(၂၂၇/၂၂၉)၊ ၁၅၁လမ်းနှင့်ကျိုက္ကဆဲလမ်း၊

မျိုင်းရွာမရပ်ကွက်၊ ကျောက်မြောင်း၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

- တစ် -

မျက်နှာပုံးနှင့်

ဒေါ်ခင်ခင်ဝင်း (ကလျာပုံနိပိတိုက်)(၀၂၆၇၀)

အတွင်းပုံနိပိသူ

(၁၅၂) ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊

စုပေါင်းအိမ်ယာရပ်ကွက်၊

သယံဇင်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖြန့်ချိရေး

စောပြည့်ဝန်းစာပေ၊ အမှတ်(၁)၊

(၂၂၇/၂၂၉)၊ ၁၅၁လမ်းနှင့်ကျိုက္ကဆဲလမ်း၊

မျိုင်းရွာမရပ်ကွက်၊ ကျောက်မြောင်း၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၁-၅၄၉၂၇၀

တရားရုံးတော်ကြီးရှေ့၌ တရားခံဖမ်းလာသော ရဲဂျစ်ကား

တစ်စီးသည် ထိုးရပ်သွား၏။ တကယ်တော့ တရားခံဖမ်းလာခြင်း

ထက် တရားခံက ရဲစခန်းတွင်သွားရောက်ကာ အဖမ်းခံခြင်းပါ။

မှန်သည်။

တရားခံသည် ငြိမ်းဆိုသော မိန်းမသားတစ်ဦးပါ။ ရုံးတော်

ရှေ့ ရဲကားရပ်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း ကားပေါ်မှ ရဲသမား

နှစ်ယောက်ဆင်းလာသည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ ငြိမ်းဆင်းလိုက်၏။
ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်နှင့်ပင် ရုံးတော်ရှေ့၌ များပြားလှသော
လူတွေကို ငြိမ်းမြင်တွေ့ရသည်။

ငြိမ်းသဘောပေါက်ပါသည်။ ငြိမ်း ကျူးလွန်ခဲ့သော အမှုကို
စိတ်ဝင်စားကြသူတွေ၊ တရားခံကို တွေ့ချင် မြင်ချင်ကြသူတွေ၊
ငြိမ်း ဖွင့်ဆိုမည့်ဖြောင့်ချက်အား စိတ်ဝင်တစား ရှုံးဘက်၌ လာရောက်
နားထောင်ကြသူတွေရယ် မဟုတ်ပါလား။

“တရားခံဆိုတာ ဒါလား.. .”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုမှာ လက်ထိပ်ခတ်ထားတာ မတွေ့ဘူး
လား.. .”

“အို.. ရက်ရက်စက်စက်လှတဲ့ မိန်းကလေးပါလား”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီလိုမိန်းကလေးဟာ လူသတ်တရားခံဆိုတာ
ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား.. .”

“ကြည့်စမ်း၊ သူ့ရဲ့နဖတ်နေတဲ့ လက်ကလေးတွေနဲ့..”

လက်ထိပ်ကြီးက ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်လိုက်တာ.. .”

ငိုင်းဝန်းကြည့်နေကြသူ ပရိသတ်တွေကြားထဲမှ စကားသံတို့
တိုးသဲ့သဲ့လေးတွေကို ငြိမ်း ကြားလိုက်ရသည်။

ငြိမ်းကိုမြင်သည်တွင် ပရိသတ်များသည် ဝန်းရန်း မထသွား
ကြသော်လည်း လှုပ်လှုပ်ကလေးတွေတော့ ရှိသွားကြပါချေ၏။
စိတ်ဝင်စားလွန်းသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် အားလုံးက ငြိမ်းကို ကြည့်နေ
ကြသည်။ ပရိသတ်တို့ကို ငြိမ်း မတွန့်ပါ၊ မရွံ့ပါ။

ငြိမ်း အားလုံးကို ရင်ဆိုင်ရဲပြီပဲ၊ ကျေနပ်မဆုံးသောစိတ်က
ငြိမ်းတွင် အပြည့်အဝရှိနေပြီပဲ။ ပရိသတ်များထံ တည်ငြိမ်သော
မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် တစ်ချက်မျှ ငြိမ်း ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

ရဲမေနစ်ဦးက ငြိမ်းလက်မောင်းတစ်ဘက်စီကို ကိုင်ပြီး
ရုံးတော်ကဲ့သို့ ငြိမ်း ဝင်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ပရိသတ်အပေါင်းလည်း
နေရာဦးကြအဟန့် ခြေသံတွေ ရွေ့လျားသံတွေမှာ ဆူညံသလောက်
ပေါ်ထွက်နေချေ၏။

“လှလိုက်တာ၊ အနီးကပ်ကြည့်မှ ဘော်ဘော်ကိုလှမှန်း ပိုသိတယ်. . .”

“အေးဟယ် ကြွရင်ကလေးအတိုင်းပဲ. . .”

“ဒါ လူသတ်တရားခံတဲ့. . .”

“မယုံနိုင်စရာပဲနော်. . .”

ငြိမ်း နေရာယူရ မည့် ဝက်ခြံတွင်းသို့ မရောက်မချင်း စကားသံတွေကို ငြိမ်း ကြားနေရပါ၏။ ဝက်ခြံလေးထဲသို့ ငြိမ်းရောက်ပြီ။ မကြာလိုက်ပါ။

တရားသူကြီးသည်လည်း တရားခွင့်ထဲ ရောက်လာပါပြီ။ လူတစ်ယောက်ကဆိုသဖြင့် အားလုံးက တရားသူကြီးအား ရိုသေကြိုဆိုမှုဖြင့် ထရပ်လိုက်ကြ၏။ သို့အောက် နေရာအသီးသီးတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“အဟမ်း. . .”

တရားသူကြီး၏ ရှောင်းဟန်နဲ့သံဖြစ်မည်။ ငြိမ်းသည်

မျက်လွှာလေးအားထင်တင်ကာ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ တရားခွင်သည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

အားလုံးက စိတ်ဝင်တစားရှိနေကြဟန်ပါ။ တရားသူကြီး ထံမှသော်လည်းကောင်း၊ ငြိမ်းထံမှသော်လည်းကောင်း စပြောလာမည့် စကားများအား စိတ်ဝင်တစား လာရောက်နားထောင်သူ ပရိသတ်အပေါင်းသည် ချွန်လင့်စောင့်စားနေကြသည်ပါ။

လူတွေအားလုံး စိတ်ဝင်စားမည်ဆိုလည်း စိတ်ဝင်စားစရာပါပင်။ ငြိမ်းအမှုအတွက် တရားခွင်တွင် ဂျူပလီလူကြီးများမှအပ တရားလို၊ တရားခံသက်သေ၊ ရှေ့နေများမရှိကြပါလေ။

ရဲအဖွဲ့ဝင်အချို့နှင့် ငြိမ်းသာရှိသည်။ ငြိမ်းအမှုအတွက် ရုံးတော်တစ်ခုလုံးသည် ပို၍စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေရမည် ဖြစ်ပါပေမည်။

ပြီးတော့ ငြိမ်း ကျူးလွန်ခဲ့သောအမှုသည် လူသတ်မှု၊ လူသတ်မှုမှာ နှစ်လောင်းပြိုင်လူသတ်မှုရယ်ပါ။ ငြိမ်းသည် တရား

သူကြီးနှင့် တရားရေးဝန်ထမ်းများအား ကြည့်နေပါ၏။

ငြိမ်းနည်းတူစွာ ပရိသတ်အပေါင်းကလည်း တရားသူကြီးနှင့် ငြိမ်းအား စိတ်ဝင်စားစွာ ဆောင့်ကြည့်နေကြမည်မှာပါ။ တရားသူကြီး သည် ငြိမ်းအား စကားဆိုပါပြီ။

“ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း၊ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်တန်းရက်၊ ငါးလ၊ နှစ်ထောင်နှစ်ခုနဲ့၊ သောကြာနေ့က ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်တယ် ဆိုတာ မှန်ပါသလား . . .”

“မှန်ပါတယ် တရားသူကြီးမင်းရှင့် . . .”

“ကောင်းပြီ၊ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ကျွမ်းကြံခံဆိုပါသလား . . .”

“ဆိုပုံပါတယ် တရားသူကြီးမင်းရှင့် . . .”

ငြိမ်းသည် တရားသူကြီး၊ တရားရေးဝန်ထမ်းများနှင့် ပရိသတ်အပေါင်းရှေ့၌ တစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ပရောဂမဝါ။ မလိမ်မညာ အမှန်အကန်စကားများကိုသာ ရုံးတော်တွင် ဖွင့်ဟဝန်ချ ပြောဆိုပါရန် ကျွမ်းသစ္စာဆိုလိုက်ရပါ၏။ ငြိမ်း ကျွမ်းသစ္စာဆိုအပြီး

တရားသူကြီးသည် လူအများကြား၍ အောင်မြင်ကြည်လင်သော အသံဖြင့် . . .

“ကဲ . . . ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့အမှု၊ ဒီပြစ်မှုကြီးကျူးလွန် ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းအရင်းအလှူကို ရုံးတော်က မှတ်တမ်းတင်ကြားမှာ ဖို့အတွက် မခွင့်မချန် ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ပြောပါ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .”

လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲထုံချိ၍ မော့ရှုံ့ ကလေးရှိနေရပါ၏။ တောင်ကင်ထက် ငြိမ်း မော့ကြည့်သည်။

ကြည့်လဲ့သော မိုးသားပြာပြာတို့ကို ငြိမ်း တွေ့ရသည်။ ကြည့်လင်သော မိုးသားပြာကြောင့်ရယ်လား မဆိုနိုင်၊ ပင်လယ်ရေသည်လည်း ကြည့်ပြာလဲ့လဲ့ရှိနေပါ၏။

ပင်လယ်လေစိမ်းများထဲ ဦးရွာသွားသည်ထင်၊ ငြိမ်းတို့ သင်္ဘောစက်သံသည်ပင် ငြိမ်း ကြားမိတော့သလို၊ ကြီးမားလှပါသည်ဟု ငြိမ်းထင်ခဲ့သော ငြိမ်းပေဖေပိုင် သင်္ဘောကြီးသည် ခုတော့ အပြောကုယ်သော ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲတွင် အစက်အပြောက်ကလေး ဖြူသာ ရှိနေရပါချေ၏။

“ဟင်း.. .”

ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲ စိတ်လေးလံသလိုကြည့်ရင်း လေစိမ်းတို့ ဒဏ်မခံနိုင်တော့၍ ငြိမ်းသည် သင်္ဘောဦးမှ ကုန်းပတ်တစ်လျှောက် လျှောက်လာခဲ့ပြီး သင်္ဘောဝမ်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။

- ရှိ -

မြစ်ဝ၏ ဟိုဘက်တွင်မတော့ အပြောကုယ်သော ပင်လယ်ပြာကြီးသည် ဆီးကြိုနေ၏။

တစ်ခါတစ်ခေါက်မှ ပင်လယ်ခရီး မထွက်ဖူးသော ငြိမ်းသည် အဆုံးမရှိသော ပင်လယ်ကြီးအား မြင်ဆွေ့လိုက်ရလေသော် ငြိမ်းစိတ်ထဲ ကြောက်သွားရသလိုလို၊ ရွံ့သွားရသလိုလိုရယ်ပါ။

“ဟား.. .ဟူး.. .”

ငြိမ်းသည် ကမ်းမြစ်လမ်းမမြင်သော ပင်လယ်ပြာကြီးထဲ

“သမီး ဘယ်လိုလဲ၊ ပင်လယ်ခရီး ကြည်နူးစရာကောင်းရဲ့လား..”

“အဟင်..”

ဖေဖေစကားအား ငြိမ်းသည် အားရှိစွာပြန်မဖြေဖြစ်။ ငြိမ်းထံ လမ်းကြည့်နေကြသည့် ငြိမ်းမေနှင့် ဒေါ်လေးတို့ နန်းမောင်နံဘက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ငြိမ်းသည် လျော့နဲ့သော အပြုံးသာ တစ်ချက်ပြုပြင် ဖြစ်လိုက်ပါ၏။

“ငြိမ်း.. ပင်လယ်ခရီးဆိုတာ သွားရတာရခဲတယ် တူမလေးရဲ့..”

ဖေဖေအနီး ငြိမ်းထိုင်လိုက်သည်တွင် ဒေါ်လေးဒေစီက ဆိုသည်။ အေးအေးစွာနေတတ်သော ငြိမ်းပေဇက အပြုံးနှင့်သာ နေနေရှာပါ၏။

“ဒေစီ.. မြွေကျွန်းကိုရောက်ရင် ငြိမ်းပျော်သွားမှာပါ”

“ဟင်.. မြွေကျွန်းဆိုတာ မြွေတွေပေါ်လို့လား ဦးလေးအေး”

ရန်ကုန်မှာကတည်းက ဦးလေးအေး ပြောပြောနေသည့် မြွေကျွန်းအမည်အား စိတ်ဝင်စားမိ၍ ငြိမ်း မေးကြည့်သည်။

“ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ မြွေကျွန်းတို့၊ မြွေတောင်တို့ဆိုတာ မြွေတွေပေါ်တယ်၊ မြွေကျွန်းကြီးပဲနေတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ”

“အခုကော ဦးလေးအေး..”

“အခုတော့ မရှိတော့ပါဘူး၊ လူတွေလည်း အဲဒီကျွန်းမှာ အခြေစိုက်နေကြပြီလေ..”

“သမီးရေ သမီးဦးလေးက နယ်စုံတယ်ကွယ်၊ သမီးသိချင်တာတွေ မေးကြည့်ပေါ့..”

ဖေဖေဆိုရင်း ဒရင်းဘက်တွင်လဲကာ ဆေးတံကိုဖွာနေလိုက်သည်။ ငြိမ်းမေမေ ဒေါ်ရင်ကြည့်ရာ လျှစ်ယောက်စာအတွက် ညစာကို ငါးသေတ္တာဘူးပေးကိုင်ရင်း စီစဉ်နေ၏။

ဒေါ်လေးဒေစီက အပျင်းပြေ ပန်းသီးစားလိုက်နှင့် ငြိမ်းတို့ တုဝရီး စကားပြောနေသည်ကို နားထောင်ရင်း တစ်ချိတစ်ချိလည်း

ဒေါ်လေးက ဝင်ပြောသည်။

“ဦးလေးအေး၊ မြွေကျွန်းဆိုတာ အတော်ဆေးလားဟင်”

“တစ်ညအိပ်ရဦးတော့ သွားရတာပေါ့ . . .”

“ဪ . . .”

ဪ၊ ဟူသော ငြိမ်းအသံလေးမှာ ညဉ့်ညဉ့်သံတွေနဲ့လေး ပါသွားသည်။

ဘာပြောပြော ပင်လယ်ခရီးကို ငြိမ်း ငှင်းပါသည်။ ငြိမ်း ကြောက်ပါသည်။ ပင်လယ်ထဲ တစ်ညအိပ်ရဦးမည်ဟု ငြိမ်း သိတော့ ရင်ထဲ မောနင့်သွားရ၏။ ရန်ကုန်မှာနေခဲ့ရင် ကောင်းသားဟု ငြိမ်း နောင်တရမိသည်။

ခုမှတော့လည်း ခထူးတော့။ မွေမွေပျောက်ပျောက်ပင် စိတ်ထားပြီး ထိုခရီးသွားတော့မည်ဟု ငြိမ်း စိတ်ကို တင်းရပါ၏။

“မြွေကျွန်းနဲ့ မြွေတောင်က နီးလား ဦးလေးအေး . . .”

“ပင်လယ်ထဲမှာ သူတို့နှစ်ကျွန်းပဲရှိတော့ နီးတယ်လို့ပဲ

ဆိုရမယ်၊ နီးလည်း နီးပါတယ်လေ၊ တစ်ကျွန်းနဲ့တစ်ကျွန်း သွားလို့ လို့ ရနေတာပဲ . . .”

“အဲဒီကလူတွေက ဘာလုပ်စားကြလဲ . . .”

“ဒီလိုပဲ ခိုက်ပျိုးစားတယ်၊ ငါးဖမ်းကြတာပဲပေါ့ . . .”

“ဦးလေးက အဲဒီကျွန်းကို ရောက်ဖူးတာပေါ့နော် . . .”

“လေးငါးခေါက်လောက် ရောက်ဖူးတာပေါ့၊ အဲဒီကျွန်းက လူတွေက သစ္စာရှိတယ်၊ ရေကြောင်းလည်း ကျွမ်းကျင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုကြီးက သူ့သင်္ဘောကို ရန်ကုန်နဲ့ကော့သောင်းပြေးဆွဲဖို့ သစ္စာရှိပြီး ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဝဲထိန်းကောင်းကောင်းလိုတယ်ဆိုလို့ ဦးလေးက အခုသွားခေါ်ပေးရမှာ၊ နို့ဖြစ်ရင်တော့ မခေါ်ဖြစ်ပါဘူး၊ ငြိမ်းတို့ မိသားစု လာလည်ရင်း အဆင်ပြေတာနဲ့ မြွေကျွန်းဘက် ထွက်ခဲ့ ဖြစ်တာပဲ . . .”

“သမီးခေ့ . . . သမီးဖေဖေဝါသနာကတော့ ကြီးပါကွယ်”

လတ်ဆေးလတ်သုတ်ရင်း ငြိမ်းကို မေမေ လှမ်းပြောသလိုပဲ

မေမေအသွင်က အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဒေါ်လေးဒေါ်စိန်မှာ ဆည်းစားချိန် ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီ လှမ်းကြည့်ကာ အတွေးကျယ်နေဟန် ရှိပါ၏။

ဦးလေးအေးသည်လည်း ငြိမ်းနှင့်စကားပြောရသည်မှာ အာချောက်လာဟန်ရှိ၍ ထိုင်ရာမှထပြီး ရေထသောက်သည်။

ငြိမ်းလည်း အလိုက်သိစွာ စကားမဆိုဖြစ်တော့။

ညစာထမင်းကို အာအာစားလိုက်ကြပြီး ဆည်းစားချိန် ပင်လယ်အလှကို ငြိမ်း ခံစားကြည့်နေလိုက်မိပါ၏။

x x x x x

“သမီးရေ့ .ဟိုမှာ မြေကျွန်းနဲ့ မြေတောင်ကို လှမ်းမြင်နေရပြီ . . .”

“ဟား .ဟုတ်တယ် ဖေဖေ . . .”

ကျွန်းကိုလှမ်းမြင်ရပြီဆို ငြိမ်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ညတုန်းကဖြင့် ငြိမ်း အိပ်၍ပင်ပျော်၊ ငြိမ်းကဲ့သို့ပင် ဖေဖေနှင့်မေမေသည်လည်း အိပ်လိုက်နိုးလိုက်နှင့်ပင် ရှိသည်။

ဦးလေးအေးမြိုင်နှင့် ဒေါ်လေးဒေါ်စိန်တို့မောင်နှံကဖြင့် အားအဖြစ်ဆုံး အိပ်နိုင်ကြသည်ပါ။ မြေကျွန်းနဲ့ မြေတောင်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်မို့ ငြိမ်းတို့အားလုံး သဘောတူတွင် ထွက်နေကာ ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

ကောင်းကင်ထက် ငြိမ်း မော့ကြည့်လိုက်သည်။ နေလုံးကြီးက ငြိမ်း ခေါင်းပေါ်မှာပင် ရှိသေး၏။

“ငြိမ်းရေ့ .ကျွန်းကို ခုမှလှမ်းမြင်တုန်းဆိုတော့ နေလေးစောင်းလောက်မှ ရောက်မှာကွယ် . . .”

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း၊ ဒေါ်လေးဆီရယ် ငြိမ်း၊ ငှင်းလိုက်တာ၊ ရောက်ချင်လှပြီ. . .”

“အချိန်တန်တော့ ရောက်မှာပေါ့ကွယ်. . .”

ငြိမ်းကိုအပြုံးနှင့်ကြည့်ပြီး ဒေါ်လေးဒေစီဆိုသည်။ ကျွန်းဆီလှမ်းကြည့်ပြီး မျက်နှာလှလှလေးကို ငြိမ်း၊ ရှုံ့ထားလိုက်မိသည်။

“အစ်ကိုကြီးရေ၊ အစ်ကိုကြီးသမီးက ပင်လယ်ခရီးကို သူ့သင်ခန်းစာတွေထဲက ဆေးရည်ခိမ်ထားတဲ့ လှည့်သွားလေးတွေ လောက် စိတ်ဝင်စားပုံမရဘူး. . .”

“ဟားဟားဟား၊ ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဒေစီရေ၊ သမီးက ဆေးကျောင်းသူ၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့လည်း သုံးနှစ်ပဲလိုတော့တာဆိုတော့ ဒီအတ္ထဝါဗေဒတွေကို ဘယ်စိတ်ဝင်စားချင်မလဲလေ. . .”

ချစ်သမီးပရုံးကို သိုင်းပက်ရင်း ဦးမင်းခိုင် ဂုဏ်ယူစွာ ဆိုသည်။

“အင်း၊ အစ်ကိုကြီးတို့ကတော့များ ဂျပန်နဲ့စင်ကာပူ ဖက်ဆပ်

လုပ်ထားတဲ့ ကုဒ္ဒင်ကြီးဆွဲကလည်းဟိန်း၊ အဝေးပြေးဟိန်းကားကြီးတွေကလည်း သုံးလေးစီး၊ စက်လှေကြီးတွေကလည်း သုံးစီး၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီးနေရာလေးကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့တော့ ဒီတစ်သက်မပြောနဲ့၊ နောက်ဆယ်သက်လည်း စားမကုန်နိုင်ဘူး. . .”

“ကံကောင်းတာတွေ၊ ကံကောင်းတာတွေ၊ မိဘကလည်း သားသမီးအတွက်ကောင်း၊ သားသမီးကလည်း မိဘအတွက် ကောင်း၊ အကောင်းကြီးပါပဲ၊ အကောင်းတွေကြီးပဲ စုဝေးနေတာ အစ်ကိုကြီးတို့ မိသားစုပဲ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမကြည့်ရေ၊ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဒီကံလေးတွေ နည်းနည်းလောက် မှပေးကြပါဦး. . .”

“အို၊ အောင်ကလည်း ကံတရားဆိုတာ သူ့အကျိုးပေးနေက သူ့ လာတာ၊ အချိန်နဲ့အခါနဲ့ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူ့အကျိုးပေးတတ်တာပါ. . .”

ဦးလေးနှင့် ဒေါ်လေးတို့ ပြောနေသော စကားများအကြောင်း

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့က ပြုံး၍နားထောင်နေကြသည်။ ငြိမ်းက တစ်စတစ်စ အမြင်ကြည်လာသည့် ကျွန်းနှစ်ကျွန်းဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိပါ၏။

စီးပွားရေးအကြောင်း၊ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေရော၍ ဖေဖေ မေမေတို့နှင့် ဒေါ်လေးတို့မောင်နှံမှာ အေးအေးလူလူ စကားတွေ ဆက်ပြောနေဖြစ်ကြသည်။

ငြိမ်းသည် လေတိုက်မခံနိုင်တော့၍ သင်္ဘောထဲထိုင်ခဲ့ပြီး အိပ်ရာတွင် စာဖတ်ရင်း အနားယူလှဲနေလိုက် ၏။

“သမီး..ငြိမ်း..”

“ဟင်..မေမေ..”

“ထတော့ သမီး၊ ကျွန်းရောက်ပြီ၊ ကမ်းကပ်နေပြီ”

“ဟင် ဟုတ်လား မေမေ..”

ညကကောင်းစွာ အိပ်မပျော်ခဲ့၍ ငြိမ်း အိပ်ပျော်သွားသည်ထင်၍ မည်မျှထိ ငြိမ်း အိပ်ပျော်သွားသည်မသိ။ မေမေလာနှိုးမှ

ငြိမ်းနိုးတော့သည်။

အိပ်ရာမှ ငြိမ်းလူးလဲထပြီး အပြင်ဘက်ကြည့်မိတော့ အလင်းရောင်မပျောက်သေးသော်လည်း နေလုံးတော့ကွယ်နေပြီ ဖြစ်၏။

“မေ့ကြည်နေ့..လာခင်းကြရအောင်၊ အစ်ကိုကြီးတို့တော့ ဆင်းသွားကြပြီ..”

“အို ဟုတ်လား၊ ကဲ သမီး လာ လာ မေမေတို့ပါ မြန်မြန် လိုက်သွားကြရအောင်၊ တော်ကြာလူကွဲနေလို့ ရှာနေကြရဦးမယ်..”

“လာ မမကြည်၊ ငြိမ်းတော့ လူငယ်ဆိုတော့ရတယ်၊ မမကို ဒေစီဆွဲမယ်..”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒေါ်လေးဒေစီလက်ကို ဆွဲထားပြီးသွား၊ ငြိမ်းက ဒီအိတ်ကလေးတွေ သယ်လာမယ်..”

သင်္ဘောပေါ်မှ ငြိမ်းတို့ဆင်းခဲ့လိုက်ကြသည်။

“ဟင် ဒေါ်လေး..သင်္ဘောပေါ်မှာ အစောင့်တစ်ယောက်မှ

မရှိဘူးလား . . .”

“ရပါတယ် ငြိမ်းနဲ့ ဒီကျွန်းတွေမှာ သူခိုးခိုခိုနဲ့ မမကြည်
ပြည်ပြည်လျှောက်နော်၊ ဒေစိုကိုတွဲထား . . .”

မေမေ့ညီမဖြစ်သည့် ဒေါ်လေးဒေစိုက အမေ့တို့ ဂရုစိုက်
ခေါ်ရာသည်။

သင်္ဘောရပ်ထားသည့် ကမ်းခြေမှကျွန်းထဲသို့ ငြိမ်းတို့
လျှောက်ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဖေဖေတို့အဖွဲ့ကိုတော့ ငြိမ်းတို့ အစအနတောင် မမြင်မိ
ပါတော့။

“သမီးဖေဖေတို့ ဘယ်နေရာလောက်များ ရောက်နေပြီလဲ
မသိဘူးနော် . . .”

“ဟုတ်တယ် မေမေရယ် ဖေဖေတို့က ငြိမ်းတို့ကိုတောင်
မစောင့်ဘူး . . .”

“အား . . .”

“ဟင် . . . မေမေ ဖေဖေအော်သံ . . .”

“ဟင် ဘုရား ဘုရား၊ သမီးဖေဖေ ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်”

“အား . . . အား . . .”

နောက်ထပ်အော်သံတွေ ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“မေမေ . . .”

“သမီး . . .”

ငြိမ်းနှင့် မေမေတို့မှာ မျက်နှာတို့ဖြူဆုတ်ကာ တဆတ်ဆတ်
တုန်လှုပ်၏။

“ကို . . . ကိုအေးမြိုင် ကိုအေးမြိုင် . . .”

ဒေါ်လေးဒေစိုသည်လည်း ငြိမ်းနှင့်မေမေတို့ဖက်ထားရာမှ
ဝင်ပွန်းလင်ကိုစိုးရိမ်လှဟန်ဖြင့် သွေးရူးသွေးတန်းခေါ်ကာ ငြိမ်းတို့

အနားမှ ခြေထွက်သွားလိုက်ပါတော့၏။

“ဖေဖေ . . . ဖေဖေရေ . . .”

ဒေါ်လေးမရှိတော့သဖြင့် ငြိမ်းသည် မေမေကိုဖက်ထားရာမှ

ဖေဖေကို သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အော်ခေါ်မိလေသည်။

"ဒုတ်. . ."

"အင့်. . ."

"အား. . . မေမေ. . . မေမေ. . . မေမေ. . ."

မေမေနှင့်ငြိမ်းတို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်ထားသည့်ကြားမှ ဒုတ်ခနဲမြည်သံနှင့်အတူ မေမေ့နောက်ကျောတည့်တည့်တွင် ဆားတစ်ချောင်းသည် ဆုံးလုနီးပါး စိုက်ဝင်လာ၏။

ငြိမ်းသည် မေမေ့နောက်ကျောမှ ဘေးအား ကြောက်သွေးများ လျှံနေသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေမိရင်းက သွေးဖျက်မတတ် ငြိမ်းအော်သံသည် တစ်ကျွန်းလုံး ပဲ့တင်လိုင်သွားရမည်ပါ။

ငြိမ်းသည် မေမေ့ကိုမလွှတ်မီ၊ မေမေ့ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် ကြောက်သွေးတို့မွန်ကာ သတိလစ်မယောင်ရှိနေသော ငြိမ်းသည် မေမေနှင့်အတူ မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားတော့မည်အပြု. . .

"ဒုတ်. . ."

"အ. . ."

ယာဘက်မှ ငြိမ်းလက်အောင်းလေးတစ်ဖက် ပူစူးကလေး ရှိသွားသောအသိအား ငြိမ်းသည် နောက်ဆုံးအဖြစ် ခံစားလိုက်ရပါလေ၏။

- သုံး -

“အို . . .”

“ဪ သနားလိုက်တာ . . .”

“ဟယ် ကျွတ် ကျွတ် . . .”

တရားရုံးထဲမှာ နားထောင်နေသူ ပရိသတ်များထံမှ ငြိမ်းအတွက် ကရုဏာသံများအား ကြားလိုက်ရ၏။

တရားသူကြီးနှင့် တရားရေးဝန်ထမ်းများ၏ ငြိမ်းအားကြည့်နေကြသော အကြည့်တို့သည်လည်း တရုဏာသက်နေသော

အကြည့်များနှင့်ပါ။

ငြိမ်းသည် ရှေ့တည့်တည့်မှ တရားသူကြီးနှင့် တရားရေးဝန်ထမ်းများဆီ၌သာ အကြည့်တို့ရှိပါ၏။

ငြိမ်းအကြည့်တို့သည် တည်ငြိမ်လေးနက်မြဲနေရပါသည်။

“ဘယ်သူများလုပ်ကြံလိုက်လဲ မသိဘူးနော် . . .”

“အေးဟယ် ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ကျွန်းရောက်မှများဟယ် . . .”

“ရှက်စက်လိုက်တာ . . .”

“သနားပါတယ် . . .”

“ဒုန်း . . . ဒုန်း . . . ဒုန်း . . .”

ပရိသတ်၏ကြက်စိစိထွက်ပေါ်နေရသော စကားသံများကြောင့် ဆူညံသလိုရှိသွားရ၍ တရားသူကြီးသည် စားပွဲကို တုတ်တံလေးနှင့်ထုကာ အချက်ပေးလိုက်လေ၏။

ပရိသတ်များထံမှ စကားသံများ ငြိမ်ကျသွားလေမှ တရားသူကြီးက . . .

“အဲဒီမှာတင် ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းရဲ့မိဘနှစ်ပါးနဲ့ အတူပါလာတဲ့ လူတွေပါ အားလုံးဆေးကုန်ကြတာပေါ့၊ ဟုတ်လား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် . . .”

“သတ်တဲ့လူကို ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း မမြင်လိုက်ဘူးလား . . .”

“မြင်ရပါဘူးရှင်၊ မှောင်ကလည်း မှောင်နေပြီ၊ ပြီးတော့ သစ်ပင်ကြီးတွေနဲ့ ချုံနွယ်တွေကလည်း ပိန်းပိတ်နေပါတယ်၊ ငြိမ်း အနေနဲ့ လမ်းလည်းမထွန်း၊ ဘယ်သွားရမှန်းလည်းမသိ၊ အော်သံတွေ သာကြားပြီး လူတွေကကွဲကုန်ပါတယ် . . .”

“ခားတန်းလန်းနဲ့ မေအေကြောင့် ငြိမ်းလည်း ရောက်ချားနေ ပါတယ်၊ မှောင်ဆုံးတော့ ငြိမ်းလက်မောင်းမှာ ခားမြှောင်တစ်ချောင်း စိုက်ဝင်သွားပြီး ငြိမ်းလည်း မေသွားပါတော့တယ် . . .”

“ကျွတ် . . . ကျွတ် . . .”

“ကြားတာနဲ့တောင် ကြက်သီးထတယ် . . .”

“ဒါတို့ သဘော့ ဒီနေရာမှာတင် သေမှာပဲ . . .”

“အို အဲဒီကျွန်းကလူပဲ သတ်တာဖြစ်မယ် . . .”

“ဟုတ်တယ် ဖြစ်နိုင်တယ် . . .”

“ဒုန်း . . . ဝုန်း . . .”

ပရိသတ်ထံမှ ဝေဖန်သံဆူညံသံတွေ ပေါ်ထွက်လာပြန်၍ တရားသူကြီးမှာ အချက်ပေးလိုက်ရပြန်သည်။

တစ်ရုံးလုံး တိတ်ဆိတ်သွားပြန်၏။

“ကဲ . . . ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ဆက်ပြောပါဦး . . .”

“ဟုတ်တဲ့ . . .”

တရားသူကြီး၊ တရားရေးဝန်ထမ်းများနှင့် ပရိသတ်တို့သည် ငြိမ်းထံမှထွက်ပေါ်လာမည့် စကားများအား စိတ်ဝင်တစား နားစွင့် နေကြ၏။

တရားရုံးတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားရပါ ချေ၏။

x x x x x

လှုပ်ရှားသံတစ်ခုခုထင်၊ မြေသံလိုလို၊ ရေသံလိုလို၊ ရွှေလျှားသံ
လိုလို။

လှုပ်ရှားသံတွေသည် ငြိမ်းအသိတရားထဲ ဝင်ရောက်နှိုးဆော်
လာလေမှ ငြိမ်းသည် အသိတရားများ ကိုယ်နှင့်ပူးပေါင်းကာ မျက်ဝန်း
အစုံပွင့်လာရပါလေ၏။

ဓမ္မအနဲ့မေမေ သေပြီ၊ ဦးလေးအေးနဲ့ ဒေါ်လေးဒေဝီတို့
လည်း သေပြီ။

ဆို အားလုံး သေကုန်ကြပြီ။

ငါ ငါလည်း သတိ လစ်သွားတယ်။

ကိုယ်နှင့်စိတ် ပူးပေါင်းလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်တည်း အသိ
တရားတို့က ငြိမ်းခေါင်းထဲ အစီအရိုဝင်လာကြ၏။

သတိရလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ငြိမ်း မလှုပ်ရဲ။

“ကျွလီ . . ကျလီ . . .”

“ဟင် . . ခိုးလင်းနေပြီပဲ . . .”

ကျေးဇူးတင်တို့ အိပ်တန်းထချိန် တေးသံသာကို ကြားပုံရုံ
မိုးလင်းပြီ။ အချိန်ကို ငြိမ်း တွတ်ဆမိသည်။ သို့သော်လည်း
ငြိမ်းဝန်းကျင်တွင်မတော့ မှောင်အတိနှင့်ပင် ရှိနေပါသေး၏။

“ဘုန်း . . .”

“ဟင် . . .”

နေရာမှ မလှုပ်ရှားရဲ၊ အတွေးတို့ဖြင့် ငြိမ်သက်နေရသလို
ရေထဲသို့ တစ်စုံတစ်ရာ ပစ်ချသံမျိုးကို ငြိမ်း ကြားလိုက်ရသည်။

အနီးတွင် အန္တရာယ်များရှိလေမလားဟူသော အတွေးဖြင့်
ငြိမ်းသည် မလှုပ်ရှားရဲသော်လည်း ဆောင်ထဲ၌ပင် မျက်ဝန်းလေးတွေကို
အလှုပ် သေလိုက်မိ၏။

“ဟင် . . .”

ငြိမ်းအံ့သြသွားသည်။ အသေအချာကြည့်မိမှ တစ်နေရာ၌
မီးရောင်ပြုလေးတစ်ခုကို ငြိမ်း မြင်တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘုန်း . . .”

“ဟင်. .ဒါ ရေထဲကိုပစ်ချနေတာ. .”

ခိုင်မာသောအတွေးနှင့် ခေါင်းလေးကိုလှန်ကာ မီးရှောင်
ရှိရာဆီသို့ ငြိမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“အို. .ကျွတ် ကျွတ်. .”

ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သလိုကြောင့် ငြိမ်း လက်မောင်းတစ်
ဖက်မှ နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၍ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့လေးထွက်
သွားရ၏။

လက်မောင်းမှ နာကျင်သည့်နေရာလေးဆီသို့ ငြိမ်း
ကိုင်လိုက်မိသည်။

“ဟင်. .”

မှောင်ထဲ၌ပင် ငြိမ်း မျက်ဝန်းလေးအုံ့ ပြူးသွားရလေသည်။
မှန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငြိမ်း လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာအား
အကျအနစ်စည်းနှောင်ထားသည်ကို ငြိမ်း ကိုင်စမ်းလိုက်မိရသောကြောင့်

ပါတည်း။

ခုမှ ငြိမ်းရောက်နေသည့် ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဝိုးတဝါး
အလင်းရောင်လေးတွင် ငြိမ်း သတိထားကြည့်မိရတော့သည်။ ငြိမ်း
သည် သံဗုဒ္ဓဆောင်ပြင်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား။

“အို. .”

ငြိမ်း သဘောပေါက်မိရပါပြီ။ လူသတ်သမားသည်
အလောင်းဆွေကို ရေထဲပစ်ချကာ ပျောက်ပျက်ပစ်နေသည်ဖြစ်ကြောင်း
ပါ။

သေချာအောင် နေရာမှ ကိုယ်လေးတစ်ဖက်စောင်းကာ ငြိမ်း
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်။

ကမ်းပေါ်မှအလောင်းတွေကို တစ်လောင်းချင်းဆွဲပြီး ရေထဲ
ချောချနေ၏။ ဓန့်အိမ်မီးရောင်လေးတွင် ငြိမ်း အတိုင်းသား မြင်နေ
ရပါ၏။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေကို ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဖေဖေ . . . မေမေ . . . အဟင် ဟင် . . .”

နောက်ဆုံးအဖြစ် ဖေဖေနှင့်မေမေအလောင်းတွေကို ထိုလူရေထဲဆွဲပစ်လိုက်သည်ကို မှုတ်ဝါးထင်ထင် ငြိမ်း မြင်တွေ့လိုက်ရပါလေ၏။

ငြိမ်း ယူကြားမရပါ။

ဒီရေအကျနှင့် ရှောင်ပါသွားကြသည့် အလောင်းတွေကို ငြိမ်းအား နောက်ကျောပေးထားပြီး ထိုလူကြည့်အသည်ကို ငြိမ်းသည် အသည်းနှော့ မြင်နေရပါ၏။

စိတ်ချရပြီဆိုလောက်မှ ထိုလူသည် မှန်မီးအိမ်လေးနား လျှောက်သွားလိုက်၏။

မှန်မီးအိမ်လေးအလင်းရောင်ဖြင့် ထိုလူခါးမှ တန်းလန်း ချိတ်ထားသော ဓားအိမ်စွပ်နားရှည်တစ်ချောင်းကို ငြိမ်း မြင်လိုက်ရ

သည်။ ထိုအားသည် ငြိမ်းပေဖေရဲ့ ဓား။

ငြိမ်းသည် ထိုလူအား စားမတတ်ဝါးမတတ် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်သော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့်သာ စိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။

ဒေါသတို့ဖြင့် ငြိမ်းကြည့်နေဆဲ ထိုလူသည် မှန်မီးအိမ်လေး ဆွဲလျက် ငြိမ်းရှိရာသို့ လျှောက်လာနေလေပြီမို့ ငြိမ်းသည် ဆတ်ဆတ် တုန်နေသော ရင်အစုံအား ထိန်းချုပ်ရင်း သတိမရသေးဟန်လို ပြန်နေလိုက်၏။

သဲမွှေတွေပေါ် နင်းလာ၍လား မသိ။ ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားသံ တို့ကိုသာ ငြိမ်း အတန်ကြီး ခူးစိုက်နားစွင့်နေရသည်။

ထိုလူထံမှ ဘာအသံမှ မကြားရသလောက် ရှိနေလေ၍ ငြိမ်းသည် မျက်ဝန်းလေးအစုံ သာသာလေးဖွင့်ကြည့်မိခိုက် . . .

“အား . . .”

“ဟ . . .”

အလန်တကြား ငြိမ်း အော်လိုက်သံကြောင့် ထိုလူသည်

www.burmeseclassic.com

လည်း ဆတ်ခနဲလန့်တုန်သလိုပိုသွားရကာ ငြိမ်းအနီးမှ နောက်ပြန်
ဖင်ထိုင်ရက်ကြီး လဲကျသွားလိုက်ရပါတော့၏။

ငြိမ်း နေရာမှ လူလဲ ထလိုက်သည်။ ငြိမ်းသည် ထိုလူအား
လွန်စွာမှ မုန်းတီးစက်ဆုတ်သော်လည်း ငြိမ်း အလွန်မှ ကြောက်ရွံ့
ပါသည်။

ငြိမ်း သူ့ကို ကြောက်ရွံ့မှုတွေလွှမ်းမော မျက်ဝန်းအရံဖြင့်
ကြည့်နေမိစဉ် သူကလည်း ငြိမ်းအား အံ့ဩသော၊ တည်ငြိမ်သော
အသွင် အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်နေပါလေ၏။

“ရှင် . . .”

“မင်း . . .”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ဖင်ထိုင်လျက်ကလေးမှ ငြိမ်း နောက်ဆုတ်
သွားသည်။

သူက ငြိမ်းအနီးတိုးလာသည်။

“မလာနဲ့ . . . မလာနဲ့ . . .”

“မင်း ခသေဘူး . . .”

“သေအောင် သတ်ချင်လည်း သတ်လိုက် . . .”

ငြိမ်းစကားကြောင့် သူ ငြိမ်းကို စိုက်ခနဲကြည့်လာသည်။

ပြီးမှ . . .

“မင်း သတိလစ်နေတာကြာလို့ မင်းသေပြီလားလို့ ငါ
ထင်တာ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့အသက်ရှူသံကို ငါ နားထောင်မလို၊
လုပ်တုန်း မင်းအော်လိုက်လို့ ငါ စိတ်အေးသွားတယ် . . .”

သူ့စကားကို နားထောင်ရင်း စောစောက သူ့ခေါင်းကြီး
ငြိမ်းရင်ခွင်နား တိုးထပ်လာဟန်အား ငြိမ်း ပြန်မြင်ယောင်လိုက်ရ၏။

“ကဲ . . . သွားမယ် . . .”

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . .”

“ဘာဟင့်အင်းလဲ . . .”

သူ့ကို ကြောက်ရွံ့ရွံ့စွာ ဆိုသဖြင့် သူ ငြိမ်းကို စိုက်ခနဲ

ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“ရှင်နောက် ငြိမ်း မလိုက်ဘူး . . .”

“ဒါဖြင့် မင်း ဘယ်သွားမလဲ . . .”

သူမေးတော့လည်း ငြိမ်း မဖြေနိုင်၊ ငင်လယ်ကြီးကိုကြည့်ပြီး

ငြိမ်း ငေးသွားသည်။

“ထ . . . ထ . . .”

“အို . . .”

သူက အသံပြတ်နှင့်ဆိုရင်း ဒဏ်ရာမရှိသည့် ငြိမ်း ဝဲတက်
လက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲခေါ်သည်။ သူ့လက်အဖွဲ့က ပြုတ်တူအလား
မြဲမြဲလှ၏။

အားတန် သူ့လက်ထဲမှရုန်းလိုက်သည်တပင် ဘာမှ
အရာမထင်လိုက်သလိုပါ။ သူ ဆွဲခေါ်ရာ ငြိမ်းပါသွားရတော့သည်။

သူက ငြိမ်း လက်ကိုမလွှတ်ဘဲ တစ်လမ်းလုံး ဆွဲခေါ်နေ
သည်မို့ ငြိမ်း သူ့လက်ကို ရိုက်ထုဆွဲဆိတ်သည်။

သို့သော်လည်း သူကမဖြုတ်။ တစ်ချီမတော့ ငြိမ်း

ဆွဲဆိတ်နေသည်ကို သူ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူစကားမဆိုဘဲ
ငြိမ်းလက်ကို ဖြည့်လွှတ်ပေးသည်။

ငြိမ်းလက်ကို သူလွှတ်ပေးလိုက်သည်နှင့် ခြေဦးတည့်ရာသို့
ငြိမ်း ပြေးပါတော့သည်။

သို့သော် သမင်ဆယ်ပုမီး၊ ကျားတစ်လှမ်း ဆိုသလိုပါပင်။
ငြိမ်းသည် ခြေမလွတ်၊ သူ့လက်ထဲသို့ပင် ပြန်ရောက်သွားရပါ
လေ၏။

“လွတ် . . . မလိုက်ဘူး . . .”

“မင်း ဒုက္ခဖြစ်မှာဆိုလို့ ငါခေါ်တာ . . .”

“အဟင်း . . . ဒုက္ခဟုတ်လား၊ ဒုက္ခဖြစ်မှာစိုးလို့ တဲ့လား”

ငြိမ်း သူ့ကို စက်ဆုပ်စွာနဲ့ငြိမ်းမေးတော့ သူ ငြိမ်းကို
မျက်မှောင်တွန့်သယောင်နှင့် စိုက်စိုက်ကြီး ကြည့်နေပါလေ၏။

လူမရှိ၊ သူမရှိ တောမည်းကြီးထဲ သူ့အကြည့်တွေကြောင့်

ငြိမ်း ဒေါသတွေကို ရှိုချထားလိုက်ရ၏။

“ရှာကိုရောက်ရင်တော့ မင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါ ဂရုမခိုက်ဘူး”

ငြိမ်း မျက်လွှာလေးသိမ်းသွားသည်တွင် သူကဆိုသည်။

စကားအဆုံး ငြိမ်းလက်ကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ဆွဲပြီး သူ ဆွဲခေါ်ရာနောက် သို့ ငြိမ်း လိုက်ပါသွားလိုက်ရပါ၏။

ဘယ်ခဏ်ဘယ်ခဏ်တိုင် သွားရမည်မှန်းမသိ၊ ဘပြည်းဖြည်း နှင့် နေပင်မြင့်လာပြီဖြစ်သည်။ ငြိမ်းမော့ပြီ။

ရေလည်းငတ်၊ ဖိုက်လည်းခတ်၊ ငြိမ်း မဟန်နိုင်တော့။ သူ ဆွဲခေါ်နေရာမှ ငြိမ်း လဲကျသွားတော့သည်။

သူက ငြိမ်းကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘာပြောညာမပြောနှင့်ပင် ငြိမ်းကိုယ်အားအား၊ ဆွဲခနဲ ပွေ့ယူကာ ပန်းထက် သူ ထမ်းတင်ခေါ် သွားလိုက်ပါတော့သတည်း။

“အို. . .”

ကြောက်လန့်တကြား ငြိမ်း လျှောဆင်းသော်လည်း မရ တော့။ ဆာထဲမှထွက်ခဲ့ပြီပို၊ နေပူကျက်နေရာဖွဲ့တို့ ငြိမ်းတို့ သူ

ထမ်းပြီး လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

သူလည်း မောမည်ပါ။ တစ်နေရာရောက်သည်တွင် သစ်ပင်တစ်ပင်ခြေရင်း၌ သူ ငြိမ်းကို ညင်သာစွာ ရှုပေးသည်။

ငြိမ်း သူရှိနေသည်မို့ သူ့ကိုမကြည့်လို၍ မျက်ဝန်းလေး အစုံမိတ်ကာ ငြိမ်း နေမိသည်။ သူလည်း ငြိမ်းကိုကြည့်မနေပါ။

ကျဲတောသားရောင်ထနေသည့် သူ့နောက်ကျောပြောင် ပြောင်ကြီးအား ငြိမ်း မျက်လုံးဖွင့်လိုက်လျှင် တွေ့နေရသည်မို့ တမင်ပင် ငြိမ်း မျက်လုံးမိတ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ရက်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်သလိုရှိ၍ ငြိမ်းမျက်လုံး ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်အကြည့်တွင် သူ့လက်တစ်ဖက်သည် ငြိမ်း၏ပန်းဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်လိုက်သောကြောင့် ငြိမ်းသည် မျက်လုံးထဲ မီးဝင်းခနဲ တောက်သွားလိုက်ရပြီ။ . .

“ဟင်. .ရင်. .ဖြန်း လူယုတ်မာ. . .”

နှင့်နှင့်ခနဲအကြည့်၊ စကားတိုဖြင့် ငြိမ်း သူ့ကို အားထည့်မိ၏။

www.burmeseclassic.com

ပါးရိတ်ပစ်လိုက်ပါဘော့၏။ သူသည် ငြိမ်းအား ရူးတောက်သော မျက်ဝန်းနက်နက်ကြီးတွေနှင့်သာကြည့်ပြီး သ ဆုတ်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ငြိမ်းရှေ့ဖြန့်ပြလှာ၏။ ထိုအခါမှ . . .

“အား . . .”

ငြိမ်းသည် ကြောက်လန့်ကာ မျက်နှာလွှဲလိုက်မိရပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့လက်ထဲမှာ မြေသေးသေးလေးတစ်ကောင် ရယ် မဟုတ်ပါလား။

သူ ငြိမ်းတို့ ကေတုတစ်ခွန်းမှ မဆိုပါ။ မြွေလေးကို သူ တောထဲပြန်လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် သူသည် ဆာဆောကလိုပင် ဧွေခနဲပခုံးပေါ် တင်ကာ ထမ်းခေါ်သွား လိုက်ပါတော့၏။

သူ့လျှောက်ခွဲသည်မှာ အတန်ကြီးခရီးပါကပ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်း တွက်မိသည်။ ဘယ်လမ်းဘယ်ခခန်း သွားနေသည်မသိသော သူ့ခရီးအတွက် သူ့ပခုံးထက်မှပင် ငြီးငွေ့နေရပါ၏။

ဘာလိုလိုနှင့် နေပင်အတန်စောင်းသွားလေပြီ။ ငြိမ်းမျက်ဝန်း လေး လက်သွားသည်။

သူ့ပခုံးပေါ်မှ ခေါင်းကို ငြိမ်း မတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ရွာကလေးတစ်ရွာ၊ သူ့ပြောသည်ရွာပင်ဖြစ်မည်။ ငြိမ်း စဉ်းစားနေဆဲ သူ ငြိမ်းကို ပခုံးပေါ်မှ ညင်သာစွာ လျှောချပေးလိုက် လေ၏။

“ရွာရောက်ပြီ၊ မင်းသွားချင်တဲ့နေရာ သွားတော့ . . .”

စကားအဆုံး သူ ရှေ့မှထွက်သွားတော့သည်။ ရွာစပ်သာ ရှိသေးသည်မို့ ငြိမ်းလည်း သူ့နောက်မှပင် လိုက်သွားရပါသေးသည်။

သူ့နောက်မှလိုက်လာရင်း ရွာထဲရောက်လာဟန်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ တဲသာသာ အိမ်ကလေးတွေကို ငြိမ်း ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ ရသည်။

အိမ်တွေက စိစိရိုရိုရယ်မရှိ၊ တောင်တစ်လုံး မြောက်တစ်လုံး မှာ ဆောက်ထားကြသည်။ ကိုယ်နေထိုင်ရာမှာ အိမ်လေးတွေ

www.burmeseclassic.com

ဆောက်နေကြသည့်သဘောပင်၊ ကျွန်းနေရာအတန်းအစားတွေမို့
ထူးခြားတိုးတက်မှုဟူသည် နုတ္တိပင်။

သူ့နောက်မှ ငြိမ်းလိုက်နေသည်ကို ကျွန်းသူကျွန်းသား
တွေမှာ စူးစိုက်ကြည့်နေကြ၏။

ငြိမ်း ဘယ်သူ့အလို ဘယ်လာရမည်မသိ၊ အိမ်ထွက်လာလည်း
တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံးက မနီး၊ ငြိမ်းတိုကြည့်နေကြသည့် ကျွန်းသူမ
တွေဆီ ငြိမ်းကြည့်မိသည်။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေနှင့်ပင် အိမ်ထောင်ကျနေကြဟန်
ရှိသည်။ ငြိမ်းတွေ့ရသည့် အမျိုးသမီးတွေတိုင်း အပေါ်ရိုင်းအင်္ကျီ
မဝတ်ဘဲ ကလေးတွေရင်ခွင်ပိုက်ကာ နို့တိုက်နေကြသည် မဟုတ်
ပါလား။

ကျွန်းသားမည်ကြားကြားကြားတွေ၏ မျက်လုံးတွေကလည်း
ငြိမ်းဆီမှပင် ရောက်နေကြ၏။

သူတို့အကြည့်တွေကို ငြိမ်း အော်ဂလီဆန်ကာ ကြက်သီး

တွေပင် တနေရပါသည်။ ကောင်းနိုးရာရာ အဆင် ပြေမည်ထင်သည့်
တစ်နေရာရာကိုရှာရင်း ကြည့်ရင်းကပင် ငြိမ်းသည် သူ့နောက်မှလိုက်
နေရသလို ရိုနေပါ၏။

ရွာထဲအတန်လေး လျှောက်လာခဲ့ပြီးချိန်တွင် တခြားအိမ်
တွေ နှင့် အတန်လှမ်းသော နေရာဆီသို့အရောက်။

တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ် မနီးကြသော်လည်း ယှဉ်လျက်ဆောက်
ထားလည့် အိမ်လေးနှစ်လုံးကို ငြိမ်း မြင်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူက အိမ်လေးတစ်လုံးထဲသို့ တန်း၍ ဝင်ရောက်သွား
လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါမှ ငြိမ်းသည် သူ့အိမ်ရှေ့လေးတွင် ခြေစုံ
ရုပ်လိုက်မိရပါတော့၏။

သူ့အိမ်ရောက်၍ သူက ဝင်သွားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ငြိမ်း ဘယ်သူ့အရည်မှန်း မသိတော့ပါ။ နေက စောင်းရာမှ တစ်စ
တစ်စ အမှောင်ဘက်ကူးချင်လာပြီဖြစ်သည်။

ငြိမ်းသည် အိမ်ကလေးနှစ်လုံးရှေ့ ယောင်လည်လည်ရှိနေဆဲ။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ကလေးထဲမှ သူထွက်လာပြီး တစ်ဘက်အိမ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်ကို ငြိမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ အိမ်ကလေးထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး သူနှင့် စကားပြောသည်ကို ငြိမ်း တွေ့ရသည်။

“ထို့နောက် အမျိုးသမီးနှင့် စကားတွေပြောပြီး သူ့အိမ်လေးထဲသို့ သူပြန်ဝင်ရောက်သွားလိုက်ပါတော့၏။”

သူ ငြိမ်းကို လုံးဝမကြည့်။ ငြိမ်းလည်း အရေးလုပ်၍ သူ့ကိုမကြည့်ပါ။

အမျိုးသမီးရှိသည့် အိမ်လေးဘက်ကိုသာ ငြိမ်းကြည့်နေသည်။ ငြိမ်း ကြည့်နေဆဲမှာပင် အိမ်လေးထဲမှ အမျိုးသမီးထွက်လာသည်ကို ငြိမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးမှာ ငြိမ်းနှင့်သက်တူရွယ်တူလောက်ပင် ရှိမည်။ အသားညိုညို၊ ကိုယ်လုံးလေးလျားလျားဖြင့် မျက်နှာလေးလည်း ကြည့်၍မဆိုးပါ။

အမျိုးသမီးသည် ငြိမ်းထံလျှောက်လာပြီး ငြိမ်းကို ပြုံးပြလာသည်။ ငြိမ်းအနီးရောက်သည်တွင် အမျိုးသမီးသည် ငြိမ်း လက်ကို ဆွဲကိုင်လာရင်းက...

“လာ...လာပါ၊ ငါ့အိမ်မှာ ဒီတစ်ညတည်းခိုနိုင်ပါတယ်”

ဆိုရင်း ငြိမ်းကို ဆွဲခေါ်နေလေ၍ ငြိမ်း မငြင်းပါလေတော့။ အမျိုးသမီးခေါ်ရာ သူ့အိမ်လေးဆီသို့ ငြိမ်းသည် ကျေးဇူးတင်စွာ လိုက်သွားမိရပါတော့သတည်း။

တိတ်ကလေး ငြိမ်း မျက်ရည်ကျနေရသည်။ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ ငြိမ်း ရောက်နေရသည်။

မျက်နှာစိမ်းတွေအလယ်မှာ ငြိမ်းတစ်ယောက်တည်း။ ငြိမ်းနှင့်အတူ ပါလာကြသည့် ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဦးလေး၊ အဒေါ်နှင့် သင်္ဘောမောင်းသမား၊ အလုပ်သမားတွေလည်း အကုန်သေကုန်ကြပြီ။

ငြိမ်းမျက်စိရှေ့တွင် အသတ်ခံလိုက်ရသည့် မေမေအဖြစ်က ငြိမ်းမျက်လုံးထဲက မထွက်။ အလောင်းတွေ ဖျောက်ဖျက်နေသည့် လူသတ်သမား၏ လုပ်ကိုင်နေဟန်ကလည်း ငြိမ်းမျက်လုံးထဲက မထွက်ပါ။

လူသတ်သမားကို သိနေမြင်နေရနဲ့ ငြိမ်း ဘာမှမလုပ်နိုင်။ ရင်နာသည်။ အသည်းနာသည်။ အလွန်ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်သည်။

“ဟင့် . . .”

တွေးဆ ကျိတ်ကျိတ်ကလေး ငြိမ်းထံမှ ရှိုက်သံလေး တစ်ချက် ပွင့်ထွက်လာသည်။ တစ်ညလုံးလိုလို တွေးရင်းက ငြိမ်း

- လေး -

တစ်ညလုံး ကြက်အိပ်ကြက်နိုးဖြင့် ငြိမ်းမှာ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်ခဲ့။ ခုလည်း ငြိမ်း နိုးနေသည်။ နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်မပျော် နိုင်အောင်ပင် ငြိမ်းမျက်လုံးလေးတွေမှာ ကြောင်နေရချေ၏။

ငြိမ်း နိုးနေသည်မှာ လေးနာရီပင် ထိုးသေးဟန်မတူ။ မှောင်ထဲတွင်မို့ လက်မှနာရီလေးကိုပဲ ငြိမ်း မကြည့်နိုင်။ တစ်လောက လုံးဖြင့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ဆဲ ရှိနေ၏။

ငြိမ်းသည်လည်း တိတ်တိတ်ကလေး ငိုနေသည်။ တိတ်

မျက်နှာတွေ ကျခဲ့ရသည်။

“နဂါးညောင်ကို ပြောင်းလဲသွားရသည့် ငြိမ်းဘဝ။ လိုတရ
ခြင်း၏ ယဉ်ဘက်တွင် အလှူပယ်နေခဲ့ရသည့် ငြိမ်းဘဝ။ ဗုဒ္ဓဆရာ
ကြောင်းကြည့်ဟူသည် နားမလည်ခဲ့သော ငြိမ်း။ ကားလေးတစ်စီးဖြင့်
အေးချမ်းသာယာစွာ ကျောင်းတက်နေသော ငြိမ်း။

ခုတော့ . . .
“ဟင့် . . .ဟင့် . . .”

ရှက်သံလေးတွေ ကျိတ်ထွက်ပြန်၏။ ခုတော့ ငြိမ်း ဘဝ
က မလုံမမြဲ၊ တံခါးမရှိ၊ အကာအကွယ်မရှိသော တံသာသာ အိမ်
ကလေးတွင် ငြိမ်း အိပ်စက်နေရသည်။

ကြည့်လင်နေသော ကောင်းကင်ရောင်ကြောင့် အပြင်ဘက်မှ
အလင်းရောင်ကိုပင် ငြိမ်း အိပ်နေသည့် နေရာမှ တိုးရီပေါက်
မြင်နေရ၏။

ငြိမ်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့သည်မှာ သောတာပန်ဆွေးမှုများထဲ မလုံ

မမြို့ ထိုအခင်းသည်လည်း ပါဝင်နေရသည်ပါ။

“အဟင့် . . .ဟင့် . . .ဟင့် . . .”

ငြိမ်းထံမှ ရှက်သံလေးတွေ အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်လာ
နေပေတော့၏။

ဘစ်ကိုယ်တည်း ငြိမ်း ကျိတ်ရှိုက်နေဆဲ၊ တစ်ဘက် အကွယ်
လေး နေရာမှ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီး၏ နိုးလာသော လှုပ်ရှားသံကို
ငြိမ်း ကြားလိုက်ရလေ၏။

ငြိမ်း နှုတ်ခမ်းလေးပိတ်ကာ အသက်အောင့်၍ ကွေးကွေး
လေး အိပ်နေဟန်ပြုနေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အမျိုးသမီးမှာ မီးခွက်ထွန်းလိုက်လေ၍ တဲလေး
တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်ဖြာသွားရလေ၏။

“အိပ်ပျော်ဘူးထင်တယ် . . .”

အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးဆိုနေ၍ ငြိမ်း မျက်ဝန်းအစုံ ဖွင့်ကြည့်
လိုက်ပြီး ငြိမ်း ထထိုင်လိုက်သည်။

မျက်နှာရင်းဆိုင် အနေအထား တွင် ငြိမ်းတို့ထိုင်မိကြသည်
တွင် ငြိမ်းကို သူကကြည့်လာပြီး . . .

“ငိုနေတာကို ငါကြားတယ်။ ဘာလို့ငိုသလဲ၊ အားလျော့
မှာပေါ့ . . .”

မျက်ရည်တွေစိုကပ်နေသည့် မျက်တောင်ကျောကြီးတွေကို
ငြိမ်း စင်းထားပြီး သူ့ကိုကြည့်နေလိုက်သည်။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ . . .”

သူ မေးလာ၍ . . .

“ငြိမ်း . . .”

“ငါ့နာမည်က ဒီးဒုတ်လို့ ခေါ်တယ် . . .”

“ဒီးဒုတ် . . .”

နှုတ်မှခေါ်ရင်း ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါ့အစ်ကိုနာမည်က ကိုဟန်နီလိုခေါ်တယ် . . .”

“ဒီးဒုတ်အစ်ကိုက ဘယ်သူလဲ၊ အခုဘယ်မှာနေလဲ”

“ငါ့အစ်ကိုနေတာ ဟိုမှာလေ၊ ဟိုဟာ သူ့အိမ်ပဲပေါ့”

“ဟင် . . .”

ငြိမ်း မိဘနှစ်ပါးကို သတ်သည့်လူသည် ဒီးဒုတ်၏အစ်ကို
ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရ၍ ဒီးဒုတ်မျက်နှာကိုပင် ငြိမ်းသည် အံ့သြ
ခြင်းဖြင့် ကြည့်မိလိုက်ပါ၏။

“အကေဘော့ ငါတို့မောင်နှမအတူနေတယ်၊ ငါ ယောက်ျား
ယူတော့ ငါ့အစ်ကိုက သူ့အိမ်နဲ့သူ့နေလိုက်တယ် . . .”

“ဟင် . . . ဒီးဒုတ်က ယောက်ျားနဲ့လား . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ယောက်ျားက ဖင်လယ်ထဲထွက်သွားလို့
ငြိမ်းကို ငါ တစ်ညခေါ်သိပ်လို့ရတာပေါ့၊ အခုမိုးလင်းရင် ငါ
ယောက်ျားပြန်ရှာကံတော့မှာ၊ ငြိမ်း အိပ်လို့မရတော့ဘူး . . .”

ဒီးဒုတ်စကားကြောင့် ငြိမ်းမျက်လုံးပြူးသွားရလေသည်။

“ငါတို့ရွာမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာ သူလုပ်ကျွေးနိုင်
ရင် မိန်းမအချွေးကြီးယူလို့ရတယ်၊ ငါတို့ရွာမှာ အပျိုမရှိဘူး၊ အရွယ်

ရောက်တာနဲ့ ယောက်ျားယူကုန်တာပဲ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လက်ရှိမိန်းမသုံးလေးယောက်ကို ရှိတယ်... ”

“အို... ”

ငြိမ်း စိတ်ညစ်နေရတော့သည်။

“ငါ့အစ်ကိုကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး။ ငြိမ်း ယူလိုက်ပါလား... ”

“ဟင် အို ဒီးဒုတ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ... ”

စိတ်ဆိုးခြင်းစွက်လျက် မခံမရပ်နိုင်သလို ငြိမ်း ဆိုလိုက်မိသည်။

“ငြိမ်းက ငါ့အစ်ကိုမယူရင် ငြိမ်းကိုယူချင်တဲ့ ယောက်ျားတွေ ရှိနေမှာပဲ။ ငြိမ်းလည်း သားမှတ်မှတ် မထားမှတ်မှတ် ဆင်ဆင်ရှာကျွေးတဲ့ ယောက်ျားကိုယူမှာပဲ။ ငါ့ယောက်ျားမှာကတော့ ငါတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတယ်... ”

“အို... ဘုရား... ဘုရား... ”

ဒီးဒုတ်ပြောပြသော သူတို့ကျွန်းခလေ့အကြောင်းအား ငြိမ်းကား အော်ဟစ်ငိုချင်လောက်အောင် ချောက်ချားနေရပါတော့၏။

သူတို့ရဲ့ကျွန်းခလေ့တဲ့ စိတ်ညစ်လိုက်တာ... ”

ငြိမ်းတစ်ကိုယ်လုံး တာတုန်ကရင်ဖြင့် စိတ်ဆင်းရဲနေရပါပြီ။

“ငါ့အစ်ကိုဟာ လူပျိုပဲ။ သဘောလည်း သိပ်ကောင်းတယ်။ ချောလည်းချောတယ်။ ငြိမ်းယူပါလား။ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ ငြိမ်းနဲ့ဆို သိပ်လိုက်တယ်။ ငါ့အစ်ကိုက ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်မှာပဲ... ”

“ဒီးဒုတ် ဘာတွေပြောနေတာလဲ... ”

“ငါတတယ်ပြောတာပါ... ”

“အို... ”

ငြိမ်း ငိုချင်နေရတော့သည်။

“ငါ့အစ်ကိုကို ငြိမ်းယူလိုက်ပါ။ ငါ့အစ်ကိုဟာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မယူဖူးဘူး... ”

“အဟင်... ဟင်... ဟင်... ”

စိတ်ဆင်းရဲကြီးစွာဖြင့် အားရပါးရ ငြိမ်း ငိုချလိုက်မိပါ
တော့၏။

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငြိမ်းကို ယောက်ျားတွေက ကြည့်ကြမှာပဲ။
ကြိုက်တဲ့လူက လာတောင်းခမ်းမှာပဲ။ ငြိမ်းကလည်း ရွေးပြီး လက်ခံ
ရမှာပဲ. . .”

“အို မရွေးဘူး၊ ယူလည်းမယူဘူး၊ အဟင့်. . .ဟင့်”

“ဒါဖြင့် ငါ့အစ်ကိုပဲ ငြိမ်းယူလိုက်နော်. . .”

“မယူဘူး၊ အဟင့်. . .ဟင့်. . .”

ဒီးဒုတ်ကိုဝင် ငြိမ်းအော်ဝစ်လိုက်မိတော့သည်။ သဘောထား
ပြည့်ဝကောင်းမွန်သော ဒီးဒုတ်မှာ ငြိမ်းငိုနေပုံလေးအား ထူးဆန်းသနား
သလို ကြည့်နေမိရှာ၏။

“ဟော ဟိုမှာ ငါ့အစ်ကိုနီးလာပြီ. . .”

တစ်ဖက်တံမှ မီးလင်းလာသည်ကိုကြည့်ပြီး ဒီးဒုတ်ဆိုသည်။
ငြိမ်းက မကြည့်။ ငြိမ်းကိုယ်ငြိမ်း သတိသာသေလိုက်ချင်ပါတော့

သည်။

ဒီးဒုတ်သည် ငြိမ်းငိုနေသည်ကိုကြည့်လိုက်၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ
ဟန်မိုမိုသည်တံဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်နှင့်ရှိ၏။

ဟန်မိုသည် မီးအိမ်လေးကိုင်ကာ မီးလင်းနေသည့် ဒီးဒုတ်
တို့တံဆီ လှမ်းကြည့်နေသည်ကို ဒီးဒုတ်တွေ့နေရသည်။

“ဟိုမှာ ငါ့အစ်ကို ငြိမ်းကိုကြည့်နေတယ်ထင်တယ်”

ငြိမ်း သွားလေးတွေ ဆွဲကျိတ်ဝစ်လိုက်မိသည်။ ဘာကိုမှ
လည်း ငြိမ်း မကြည့်။ တစ်ခတစ်ခဖြင့် မိုးကလင်းလာပါပြီ။ ငြိမ်း
ကြက်သီးတွေထလာသည်။ တစ်တိုယ်လုံး ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာ၏။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းနေထကာ ဒီးဒုတ်တဲလေးပေါ်မှ
ငြိမ်းသည် ခြေဦးတည့်ရာဆီသို့ ပြေးထွက်သွားလိုက်ပါတော့၏။

“ကိုယ့်နိမ့်. . .ငြိမ်းနောက်လိုက်ပါဦး. . .”

ဒီးဒုတ်အသံလေးကို ငြိမ်း သဲ့သဲ့ကြားလိုက်မိသည်။ ထိုအသံ
ကိုပင် ငြိမ်း မကြားချင်။

ခြေဦးတည်ရာ ခြေကုန်သုတ်၍ ငြိမ်း ပြေးနေမိ၏။
ဘယ်လမ်း၊ ဘယ်ဆီ ငြိမ်း ဘာမှမသိ၊ ဘယ်ကို ရောက်၍ရောက်မှန်း
လည်း ငြိမ်းမသိ၊ သေသေကြေကြေ ပြေးရိုန်ကို မရပ်။

“အို. အေ့. . .”

တစ်နေရာအရောက် ငြိမ်း ခြေခေါက်၍ လဲကျသွားရလေ
သည်။ မြဲကလည်းနာ၊ ငြိမ်း မော်လည်းမောနေပြီ။ ဆွေးဆွေးကလည်း
တစ်ကိုယ်လုံး၍နေပြီ။

လက်နှစ်ဖက်နှင့် ငြိမ်း မျက်နှာလေးကို ပွတ်သင်လိုက်
မိသည်။ နှုတ်ခမ်းလေးကို ထိုသွားရှု၍ ငြိမ်း နာကျင်သွားရ၏။

ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ငြိမ်းလက်ကို ကြည့်မိတော့ လှက်ဖဝါး
လေးမှာ သွေးတွေရွန်းနေရလေသည်။

ငြိမ်း သဘောပေါက်သွားရသည်။ သွားနှင့်ဖိကိုက်ခိ၍ ငြိမ်း
နှုတ်ခမ်းပေါက်သွားရသည် မဟုတ်ပါလား။

ငြိမ်း နှုတ်ခမ်းမှ သွေးဆွေးက စီးကျနေသည်။ နာစရာဆော့

အပြည့်နှင့် ဆောဟိုက်ခြင်း။ ငိုကြွက်ခြင်းအဖြစ်တွေနှင့် ငြိမ်းတစ်ယောက်
တည်း ရှိဆဲ။ ရိပ်ခနဲ ငြိမ်းရှေ့သို့ ဟန်မို ရောက်လာ၏။

“ဟင်. .ရှင် သွား၊ အခုသွား. . .”

ငြိမ်း ဘော်သစ်၏။ ငြိမ်းစကားကို တည်ငြိမ်သော မျက်ဝန်း
ညိုဆွေးနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

ငြိမ်းစကားတို့ကို သူ မကြားသလို၊ ဂရုမထားသလို။

ငြိမ်း အနီး၌ မုဆိုးဒူးထောက် သူ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဖြန့်. .အ. . .”

ငြိမ်း သူ့ပါးကို ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။ သူက မဖြူ ငြိမ်း
လက်ကလေးသာ နှာသွားရသည်။

ငြိမ်း ပါးရိုက်လိုက်သည်ထိုပင် သူ့အကြည့် သူ့အသွင်သည်
ပြောင်းလဲ၍မသွား၊ နှာသွားသည် ငြိမ်း ခြေထောက်လေးတစ်ဖက်ကို
ဟန်မို ကိုင်ကြည့်လိုက်သည်။

ငြိမ်း ခြေထောက်လေးကို ဟိုလှည့်ဒီလှည့် ကြည့်သလိုနှင့်

www.burmeseclassic.com

ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ရှင်း ဆတ်ခနဲတစ်ချက် ဆွဲလိုက်သည်တွင် ကျွတ်ခနဲ အသံနှင့်အတူ ငြိမ်းခြေထောက်လေးသည် နေကောင်းသွားရမိ ချေ၏။

ထို့နောက် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းမျက်နှာလေးမှ သွေးတွေစိမ် ထွက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်သည်။

ငြိမ်းသည်လည်း သူ့အားမုန်းတီးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေလိုက်ပါ၏။

မျက်မှောင်တွန့်တာ သူ့ ငြိမ်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ထုံးစံ အတိုင်း ငြိမ်း သူ့ကိုပါးရိုက်လိုက်သည်ကိုပင် ဘာမှမသိလိုက်ဟန် လိုရယ်။

“သွားမယ်...”

“မသွားဘူး၊ မလိုက်ဘူး...”

“ဒါဖြင့် ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲ...”

“သေချင်တယ်၊ သေဖို့ သွားမယ်...”

“ဘာလို့ သေချင်ရတာလဲ...”

“ရှင်တို့ရဲ့ ကျန်းမာရေးကြီးအတိုင်း ငြိမ်း မလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူနိုင်ဘူး။ ငြိမ်း သေပဲသေပစ်လိုက်မယ်...”

“အလကားနေရင်း ဘာဖြစ်လို့ သေချင်ရတာလဲ၊ လူ့ဘဝ ဆိုတာ ရဲခဲပါဘိ၊ လူ့လောကမှာရှိတာနဲ့ လောကကြီးအတွက် အကျိုး ပြုလေးတစ်ခုခု မင်းလုပ်သွားသင့်တယ်၊ ဥပမာ မင်းရဲ့ သားစဉ်မျိုးဆက် တလေးတွေရှိဖို့တော့ လိုအပ်တယ်၊ ဒါမှ မင်းရဲ့ မျိုးဆက်တွေက တစ်စင့် ဒီကျွန်းရဲ့ အလှူဆီ ဆက်လက်ပြီး ဆင်သွားနိုင်မယ် မဟုတ် လား...”

ဟန်မိုကမူ ထုံးစံအတိုင်းပင် ရှိ၏။

ငြိမ်းသည်သာ မျက်ဝန်းအစုံထဲ အမုန်းငွေ့တွေ တလူလူ ထွက်ရင်း သူ့မျက်နှာဆီ ကြည့်နေရင်းမှ...

“ရှင်လိုလူတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်က ဒီစကားကို ပြောတာ၊ ငြိမ်း အကြံတယ်၊ ရယ်ချင်တယ်၊ ဒီမှာ ကိုဟန်မိုဆိုတဲ့လူ၊ စောကောင်း

www.burmeseclassic.com

က ရှင်ပြောတဲ့စကားကို ငြိမ်းချမ်းမှာ ထပ်မပြောနဲ့၊ ရှင်အကြောင်းကို မသိတဲ့လူတွေရဲ့မှာ သွားပြော . . .”

“မင်း ငါ့ကိုတာတွေပြောနေတာလဲ . . .”

“အဟင်း ဟင်း၊ တောသားက တော်တော်အမှုအရာကောင်း တာပဲ . . .”

“အိုကွာ . . .မင်းပြောတာတွေ ငါ ဘာမှနားမလည်ဘူး၊ မိုးလင်းနေပြီ၊ သွားမယ် . . .”

“ငြိမ်း မသွားဘူးလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား . . .”

“ဒီလိုပဲနေလို့ မှမရဘဲ . . .”

ဟန်မိုဆိုရင်း ငြိမ်းကိုယ်လေးအား ပြောချီလိုက်သည်။

“အို လွတ်၊ လွတ်၊ မလိုက်ဘူးလို့ ပြောနေတာ မကြား ဘူးလား . . .”

ဟန်မို၏ရင်ဘတ်နှင့် မျက်နှာတို့ဆီ ရိုက်ထုတုတ်ဆွဲရင်း ငိုရင်းက ငြိမ်း ဆိုသည်။ ဟန်မိုအား လှသတ်သမားကြီးဟုလည်း

ငြိမ်း ခေါ်ပြောစစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိရောက်စွာ ငြိမ်း ကလဲ့စားပြန်မချေနိုင်မည် ကိုစိုး၍ ထိုစကားကိုဖြင့် ငြိမ်း ချုပ်တီးထားလိုက်ရပါ၏။ ထုရိုက် ငိုရှိုက်ခြင်းဖြင့် ဟန်မိုခေါ်ရာသို့ ငြိမ်း ပြန်ပါလာ၏။ ။

၆၇

အချစ်အားဖြူတစ်ယောက်

ငြိမ်းသည် ခေါင်းလေးငုံကာ ကြုံကြုံလေး ထိုင်နေရပါသည်။ ကြောက်လန့်ချောက်ချားစိတ်ဖြင့် ဝိုရန်ပင် ငြိမ်းတွင် အင်အားမရှိတော့သလိုပါ။

နှုတ်ခမ်းလေးနှစ်လွှာ တင်းတင်းစေ့စေ့သာ ငြိမ်း နေနေမိသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ငြိမ်း မကြည့်မိ၊ ကြည့်လည်း မကြည့်ချင်ပါ။ ငြိမ်းအတွက် အားကိုးရာသည် မဲ့နေရချေသည် မဟုတ်ပါလား။

- c1: -

သူတို့တွေကိုကြည့်ပြီး သူတို့စကားတွေ ကြားနေရသည်ကပင် ငြိမ်းသည် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမက ရှိနေရပါ၏။ ကျွန်းသူအမျိုးသမီးတွေကမူ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေကြသည်။

ဟန်မို ငြိမ်းဆီသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ ဟန်မိုကို မြင်၍ လူတွေမှာ ပြန်မည်ဆဲဆဲမှ မပြန်ကြသေးဘဲ စိတ်ဝင်စားစွာ ဟန်မိုနှင့် ငြိမ်းဆီသို့ ဝိုင်းကြည့်နေလိုက်ကြ၏။

ဟန်မိုသည် ဆန်ဖွပ်ရင်း ငြိမ်းဆီသို့ တစ်ချိတစ်ချိ လှမ်းကြည့်နေမိလေသည်။ ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်နေနေ ဟန်မိုကား စိတ်မဝင်စားသလိုသာ ရှိနေလေ၏။

သူ့အိမ်ရှေ့တွင် ဆန်ဖွပ်လိုက်၊ ငါးခြောက်လှန်းလိုက်၊ ထင်းတွေသယ်လိုက်ဖြင့် အိမ်အလုပ်တွေသာ သူ လုပ်နေသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်းကဖြင့် တစ်ချိတစ်ချိ ငြိမ်းဆီသို့တော့ သူ လှမ်းကြည့် ဖြစ်၏။

ဒီးဒုတ်သည်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကြည့်နေမိသည်။

“ငါ့ဆီမှာ မိန်းမလုံးဝမရှိတော့။ ဒီဘော့ သူ့ကိုငါတောင်းရမ်းတယ်...”

“အဲဒါကောင်းတယ်၊ ဟန်မို ယူ၊ ဟန်မိုနဲ့ဆိုရင် ဒီမိန်းကလေးဟာ အကောင်းဆုံးပဲ...”

ဝိုင်းကြည့်နေကြသောသူတွေက လှမ်းလိုက်ကြသည်။ ဘယ်အချိန်ကတည်းကမျှား ဟန်မိုကို သူတို့တွေ မိန်းမယူဆချင်နေကြသည်မသိ၊ ငြိမ်းကိုယူမည်ဆို၍ သူတို့တွေ ဝမ်းသာနေကြသည်။ အားလုံးထက် ဒီးဒုတ်သည် ပို၍ဝမ်းသာနေမိပါ၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဒီးဒုတ်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ငြိမ်းအား လွန်စွာမှ သဘောတူနေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်းသည်က သူ့ကို အကြည့်စူးစူးတွေနှင့်သာ ကြည့်နေလေ၏။

ငြိမ်းအကြည့် တွေကို ဟန်မို မကြိုက်သည်ကအမှန်။ သို့သော်လည်း သူ ဘာကိုမှ မပြောဝါလေ။

ဖြောမဆို သူ့လုပ်နည်း အတိုင်း ဟန်မိုသည် ထားကိုယ်လေးအား သူ့ဝန်းထက် ဧည့်ခံရတမ်းတင်ကာ သူ့အိမ်ဆီသို့ ခေါ်သွားလိုက်ပါတော့သတည်း။

နေကာလတိုင်းပေါ်ချိန်မို့ ဟန်မိုသည် သစ်သီးခူးရန် ယာထဲ
သွားမည်မို့ ငြိမ်းအား၊ ခေါ်သွားလျှင်ကောင်းမလား၊ ထားခဲ့လျှင်
ကောင်းမလားဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် တွေးဆကြည့်နေခြင်းပါလေ။

အောက်ဆုံးမတော့ အကြည့်လေးလွဲသွားသည်မို့ ဟန်မိုသည်
တံပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး.. .

“ငါ ယာထဲသွားပြီး အသီးအနှံတွေ သွားခူးဦးမယ်၊ မင်း
အိမ်မှာနေနေနော်၊ ဘယ်မှမသွားနဲ့.. .”

သူ့စကားအတွက် ငြိမ်း အင်း အဲမလုပ်၊ နှုတ်ခမ်းလေး
တစ်ဘက် ကျေးညွတ်တာ ငြိမ်း မျက်နှာလေးကိုသာ မဲ့ပစ်လိုက်
သည်။

ဟန်မို ခြင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ဟန်မို ယာထဲသို့
ထွက်ခဲ့လိုက်၏။ ဟန်မိုထွက်သွားသည်နှင့် ငြိမ်းသည်လည်း သွားလေး
တွေ ဆွေ့လိုက်တာ အိမ်ထဲထွက်ခဲ့လေသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိ၏မိဘနှစ်ပါးနှင့် ဦးလေး အဒေါ်

- ခြောက် -

ဟန်မိုသည် ပုလင်းတစ်လုံးနှင့် အေးတစ်ချောင်းကိုယူလိုက်ပြီး
ငြိမ်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်းသည်လည်း သူ့ကိုကြည့်နေပါ
လေ၏။

ငြိမ်းအကြည့်သည် ဟန်မိုထက် သူ့လက်ထဲမှ ကိုင်ထား
သည့် ဓားဆီသာ ပို၍ရူးစိုက်နေရသည်ပါ။

ကြည့်ဆဲ ငြိမ်းသည် ရင်ထဲ အသည်းတို့မှာကျင်အက်ကွဲ
လာ၍ အကြည့်တို့ကို လွှဲလိုက်ရပါလေ၏။

အလုပ်သမားတွေကိုပါ ရက်ချက်စက်စက်သတ်သည့် လူသတ်သမား နှင့်တော့ ငြိမ်း အတူမနေနိုင်ပါ။

ဒီလူနှင့် နေရမည့်အစား ငြိမ်း သေဝစ်လိုက်မည်။ ဒီလူကို ထိရောက်စွာ အရေးယူကာလုံးစားချေချေ၊ တိုလည်း ငြိမ်းတွင် အင်အားမရှိသေး။

အင်အားကြီးသူ အနိုင်ယူ၏။ ဟရာဇဝင်မရှိသော ထိုကျွန်း တွင် လူသတ်သမား၏အဖြစ်ကို မည်သူကဖော်ထုတ်၍ အပြစ်ဒဏ် တို့ ပေးနိုင်ပါမည်နည်း။

ငြိမ်းသည် ရင်ထဲခံပြင်းစုတွေနှင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက် သွားသောလမ်းအား မှန်းဆကာ ခြေလှမ်းသွက်သွက် ကလေးတွေနှင့် ပြေးထွက်ခဲ့ပါ၏။

ခြေဦးတည်ရာလာဆဲ ရှေ့တွင် ချောင်းတစ်ခုကို ငြိမ်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ချောင်းလေးက မကျဉ်းလွန်း၊ မကျယ်လွန်း။ ရေအတိမ်အနက်ကလည်း မည်မျှရှိသည်ကို ငြိမ်း မသိ။

ငြိမ်း ကိုယ်၌လည်း ရေမကူးတတ်။

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အဟင့် ဟင့်. . .”

မိမိကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံရန် တွက်ထားသော ငြိမ်း ရေချောင်းစပ်လေးနားတွင်သာ ထိခိုက်တွေဝေစွာ ထိုင်နေမိ၏။

ချောင်းလေးနံဘေး စိတ်ဆင်းရဲလှစွာ ကိုယ်နှင့်စိတ်တို့ ကင်းကွာနေဆဲ။

ငြိမ်းနံဘေး ရိပ်ခနဲရပ်လာသည့် ခြေအစုံကို မြင်လိုက်ရလေ၍ အလန့်တကြား ငြိမ်း မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင်. . .။

ဟန်မို့. . .

“ဟင့်. . .ရှင်. . .”

ဟန်မို့သည် ထား၏လက်မောင်းလေးနှစ်ဖက်အား ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်လိုက်ပြီး. . .

“မင်းကို ငါအိမ်မှာ နေခိုင်းခဲ့တာ ဘာကြောင့်မနေတာလဲ”

“မနေချင်လို့. . .”

“ငါ့စကားကို မင်းနားထောင်ရမယ် . . .”

“မထောင်နိုင်ဘူး . . .”

“ငါတို့ ကျွန်းသူကျွန်းသားတွေဟာ လင်ရဲ့စကားကို မဟာ;
က နားထောင်တာရည်းပဲ . . .”

“ငြိမ်းဟာ ရှင်တို့ကျွန်းသူမဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင်မိန်းမ
မဟုတ်ဘူး . . .”

ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ဟန်နိုလက်တွေကို ငြိမ်း ဆောင့်ရုန်းဖယ်
ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာပဲပြောပြော ငါတို့ကျွန်းရဲ့မလှေထိုးတမ်းအရ မင်းဟာ
ငါ့ရဲ့တရားဝင်မိန်းမပဲ . . .”

“ဘာပြောတယ်၊ ကဲဟယ် ဖြန်း . . .”

ဆေးငြိမ်း၍ ကြည်လင်ပြတ်သားသော ဟန်နိုစကားအတွက်
ဒေါသမီးဝင်းဝင်းတောက်ကာ ဟန်နိုမီးတစ်ဖက်ကို ငြိမ်း ထွဲရိုက်
လိုက်ပြန်သည်။ ဟန်နိုကား ထုံးစံအတိုင်းပါပင်။

“မင်းဟာ ဒေါသသိပ်ကြီးတဲ့ မိန်းမပဲ . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကိုသိပ်မုန်းတယ် . . .”

“ငါက သည်းခံတတ်တဲ့သူပါ၊ မင်းဒေါသကြီးချင်သလောက်
ကြီးပါ . . .”

“ဟွန်း . . . ရှင်မျက်နှာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ မုန်းတယ်”

“ငါတော့ မင်းကိုချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ်။ မင်းဟာ
ရွှေရုပ်လေးလိုလှပမယ့် သိပ်ရှိုင်းတယ် . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ရိုင်းတယ်၊ ရှင်နဲ့ဆိုပိုရှိုင်းမယ် . . .”

“မင်းကြိုက်သလောက်ရိုင်းပါ၊ ငါက သည်းခံတတ်တဲ့သူလို့
ပြောထားတာပဲ . . .”

“တောက် ဟွန်း . . .”

ဟန်နိုကို မုန်းတီးသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်ကြည့်ကာ ငြိမ်း
ယွက်သွားမည်အပြု ဟန်နိုသည် ငြိမ်းလက်ဆာကတ်လေးတစ်ဖက်
ထိ လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်သွားမှာလဲ . . .”

“ဘယ်သွားသွား . . .”

ဒီလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းကိုငါလာခေါ်တာ၊ ငါသစ်သီးတွေ တောင် မခူးရသေးဘူး။ မင်းကိုစိတ်မချလို့ ပြန်လှည့်လာတာ၊ ငါ ထင်တဲ့အတိုင်း မင်းက ငါ့စကားကို နားမထောင်ဘူး . . .”

“ဘယ်ဘော့မှမထောင်ဘူး၊ ရှင်ပြောမနေနဲ့ . . .”

“မင်းဟာ ငါ့မိန်းမ၊ ငါပြောတာ နားထောင်ရမယ် . . .”

“ရှင် ဒီစကားမပြောနဲ့၊ ရှင်ဟာရှင် ကျွန်းသူတွေကို ရှင် ယူ . . .”

“ငါက မိန်းမသုံးလေးသောက်ယူတာတို့ လူစားမဟုတ် ဘူး၊ မင်းတစ်ယောက်ပဲ . . .”

“ကဲဟာ၊ ကဲဟာ ပြောဦး . . .”

ဟန်မို၏ ရင်ဘတ်ဆီသို့ လက်သီးဆုပ်လေးတွေနှင့် ငြိမ်း ထုရိုက်ပစ်လိုက်တော့သည်။

ဟန်မိုကား ကြည်မြဲသော မျက်ဝန်းတွေနှင့်သာ ငြိမ်းကို ကြည့်မိနေလေပါ၏။

ထုရိုက်၍ ငြိမ်း လက်ဝန်းကျလောက်ချိန်မှ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းလက်လေးနှစ်ဖက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“အိမ်ရောက်တဲ့အခါ မင်းကျေနပ်သည်အထိ ငါ့ကို ရိုက်ပါ။ ရိုက်လို့မှမကျေနပ် အားမရနိုင်ဘူးဆိုရင် အဲဒီခားနဲ့ မင်း ငါ့ကို ခုတ်သတ်လိုက်၊ မင်းတို့ ငါ ချစ်တယ်၊ ငါဟာ မင်းအတွက်ပဲ ဖြစ်စေရမယ် . . .”

လွယ်ထားသည့် ပလိုင်ဆွေး ဝေးတွေ၊ အင်္ကျီတွေကို ချွတ်ပြီး ဟန်မိုဆိုသည်။

ငြိမ်းသည် သူပစ်ချလိုက်သည့် ဓားရှည်ဆီသို့ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

ထို့နောက် အတွင်းသွားလေးများကိုစုကာ မျက်ဝန်းလေး အစုံ မိုတ်ပစ်လိုက်မိ၏။

“မင်းနဲ့ငါ့ချစ်မယ်၊ ပြီးရင် အိမ်ပြန်ပြီး ထမင်းစားမယ်”

“မချိုးချင်ဘူး . . .”

“အိမ်ရောက်မှ ချိုးမှာလား . . .”

“ဒါ ရှင်မေးစရာ မလိုဘူး . . .”

“ညစ်ပတ်သလောက် လှနေတဲ့ မိန်းမပဲ . . .”

“ရှင် ဘာပြောတယ် . . .”

“မင်းဟာ ရေမချိုးဘဲနဲ့ဆောင် လှတယ်လို့ပြောတာ . . .”

“ဟွန်း . . .ရှင် အို ရှင်ဟာရှင် ရေသွားချိုး . . .”

ဘွင်းဘွင်းကြီးပေးမယ့် စကားတတ်သည့် ဟွန်းသားလူချော

ကြီးအား ငြိမ်းငြိုင်၍စကားမပြောချင်တော့။

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအား အေးမြရွန်းဆဲနေသော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်

ကြည့်ရင်း ချောင်းထဲဆင်းသွားလိုက်ပါလေတော့၏။

ဟန်မို ရေကူးနေသည်ကို ငြိမ်း မေ့လျော့ကာ ကြည့်နေပြီး

ကာမှ အကြည့်တို့ လွှဲလိုက်ပြီး ရေစပ်တွင် ခြေလေး နှစ်ချောင်း

တွဲလောင်းချကာ ထိုင်နေလိုက်သည်။

ရေကူးနေရာမှ ငြိမ်းဆီသို့ ဟန်မို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ငြိမ်းသည် ငေးငေးလေးရယ် ရှိနေ၏။

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအနီးသို့ ရေကူးရောက်လာပြီး ရေထဲမှ

ငြိမ်းခြေထောက်လေးအစုံအား ပွတ်သပ် ပေးနေမိလေသည်။

“အို . . .သွား သွား ဒီလိုမလုပ်နဲ့ . . .”

ငြိမ်းသည် ဟန်မိုအား ရွံရှာမှန်းတီးသော အယုံအကြည်

မရှိသော၊ နာကြည်းသော၊ ခန့်မမြဲသော ခံစားမှုအလုံးစုံဖြင့်ကြည့်ကာ

အကြောက်အကန့် ငြင်းဆိုရင်းက ရေထဲချထားသည့် ခြေလေးကို

ရုပ်ယူ၍ ထရပ်လိုက်ပါတော့၏။

ငြိမ်းအကြည့်၊ ငြိမ်းအပြုအမူများကြောင့် ဟန်မို၏ မျက်ဝန်း

အစုံ ဝေရည်သွားရရှိ၏။

သို့သော်လည်း ဟန်မိုသည် မည်သို့မျှ ငြိမ်းအား မဆိုပါ

လေ။ ရောင်းထဲမှ ပြန်တက်လာပြီး သူ့ချထားသည့် အင်္ကျီ၊ ပလောင်းနှင့်

www.burmeseclassic.com

စားတို့ကို လက်တစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်နှင့် ဟန်မို
သည် မပြောမဆို ငြိမ်းကိုယ်လေးအား ပန်းထက်ထမ်းလျှော် အိမ်သို့
ပြန်ခဲ့ပါတော့သတည်း။ ။

- ခုနစ် -

မိုးချုပ်ပြန်ပဦးတော့မည်။

ငြိမ်း စိတ်ညစ်သည်။

မိုးချုပ်လျှင် ငြိမ်း အလွန်စိတ်ညစ်ရသည်။

အထူးသဖြင့် အိပ်ရာဝင်ချိန်။

ဟန်မိုနှင့် ငြိမ်း၊ ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့်

မရောအရ ဟန်မိုဘက်မှကြည့်လျှင် ငြိမ်းသည် ဟန်မိုပိုင်ဆိုင်ချော့

ချစ်ဇနီးရယ်။

ငြိမ်းတက်ကကြည့်ပြန်တော့ မြို့ကြီးပြကြီးသူ ခေတ်ပညာ တတ် တစ်ယောက်၊ ရုပ်ရည်အဆင်းနှင့် ခြည့်စုံသော တစ်ဦးတည်း သော သူဌေးသမီး။

ရွှေမြို့တော်မှ လူနေ့ခင်ရိုက်၊ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းများ နှင့် အကွာကြီးကွာဟနေသော ရွှေကျွန်းမှ ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုခလေးအရ ဘဝကြံမှားဆိုး၍ မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ ရောက်လာရရှာသော ငြိမ်းအတွက်

ယဉ်ကျေးမှုခလေးနှင့် အဆင့်အတန်းချင်း မအပ်မအပ်၊ မအပ် မရာအဖြစ်ကြီးနှင့် လင်တစ်ယောက်ယူရမည့်အဖြစ်ကိုဖြင့် ငြိမ်း လက်မခံနိုင်ပါ။

ငြိမ်းတော့ ငြိမ်းယူရမည့်ယောက်ျားသည် ငြိမ်း အမှန်းဆုံး၊ အရွံရှာဆုံး၊ အနာကြည်ဆုံး၊ အထင်သေးဆုံးလူ။

ငြိမ်းမိတနစ်ပါးနှင့် ဦးလေး အဒေါ်တို့နှင့် သင်္ဘောပေါ်တွင်

ပါလာသည့် အလုပ်သမားအားလုံးတို့ကိုသတ်ပြီး ပစ္စည်းယူထားသည် လူသတ်သမားကြီး။

ငြိမ်း မုန်းသည်။ နာကြည်းသည်။ အမှောင်သည် တစ်စ တစ်စ ချဉ်းနှင့်ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ ငြိမ်းသည် တံလေးရှေ့မှ သစ်ဆုံလေးပေါ်တွင် ထိုင်နေ၏။

ဒီးဒုတ်တို့တံအိမ်လေးဘက် ငြိမ်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့မဆီလည်း ငြိမ်း သွားအိပ်လို့မရတော့။ ဒီးဒုတ်ယောက်ျားက ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဟင်. . .”

တစ်ကိုယ်တည်း သက်မဆာလေးတွေကို ငြိမ်း ကျိတ်ချနေ မိသည်။ တံအိမ်ထဲမှ ဟန်နီသည် မီးအိမ်လေးကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ အမှောင်သည် လုံးဝပိပြင်နေပြီ မဟုတ်ပါတကား။

တဲရှေ့သစ်ဆုံပေါ်မှ ထိုင်ရာမှ ငြိမ်းကမထ။ တုတ်တုတ်မျှ လည်း ခလုပ်၊ ဟန်နီကလည်း မခေါ်။

ငြိမ်းဆီတော့ သူ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိ၏။ သူ့မျက်စိ
အောက်၌ ငြိမ်းရှိနေလျှင် ငြိမ်းရောဟု သဘောပိုက်ထားသည်လား
မှသိ။

မုန်မီးအိမ်လေးအလင်းရောင်ဖြင့် ဟန်မိုသည် ကျောက်ဖရုံ
မျိုးစေ့တို့ကို ရွေးနေလိုက်ပါလေ၏။

“ဖတ် ဖတ် . . .”

ခြင်ကိုက်လာ၍ ခြင်တွေကို တပတ်ဖတ်နှင့် ငြိမ်း ရိုက်နေ
သံကို ကြားသဖြင့် ဟန်မို လှမ်းကြည့်သည်။

ငြိမ်းကဖြင့် မကြည့်၊ မသိ၊ သူ့ကိုနောက်ကျောပေးထားဆဲပင်
နေ၏။

ဟန်မို မနေသာတော့။ တံပေးပေါ်မှဆင်းပြီး ငြိမ်းအနီး
လျှောက်ခဲ့လေသည်။

“ခြင်ကိုက်တယ်လေ . . .”

“သိတယ် . . .”

“ဘာဖြစ်လို့ ခြင်ကိုက်နေတာလဲ . . .”

“ခြင်ကိုက်ခံချင်ပါလော့ရှင်၊ ရှင်ခြင်က သူ့အလိုလို ကိုက်
နေလို့ ရိုက်သတ်နေရတာ . . .”

ငြိမ်းစကားကြောင့် အသံမထွက်ဘဲ သွားဖွေးဖွေးတို့ ပေါ်သွား
သည်အထိ ဟန်မို လှစ်ခဲရယ်လိုက်လေသည်။ တစ်ဖက်လှည့်ကာ
ရှယ်လိုက်သည့် ဟန်မိုကို ငြိမ်း ငေးခဲကြည့်ပြီးမှ မျက်စောင်းထိုး
ကာ အကြည့်ကို လွှဲလိုက်ရလေသည်။

“တဲထဲဝင်မယ် . . .”

“မဝင်ဘူး . . .”

“ခြင်ကိုက်နေမှာပေါ့ . . .”

“ကိုက်ပစေ . . .”

“တကယ်စိတ်ညစ်တယ်ကွ . . .”

“စိတ်ညစ်လို့ ဆေးသေ၊ ရှင်ဆေးသွားရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

ဝစ်ဝစ်နစ်နစ်၊ နှင့်နှင့်နှဲနှဲကြီး ငြိမ်း ဆိုသည်။ ငြိမ်းအနီး၌

လေးကို ဟန်မို ကြည့်လိုက်သည်။

သူကြည့်တော့ ငြိမ်းသည်လည်း ကျားရဲမလေးအသွင်နယ် ဟန်မိုအား ပြန်ကြည့်နေလေ၏။

ဟန်မို အကြည့်တွေက နားမလည်သော အဖြစ်ကင်းသော တွေတွေဝေဝေ အကြည့်တွေရယ်၊ ငြိမ်းအကြည့်ကမှ . . .

သူနှင့် စတွေ့ကတည်းက ငြိမ်းအကြည့်သည် ဤသို့ပင်၊ ငြိမ်းအကြည့်တွေကို မကြိုက်ဘဲ ငြိမ်းအသွင်လေးဆွကို သူ နားမလည်။

သူ့ညီမ ဒီးဒုတ်နှင့်ကျတော့ ငြိမ်းဆက်ဆံရေးက ခင်မင် ချိုကြည်နေသည်ကို သူတွေ့ရသည်။ ဒီပြင် ကျန်းသူကျန်းသားတွေနှင့် လည်း အဆင်ပြေသည်ကို ဟန်မို တွေ့ရသည်ပဲ။

သူနှင့်ကျမှ။ ငြိမ်းသည် သူနှင့်ကျမှ မည်သို့ဖြစ်ပါလိမ့်။ ဟန်မိုသည် စဉ်းစား၍မရှုနိုင်ရပါချေ၏။

“ဟင်း . . .”

ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုယမ်းကာ ဟန်မို သက်မချသည်။

စဉ်းစားနေသည်ကို သူ စဉ်းစားမနေတော့။ စဉ်းစားနေလျှင်လည်း ငြိမ်းမည်မဟုတ်၊ အလုပ်တွေကလည်း ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

သူ မေးလျှင်လည်း ပြောမည်မဟုတ်၍ သူ မမေးဘဲ နေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေး၊ သူ့အတွက်တော့ သူချစ်သော မိန်းမသည် မိန်းမပါပဲ။ ငြိမ်းသည် သူ့ပိုင်ဆိုင်သော သူ့လုပ်ကျွေး ကြည့်ရှုနေရသော သူ့မိန်းမပါပဲလေ။

“တဲထဲဝင်မယ် . . .”

“မဝင်ဘူးလို့ ပြောနေတယ်မဟုတ်လား၊ ရှင် နားကန်းနေ လား . . .”

“ငါ နားမကန်းပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ခြင်မကိုက်အောင် ဆေးလူးပေးဖို့ခေါ်တာ . . .”

“မလူးဘူး . . .”

ခါးခါးသီးသီးပင် ငြိမ်း ပြောသည်။ ဟန်မို ဘာမှမပြော တော့။ တဲထဲ သူပြန်သွားလိုက်သည်။ မကြာလိုက်။ ဟန်မို ပြန်ထွက်

လာသည်။

ဟန်မို့လက်ထဲတွင်မတော့ ပုလင်းလေးတစ်လုံး ပါလာသည်ကို ငြိမ်းတွေ့ရသည်။ ဟန်မို့ စကားမဆို။

ငြိမ်းခြေထောက်နားတွင် မှုဆိုးဝိုးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သူ့လက်ထဲရှိသည် ဆေးပုလင်းထဲမှ ဆေးရည်လေးရွာ့ကို သူ့လက်တစ်ဘက်ထဲ အနည်းငယ်လောင်းထည့်ပြီး ငြိမ်းခြေထောက်လေးတွေ ဆီ ဖွဖွပွတ်လူးပေးနေလိုက်ပါသည်။

သူ့ဆေးနဲ့မွှေးသင်းသင်းလေးကြောင့် ငြိမ်းအနီး ခြင်တစ်ကောင်မှ မလာဘော့ဘာ ငြိမ်း လက်ခံလိုက်သောကြောင့်ပါတည်း။

ဆေးလူးပြီးသည်နှင့် ဟန်မို့သည် ဆေးပုလင်းလေးကို ပိတ်ပြီး ငြိမ်းကိုကြည့်ရင်းက . . .

“တဲထဲဝင်မယ်၊ အိပ်ကြရအောင် . . .”

“ဟင် . . . ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ရှင် ရှင် . . .”

“ဆော့နာနဲ့ မင်းအိပ်ဖို့ပြောတာပါ . . .”

“သွား မအိပ်ဘူး၊ မအိပ်ဘူး . . .”

“ဟင် . . .”

သက်မချကာ ဟန်မို့ စကားတိတ်သွားပြန်သည်။ တဲထဲသို့ ဟန်မို့ ပြန်ဝင်သွားပြန်သည်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ ပြန်ထွက်မလာတော့။ မရုံမျိုးစေ့တွေ အပြီဆတ်ရွေးကာ သိမ်းဆည်းနေလိုက်တော့သည်။

ငြိမ်းကား တဲထဲဝင်လာခြင်းမရှိပါ။

“ငြိမ်း ငါ အိပ်တော့မယ် . . .”

ဟန်မို့ လှမ်းပြောသည်။ ငြိမ်းထံမှ တုံ့ပြန်မှုမရှိ။ မှန်အိမ်မီးရှောင်လေး အနည်းငယ်ချကာ ဟန်မို့ကား အိပ်ရာဝင်သွားပါပြီ။ သည်လိုကဖြင့် တစ်ခတ်ရှိခဲ့ပြီမဟုတ်ပါတကား။

တစ်နေ့လုံး အလုပ်တွေလုပ်လွန်းသည့် ဟန်မို့သည် ညဘက်လည်း အလုပ်ရှိလျှင် အလုပ်လုပ်ပြီးသည်နှင့် မောမောပန်းပန်းဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း အိပ်ပျော်သွားတတ်ပါ၏။

ဟန်မှို အိပ်ချော်သွားလေမှ ငြိမ်းသည် တံရှေ့ကွပ်ပျစ်လေး ထက် သွားရောက်အိပ်ရသည်ပါ။

ယခုလည်း ဟန်မှိုတစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီးဒုတ်တို့မောင်နှံရှိသည့် တံဆိပ်ပို့ ငြိမ်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဒီးဒုတ်တို့တံသည် နောင်အဘိနှင့် ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးလုံး အိပ်မောကျ နေလောက်ကျပြီထင်၏။

ငြိမ်းကား သနော့ထက်တိုင် နေ့စဉ်လို စိတ်ဆင်းရဲခြင်းအတိ ဖြင့် ရှိနေရပါလေ၏။

မီးရောင်လေးချထားသဖြင့် အမှောင်ဘက် လှနေသော တဲလေးထက်သို့ ငြိမ်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟန်မှို အိပ်ပျော်လောက်ပြီကို ငြိမ်း သိသည်။ ယခင်ည များက ဟန်မှို အိပ်ချော်သွားလျှင် ကွပ်ပျစ်လေး၌ ငြိမ်း သွားအိပ် ပါသည်။

ခုတော့ဖြင့် ကွပ်ပျစ်လေးတွင်လည်း ငြိမ်း မအိပ်ချင်တော့။

ငြိမ်းသည် နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုက်ကာ တဲရှေ့သစ်ဆံပိုင်းလေး အောက်ခြေ၌ပင် အခင်းအကားရှိ ကွေးကွေးလေးအိပ်ချလိုက်ပါတော့ သတည်း။ ။

- ရှုမ -

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းက မြေကျွန်းရဲ့လေ့အရ ဟန်မိုနဲ့ ပေါင်းဖက်ခြင်းမရှိခဲ့ဘူးပေါ့...”

တရားသူကြီးမေးသည်ကို ငြိမ်းမဖြေဖြစ်။ ငြိမ်းမျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်ကြည်တို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးနေလေ၏။

“ဟန်မိုဆိုတဲ့လူက လူသတ်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ပေမယ့် ဒီကလေးမလေးအပေါ်တော့ တော်တော်လိုက်လျှော့ ချစ်ရှာတာပဲ...”

“အေးလေ၊ သူတို့ကျွန်းမှာက လူသတ်လဲ တရားဥပဒေနဲ့

အလှမ်းမေးနေတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ အင်း.. ခုထိ မယဉ်ကျေးမတိုးတက် သေးတဲ့ နေရာတွေကလည်း ရှိသေးတာပဲနော်...”

နားထောင်နေသူပရိသတ်စကားတွေက နားထဲတစ်ယောက် တစ်ဆီကစီ ဝင်လာကြသည်။ ငြိမ်းသည် မျက်ရည်တို့ရစ်ဝဲနေသော် လည်း မျက်ရည်များကျလာခြင်းမရှိပါလေ။

“အဟမ်း.. ဒုန်း.. ဒုန်း.. . .”

ပရိသတ်များ တီးတိုးစကားသံများက ရုံးတော်အတွင်း ညံ့သွားသလိုရှိ၍ တရားသူကြီးမင်းက ချောင်းဟန်သတိပေးလိုက်၏။ ရုံးတော်အတွင်း ထိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“ကဲ.. ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ဆက်ပြောပါ...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

x x x x x

“အဖေ . . .”

ငြိမ်း လန့်သွားသည်။ ဟန်မိုလည်း ဆတ်ခနဲထထိုင်လိုက်
၏။ အချိန်က ဝေလီဝေလင်း။ ငြိမ်းသည် ပြုံးပြာသာမျက်ဝန်း
အကြည့်လေးတွေနှင့် ဟန်မိုကို မုန်းတီးစွာကြည့်ရှင်းတ။

“ရှင် . . . ရှင် အို . . . ဘယ်အချိန်ထဲက ငြိမ်းနဲ့လာအိပ်နေတာလဲ”

“မင်းအိပ်ပျော်သွားတဲ့အချိန်ကပဲ . . .”

“အို . . . ရှင်ဘာလို့လာအိပ်တာလဲ၊ ရှင်လူယုတ်မား လူယုတ်
မာ . . .”

ဟန်မိုကို ငြိမ်းထုရိုက်ပစ်ကာဆိုသည်။

“ငါ မင်းကိုဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ မင်းအနားမှာ လာအိပ်တာ
တစ်ခုပဲ . . .”

“မအိပ်ရဘူး၊ မအိပ်ရဘူး၊ ဘာလို့လာအိပ်ရမှာလဲ . . .”

“မိုးလင်းတဲ့အခါ မင်းတစ်ယောက်တည်း အပြင်မှာအိပ်နေ
တာ လူတွေမြင်သွားမှာပေါ့၊ ငါစေတနာနဲ့ လာအိပ်ပေးတာ . . .”

“ဘာစေတနာလည်း ရှင်လို့လူပါးစပ်က စေတနာဆိုတာ
မပြောစမ်းပါနဲ့ ရှင် ငြိမ်းအနားလာအိပ်စရာမလိုဘူး၊ ငြိမ်းတစ်ယောက်
တည်းအိပ်တာ ဘယ်သူပဲမြင်မြင်၊ မြင်ပေမ ရှက်စရာမဟုတ်ဘူး...”

ငြိမ်းစကားကြောင့် ဟန်မိုသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုပြောမည်ပြု
ပြီးမှ မပြောချင်တော့သည့်အကြည့်အသွင်မျိုး နေလိုက်ရပြီ။

“မင်းဘာလို့ ကွပ်ချစ်မှာ သွားမအိပ်တော့တာလဲ၊ ကွပ်ပျစ်မှာ
မင်းအိပ်ရင် ငါမင်းအနား ခုလိုလာမအိပ်ပါဘူး . . .”

“ငြိမ်း ဘယ်မှာအိပ်အိပ်၊ ရှင် ငြိမ်းအနားမှာ လာကိုအိပ်စရာ
မလိုဘူး . . .”

“ငြိမ်း ငါကမင်းယောက်ျားပဲ ဒီလိုအိပ်တာလေးလောက်
ဘာဖြစ်မလဲ၊ ခင်းအတွက် ငါအိပ်ပေးနေတာ၊ ငါမင်းကို လက်ဖျားနဲ့
ကောင်မထိဘူး ငါတကယ်ပြောတာ . . .”

“ယုံရမလားရှင်၊ နောက်ကို ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ရှင် ငြိမ်း
ကနားမှာ မနေပါနဲ့ . . .”

“ဟင်း.. မင်းဟာသိပ်ခက်တာပဲ ငါလဲမပြောချင်ဘူး..”

“ပပြောနဲ့၊ မဖြေနဲ့ ရှင်ကျွန်မအနားက ထွက်သွားပါ..”

“အေး.. မိုးလင်းနေပြီ သွားရမှာပဲ ဒါပေမယ့် မင်းပါငါနဲ့

အတူ ယာထဲလိုက်ရမယ်..”

“ဘာ.. .”

“ငြိမ်း အော်ပစ်လိုက်သည်။”

“မင်းကိုထားခဲ့ရင် ငါယာထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ မဖြောင့်ဘူး၊ မင်းဘယ်ရောက်သွားမလဲဆိုတာပဲ စိတ်ထဲက ဖြစ်နေတယ်၊ မင်းကိုကြည့်နေပြန်ရင်လည်း ငါ့အလုပ်တွေက ပြီးတန်သလောက် မပြီးဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါဘယ်ပဲသွားသွား ငါ့နောက်မှာ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းလိုက်ရမယ်၊ ဒါမှ ငါလဲအလုပ်လုပ်ရဖြောင့်မယ်..”

“အို.. မလိုက်ဘူး၊ ရှင်အလုပ်တွေလည်း ငြိမ်းမလုပ်တတ်ဘူး.. .”

“မင်း မလုပ်ရပါဘူး၊ မင်းကို အရိပ်ထဲမှာပဲထားမှာပါ...”

“အစ်ကိုဟန်မိုရေ ငါတို့ယာထဲသွားပြီ၊ ငြိမ်းရေသွားပြီနော်”

“ယောက်ဖရေ ငါတို့သွားပြီဟေ့.. .”

ဟန်မိုတို့အား ညီမနှင့်ယောက်ဖက နှုတ်ဆက်ကာ ယာထဲဘက် ထွက်သွားလိုက်ကြပြီဖြစ်သည်။

“တွေ့လား၊ ဒီးဒုတ်တို့လင်မယားတောင် ယာထဲသွားကြပြီ”

“ဟိုက လင်မယားရှင့်.. .”

“မင်းနဲ့ငါလဲ လင်မယားပဲ.. .”

“ဖြန်း.. .”

ငြိမ်း ပါးရိုက်လိုက်ပြန်သည်။ ဟန်မိုကမူ ထုံးစံအတိုင်း နည်းနည်းလေးမှ မျက်နှာမပျက်၊ ငြိမ်းလက်ကလေးတစ်ဘက်ကို ဆွဲကာထရပ်လိုက်ပါ၏။ သူ့ဆွဲခေါ်တော့လည်း ငြိမ်းပါထရပ်လိုက်သည်။

“မျက်နှာသစ် ငါလည်း ကောက်ညှင်းချက်လိုက်ဦးမယ်၊

ပြီးရင်ယာထဲသွားမယ်.. .”

“ထွက်. .ထွက် မချိုးဘူး. . .”

“ဟင်း. . .”

ဟန်မို သက်မချသည်။ သူလည်း စိတ်ညစ်ဟန်ပါ။ ဟန်မိုကို ငြိမ်းသွားလေးတွေစေကာ ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်သည်။

သူ့အသွင်သည်လည်း တစ်စုံတစ်ရာအတွက် စိတ်ညစ်နေ

ဟန် ရှိနေကြောင်း ငြိမ်းတွေ့မြင်မိလိုက်သလိုလိုရယ်ပါ။

ဟန်မိုပြန်ကြည့်တော့ ငြိမ်းအကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲမသိလိုက်

ဘာသာ ပြန်လွှဲထားလိုက်သည်။

“မရဘူးကွာ၊ ချိုးကိုချိုးရမယ်. . .”

“အို. . .”

ငြိမ်းတစ်ယောက် ရုန်းကန်ငြင်းဆိုချိန်ပင် မရလိုက်အောင် ဟန်မိုသည် မြန်ဆန်လွန်းသွား၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စကားအဆုံး ဟန်မို

ကား ငြိမ်းကိုယ်လုံးလေးအား စွေခနဲ ပခုံးပေါ်ထမ်းခေါ်သွားလိုက်ခြင်း

ကြောင့်ပါတည်း။

“အို. .ဟင်၊ ရှင်. .ရှင် ရေချိုးမှာ ရေတွင်းမသွားဘဲ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ လွတ်. .လွတ်၊ ရှင်လွတ်၊ ငြိမ်းကို အောက်ချပါ...”

“ရေတွင်းမှာ မချိုးဘူး၊ ရေချောင်းထဲမှာ သွားချိုးမယ်. .”

“အို. .မိုးချုပ်နေပြီရှင်. . .”

“မိုးချုပ်တာဘာဖြစ်လဲ၊ မင်းနဲ့ငါ လင်မယားအတူရေချိုးတာပဲ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ. . .”

“အို. .ဘာလင်မလားလဲ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဒီစကားကြီးမပြော

ပါနဲ့. . .”

“ငါ မင်းကိုလုပ်ကျွေးနေတယ်၊ မင်းနဲ့ငါအတူနေနေတယ် လင်မယားမဟုတ်ရင် ဘာလဲပြော၊ မင်းကြောင့်ခက်တယ်. . .”

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်. . .”

“ငါက မင်းကိုချစ်တယ်. . .”

“ဘုံး. .ဘုံး. .ကဲဟယ်. .ချစ်ဦး. . .”

ဟန်ပိုကားကြောင့် အသည်းနာစွာ ငြိမ်းချို ထိုရိုက်ပစ်လိုက်
၏။ ဟန်ပိုကား မဖြူရေးမှတဲ့မဖြူ။ တစ်လမ်းလုံး စကားတွေများ
လာခဲ့ရာမှ ရေချောင်းဆီ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ရေချောင်းစပ်လေးနားတွင် ဟန်မိသည် ငြိမ်းကို ညင်သာစွာ
ချပေးသည်။

ငြိမ်းကရုန်းသည် မရ။ ငြိမ်းကို ဟန်မိ ရေထဲဆွဲချသွားလေ
တော့၏။

“အို . ငြိမ်း ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ရှင် . ရှင် ငြိမ်းကို ရှေ့စံသတ်
မလိုလား၊ သတ်ချင်လဲ သတ်လိုက်ပါ။ အဟင့် . ဟင့် . ဟင့်”

ရေနက်ထဲရောက်နေသည်မို့ ငြိမ်းသည် ဟန်မိအား သတိ
လက်လွတ်ဖက်ထားမိရင်း ငိုပါတော့သည်။

“ငြိမ်းရယ်၊ မင်းကိုငါ သိပ်ချစ်တဲ့လူပါ။ မင်းဆာမှာကို မပြော
နဲ့ မင်းတစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်မှာကိုတောင် ငါ သိပ်စိုးရိမ်တဲ့လူပါ။ ဟန်မိဆိုတဲ့
ငါဟာ မင်းနဲ့မှ ချစ်တတ်တာ၊ မင်းနဲ့မှ အချစ်ဆိုတာကို သိလာတဲ့

လူပါ . . .”

“အို . အဟင့် . ဟင့်၊ တော . တောသားကြီးက ကြီးကြီး
ကျယ်ကျယ်စကားတွေ ပြောနေလိုက်တာ၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်း
တယ်၊ ငြိမ်းကို ကမ်းပြန်ပို့ပါ . . .”

“မင်းကို ငါချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ် . . .”

ရေနက်ထဲ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အချေအတင် စကားတွေဆို
နေကြရသည်။

“ဟင်း . . .”

ပင်ပန်းလွန်းသော သက်မတစ်ချက်ကို ဟန်မိချ၏။ ရေနက်
ထဲမှ ကမ်းဆီသို့ ဟန်မိပြန်ကူးလာသည်။ ခြေထောက်မိ၍ ကမ်းရောက်
သည်နှင့်ပင် ငြိမ်းသည် ဟန်မိရင်အစုံကို တွန်းပစ်ကာ တဲရှိရာလမ်း
သို့ တချိုးတည်း ပြေးထွက်လိုက်ပါတော့သတည်း။ ။

x x x x x

ညစာစားပြီး၍ ထုံးစံအတိုင်း ငြိမ်းသည်။ တဲရှေ့သစ်ဆံပိုင်း

လေးတွင် သွားရောက်ထိုင်နေလိုက်၏။

တဲထဲတွင် ဟန်မိုသည်လည်း ဘာမှမလုပ်။ မှန်အိမ်မီးရောင်

လေးအောက်တွင် ငှူငှူကြီးသာ ထိုင်နေလေသည်။

“ဟင်း.. .”

ငြိမ်းကိုသာကြည့်ပြီး ဟန်မိုသည် သက်မတွေ့ အခါခါ

ချနေမိ၏။ ဟန်မိုအသွင်က တစ်စုံတစ်ရာအတွက် မချင့်မရဲဖြစ်နေသလို၊ စိတ်လေးလံနေသလို ရှိနေရချေ၏။

မီးခွက်မီးရောင်လေး မြင်နေရသည့် ဒီးဒုတ်တို့အိမ်ဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်နေမိလေ၏။

ငြိမ်းကြည့်နေဆဲ၊ ဒီးဒုတ်သည် ခင်ပွန်းသည်ဘာဘာနှင့် စကားပြောရင်း သူမခါးတွင်ပတ်ထားသည့် အဝတ်ပိုင်းလေးကို လှုပ်ပြသည်။

ထိုအခါ ဘာဘာသည် ပြုံးပျော်မျက်နှာကြီးဖြင့် ဒီးဒုတ်၏

ဝမ်းဗိုက်လေးဆီ ငုံ့နမ်းလိုက်၏။

“အို.. .”

မြင်လိုက်ရသောငြိမ်းသည် ရှက်လန့်တကြား မျက်နှာလေး ငုံ့သွားလိုက်ရရှာပါ၏။ ငြိမ်းနောက်တွင်ရှိသည့် ဟန်မိုသည်လည်း မြင်တွေ့လိုက်ပါလေ၏။

ဟန်မိုသည် ညီမဖြစ်သူမောင်နှံတို့ကိုကြည့်ပြီး သူတို့ ကျွန်းစလေ့ကို သဘောပေါက်နားလည်နေရ၍ မျက်နှာပျက်ကာ ငေးမောသွားလိုက်ရရှာပါ၏။

ဟန်မိုစိတ်ညစ်သည်။ နားထင်ကြောနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဖိနှိပ်ကာ ခေါင်းကိုငုံ့သွားရခိုက်။

ငြိမ်းသည် ဒီးဒုတ်တို့မောင်နှံ ကြည့်နှုတ်အား ဟန်မိုမြင်သွားလေသလား စိုးစိတ်ဖြင့် မသိမသာလေး နောက်လှည့်ကြည့်ဖြစ်မိ၏။

“ဟင်း.. .”

နားထင်ကိုနှိပ်၍ ခေါင်းငုံ့နေသော ဟန်မိုကိုမြင်မှ ငြိမ်းသည်

www.burmeseclassic.com

သက်ပျူကာ စိတ်သက်သာသွားရဟန် ရှိပါသတည်း။ တစ်စတစ်စ

ဖြင့် မျှော်တို့သည် အိုမင်းရင့်ရော်လာ၏။

ဒီးဒုတ်တို့အိမ်လေးမှ မီးခွက်လေး အလင်းရောင်သည်ပင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။ ငြိမ်းကား ထုံးစံအတိုင်း နေရာမှမရွေ့၊

ဟန်မိုမနေသာပြန်ပါ။

“ငြိမ်း. . .”

“ဟင်. . .ရှင်. . .”

ငြိမ်းအနီး ဟန်မိုရောက်သွားသည်တွင် ငြိမ်းလန့်တုန်သွား
သည်။

“ညဉ့်နက်ပြီ. . .အိပ်မယ်. . .”

“ဟင့်အင်. . .ငြိမ်း မအိပ်ဘူး၊ ရှင်ဟာရှင်အိပ်. . .”

“ငါတစ်ယောက်တည်း အိပ်အပျော်လို့ မင်းကိုခေါ်တာပေါ့”

“ဟင်. . .ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ရှင်ဟာရှင် အိပ်နေကျပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အစကဟုတ်တယ်၊ အခုငါက မိန်းမရှိတဲ့

ယောက်ျားက. . .”

ဟန်မိုစကားသံ ပြတ်သယောင် ဆတ်သယောင်မို့ ငြိမ်းပင်
လန့်လာသည်။ သစ်ဆုံပေါ်မှ ငြိမ်းထရပ်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းလေးတွေ
သုံးလေးလှမ်း နောက်ဆုတ်သွားရင်း. . .

“ငြိမ်း ကွပ်ပျစ်မှာပဲအိပ်မယ်”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ငြိမ်းကို ဟန်မိုသည် အချစ်တွေပို၍
အသနားတွေပါ ပိုသွားရပြန်ပါလေ၏။

ငြိမ်းသည် ဟန်မိုကြည့်ရင်း နောက်ဆုတ်ကာ ကွပ်ပျစ်ဆီ
သို့ သွားသည်။ ခုတလော ငြိမ်းအနီး ဟန်မို ကပ်လွန်းသည်
ကိုလည်း ငြိမ်း သတိထားမိပါသည်။

ပြီးတော့၊ ဟန်မိုမျက်နှာအသွင်သည် မရွှင်ပူ။ မလန်းဆန်း။
ကံစုံခုခုကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြနေသလို ရှိနေလေ၏။ လူသတ်မှုကြောင့်
ပျောက်ချားသည့်အသွင်တော့လည်းမဟုတ်။

မိုင်းဆေကြောင့်ကြနေသည့် အသွင်သာရှိ၏။ ဘာအကြောင်း

မှန်းမသိ။ ငြိမ်းစဉ်းစားရ ခက်နေ၏။ ဆွဲရလည်း ခက်နေ၏။

“ငြိမ်း . . .”

“အမေ . . .”

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းနှင့် လူချင်းပူးလိုက်ကာ သွားအိပ်သည်။

ငြိမ်းသည် မျက်လုံးထဲပြာခဲနဲ့ဖြစ်ကာ ရုန်းထလိုက်၏။ ဟန်မို၏ သိုင်းဖက်ချပ်နှောင်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ငြိမ်းသည် ဟန်မိုအနီးမှ လွတ်မြောက်သွားရ၏။

“ဟင်း . . .”

ဟန်မို သက်မချသည်။ မျက်နှာတမရွှင်။ ထို့နောက် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအနီးတိုးသွားပြီး ငြိမ်းလက်ကလေးဆီ ဖျစ်လိုက်ရင်း က . . .

“ငြိမ်း မင်းကိုငါချစ်တယ် . . .”

“ရှင်ကိုမုန်းတယ် . . .”

“မင်းဒုက္ခဖြစ်မယ်ကွ၊ မင်း ဘာသိလဲ . . .”

“ဖြစ်ဖြစ် မသိချင်ဘူး . . .”

“ဟင်း . . .”

ဟန်မို သက်မထင်ချပြန်သည်။

“ငါပြောမယ် . . .”

“နားမထောင်ချင်ဘူး . . .”

“နားမထောင်ချင်လဲ ပြောရမှာပဲ . . .”

“မင်း ငါ့ကိုမုန်းနေရင်လည်း နားလည်မှုနဲ့တော့ လက်ခံပါ

လား . . .”

“ဘာပြောတယ်၊ ရှင်ကိုလက်ခံရမယ်၊ ဟုတ်လား၊ ကဲဟယ်

ဖြန်း၊ အဲဒါဝဲလက်ခံမယ်မှတ် . . .”

“မင်း ငါ့ကိုသတ်လိုက် ငြိမ်း . . .”

“သတ်ချင်တာ . . .”

“သတ်လိုက်ကွာ . . .”

ဝုန်းခနဲ ငြိမ်းကို သိုင်းဖက်ပြီး ဟန်မို ဆိုသည်။

“အို. လွတ်၊ ငြိမ်းကို ရှင်ဗလကြီးနဲ့ အနိုင်မကွင်းပါနဲ့။

ငြိမ်း မကြိုက်ဘူး၊ လွတ်. . လွတ်. . .”

“အဟင့်. .ဟင့်. .ဟင့်. . .”

ငြိမ်း နှင့်နင့်ခဲခဲကြီး ငိုချလိုက်၏။ ဒီလိုတော့လည်း ငြိမ်း၏ မျက်ရည်လက်နက်ဖြင့် ဟန်မို၏စိတ်ဆင်ရိုင်းအား ချွန်းနှိုင်းသွားရ ပါတော့သတည်း။ ငြိမ်းကိုယ်လုံးလေးကို ဟန်မို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့ ငြိမ်း၊ မင်းကိုမှ ငါလိုလူက ချစ်မိတယ်၊ မင်းကို ငါဘယ်လိုမှ ကြီးစားလို့မရတော့ဘူးဆိုတာ ငါသိပါပြီကွာ၊ မင်းအ တွက် ငါဟာသက်သက်ပဲ. . .”

“ငါတို့ရဲ့ ကျွန်းစလေ့ရိုးရာထုံးစံကို မင်းဘာမှမသိဘူး၊ မင်းကြောင့်ငါစိတ်ညစ်တယ်၊ ငါသေချင်တယ်၊ ငါလေမကြံတတ်တော့ အောင်ပါပဲကွယ်၊ မင်းကိုငါ သိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းတို့ငါ လက်လွှတ်တော့ မခံချင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်. . .”

ဒါပေမယ့်ဟုဆိုကာ ဟန်မို စကားမဆက်တော့။ ငြိမ်းသည်

သူ့စကားတွေကို ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ရယ်။

“မင်းအိပ်ပါတော့လေ. . .”

ဟန်မိုငြိမ်း ငြိမ်းအနီးမှထသွားလေတော့သည်။ မှန်အိမ်မီးစာ လေးကိုနှိမ့်ချပြီး သူ့နေရာတွင် ဟန်မိုသွားအိပ်လိုက်တော့သည်။ သို့သော်လည်း ဟန်မို အိပ်မပျော်ပါ။ ဟန်မို အိပ်မပျော်ကြောင်း ငြိမ်းလည်းသိနေသည်။ ငြိမ်းသည်လည်း အိပ်မပျော်၊ မအိပ်ဝံ့ရှာပါ လေ။

ဟန်မိုထံမှ သက်မချသံ တဟင်းဟင်းကို ငြိမ်းကြားနေရ သည်။ ဟန်မို စောစောကပြောသွားသည့် စကားတွေကို ငြိမ်း နားလည်အောင်လည်း မစဉ်းစား။ ငြိမ်းနားလည်သည်က ဟန်မိုကို ငြိမ်းမုန်းသည်။ ငြိမ်းစဉ်းစားနေသည်က ဟန်မိုကို ငြိမ်းအလွန်မုန်း ကြောင်းတွေ့သာတည်း။

- တစ်ဆယ် -

သည်နေ့ ငြိမ်း အိပ်ရာမှနိုးချိန်တွင် ဟန်မိုတစ်ယောက် တံတွင်မရှိတော့။ သူမရှိကြောင်း ငြိမ်းလိုက်ရှာ၍ သိခြင်းမဟုတ်၊ သူ့ကို ငြိမ်းလိုက်ရှာနေစရာမလို။

သူမရှိသည်ကို ငြိမ်းကပို၍ကြောက်သည်။ သူ့လုပ်ရားသံတို့ မကြားမိ၍ သူမရှိကြောင်း ငြိမ်းစိတ်က အလိုလိုသံလိုက်ခြင်းပါ။

ငြိမ်းမျက်နှာသစ်ပြီးချိန်တွင် သူ့ ငြိမ်းအတွတ် ဆားစရာတွေ လုပ်ပေးသွားသည်ကို ငြိမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ကောက်ညှင်းချက်နှင့်

ငါးခြောက်ကင်ကို ငြိမ်းစားလိုက်သည်။ စားရင်းမှ ငြိမ်းစဉ်းစားမိသည်။ ညက ငြိမ်းကိုစိတ်ဆိုးသွား၍ ဟန်မိုတစ်ယောက် ယာတဲသို့ ဆောစော ထထွက်သွားခြင်းဖြစ်မည်ပါ။

“ဟွန်း.. စိတ်ဆိုးမကလို့ သေ.. သေ.. .”

ဖိတ်ထဲမှ ငြိမ်းအတ္တာပို့လိုက်သည်။ စားသောက်ပြီး ကမ်းခြေ ဆီသို့ရောက်အောင် လမ်းရှာပြီး ငြိမ်းသွားမည်။

သည်ခြေကျွန်းမှ ထွက်ခွာလိုရမည့်လမ်းစကို ရှာဖွေ ကြိုးစား ကြည့်မည်ဟူသော စိတ်ကူးက ငြိမ်းတွင်ရှိနှင့်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

စိတ်ကူးဖြင့် ဆားစရာတို့ကို ငြိမ်း မြန်မြန်စားပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ငြိမ်းသည် အချိန်ရှိတုန်း တဲမှထွက်ခဲ့လိုက်၏။

“ငြိမ်း.. .”

ဒီးဒုတ်တို့တဲရှေ့ကိုအဖြတ် ဒီးဒုတ်ခေါ်သံကြောင့်.. .

“ဟင်.. ဒီးဒုတ်.. .”

အခါတိုင်း ဒီးဒုတ်တို့လင်မယား ယာထဲအတူဆင်းကြသည်။
သည်နေ့မှ ဒီးဒုတ်တစ်ယောက် တဲတွင်ရှိနေသည်ကို ငြိမ်းအံ့ကြွစွာ
တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ဒီးဒုတ်ခေါ်နေသဖြင့် ငြိမ်းဆက်သွားချန် ခတ်နေရသည်။

“ငြိမ်း ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ အစ်ကိုနဲ့ ယာထဲလိုက်မသွား
ဘူးလား.. . .”

“ဟင့်အင်း.. . .”

ငြိမ်းကနေရာတွင် ပေရပ်နေပြီး ဒီးဒုတ်ကို ခေါင်းခါပြလိုက်
သည်။

“ငြိမ်း လာဦးလေ၊ ငြိမ်းကို ငမ်းသာစရာ ဒီးဒုတ်ပြောပြရ
ဦးမှာ.. . .”

ဒီးဒုတ်က တကယ်ဝမ်းမြောက်ကျော်ရွှင်နေဟန် အပြုံးတွေနှင့်
ငြိမ်းကိုခေါ်နေပြန်၍ ဒီးဒုတ်စကားကို စိတ်ဝင်စားဟန်သဲ့သဲ့ဖြင့် ဒီးဒုတ်
တို့ တဲလေးပေါ်သို့ ငြိမ်းတက်ခဲ့ရပါတော့၏။

“ဒီးဒုတ်ထိုင်ရအောင် ငြိမ်း.. . .”

တဲရှေ့လေးမှာပင် ငြိမ်းနှင့်ဒီးဒုတ်တို့ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ငြိမ်း.. . .”

“ဟင်း.. . .”

“ဒီးဒုတ်ကိုင်ကြည့်စမ်း.. . .”

ဒီးဒုတ်က သူ့စမ်းဗိုက်ညိုညိုလေးဆီ ငြိမ်းလက်ကိုဆွဲကာ
ကိုင်စေသဖြင့် ငြိမ်းသည် ညတုန်းက ဒီးဒုတ်တို့မောင်နှံမြင်ကွင်းကို
အမှတ်ရလိုက်မိ၍ သဘောပေါက်သွားလိုက်ရပြီး.. . .

“အဟင်း၊ ငြိမ်းလည်း ဒီးဒုတ်တို့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်”

“ငါ့မှာကလေးရှိတာ ငြိမ်းဘယ်လိုလုပ်သိလဲဟင်.. . .”

“ညက ဒီးဒုတ်တို့မောင်နှံပြောနေတာကို မြင်ရလို့ပါ.. . .”

“ဟုတ်လား၊ ငြိမ်းမှာကောမရှိသေးဘူးလားဟင်.. . .”

“အို.. . .”

ဒီးဒုတ်စကားကြောင့် ငြိမ်းကိုယ်လေး တွန့်သွားရလေသည်။

“ငြိမ်းနဲ့အစ်ကို အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်လပြည့်တော့မယ် မဟုတ်လား၊ ငါတို့ကတော့ အိမ်ထောင်သက်နှစ်လမှာမှ ကလေးစရှိ တာပဲ၊ ငါတော့သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ ငါနဲ့ငါ့ယောက်ျား အမြဲမဟုတ် တော့ဘူး.. .”

“ငါတို့လေက အိမ်ထောင်သက်သုံးလထဲမှာ ကလေးရှိရ မယ်၊ အဲဒီလထဲမှာ ကလေးမရဘူးဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားကိုကွာရတယ်၊ ပြီးမှ နောက်တစ်ယောက်ယူရတယ်.. .”

“ဘာ.. .ဘုရား.. .ဘုရား.. .”

ဒီးဒုတ်စကားကြောင့် ငြိမ်းငိုချင်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ယောက်ျားကလည်း နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ကို ယူရတယ်၊ ငါတို့ကျွန်းသားတွေဟာ လူဦးရေတိုးပွားတာကို အဓိကထားတယ်၊ ဒါမှ ငါတို့ကျွန်းဟာ သာယာပြီး လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နိုင်မယ့်လူတွေ ပေါများလာမယ် မဟုတ်လား.. .”

“မနက်ဖြန်ဆိုရင် ငါတို့ဝက်တစ်ကောင်ပေါ်ပြီး ကလေးရှိတဲ့

ဂေလားကို လူတွေသိအောင် ရကြော်ငြာရတော့မယ်.. .”

ဒီးဒုတ်စကားတို့ကို နားထောင်ရင်း ငြိမ်းသည် တံတွေးပင် မျိုမချွန်အောင် နင်နေရပါလေ၏။

ဟန်မိုမျက်နှာကိုလည်း ငြိမ်း ကွက်ခနဲမြင်ယောင်မိရသည်။ နာခံလာ ဟန်မိုမျက်နှာပေးကောင်းရခြင်းမှာ ယခုကိစ္စအတွက်ကြောင့် ပြစ်မည်ဟု။

‘ငါတို့ကျွန်းရဲ့ ထုံးစံလေကို မင်းဘယ်လောက် နားလည်လို့ လဲ ငြိမ်း၊ ငါစိတ်ညစ်တယ်၊ ငါသေချင်တယ်၊ ငါမင်းကို ဘယ်လိုမှ ကြီးစားလို့ရတော့ဘူးဆိုတာတော့ ငါသိပြီ၊ မင်းကိုငါသိပ်ချစ်တယ်၊ မင်းကိုငါလက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့်.. .’

ညတုန်းက ဟန်မိုပြောသောစကားတွေကို ငြိမ်းပြန်လည် ကြားသောင်နေမိခြင်းပါ၊ ဒီးဒုတ်ရှေ့ ငြိမ်း မျက်ရည်တွေကျလာသည်။

“ဟင်.. .ငြိမ်း ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲ၊ ငြိမ်းမှာကလေးမရှိသေး လို့လား.. .”

ငြိမ်းမဖြေ၊ ခေါင်းကိုသာယမ်းပြသည်။ မျက်လုံးတို့မှိုက်ကာ မျက်ရည်တွေသာ စီးကျနေရပါလေ၏။ ငြိမ်းအခြစ်ကို ဒီးဒုတ်က မသိ။

“ငြိမ်းမှာ ကလေးမရှိသေးဘူးဆိုရင် အစ်ကိုလည်း စိတ်ဆင်းရဲရှာမှာပဲ၊ ဒါကြောင့်ဖြစ်မယ်၊ အစ်ကိုမျက်နှာမဆောင်းတာ ငါသတိထားမိတယ်၊ နောက်မိန်းမတစ်ယောက်ယူဖို့ကို သူသိပ်ဝန်လေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေရှာမယ်၊ ပြီးတော့ ငြိမ်းကိုလည်း သူလက်လွှတ်ရမှာ မဟုတ်လား၊ ငြိမ်းကလည်း သူနဲ့ကွာ၊ နောက်ယောက်ျားတစ်ယောက်ထပ်ယူ . . .”

“အို . . မယူဘူး၊ မယူဘူး၊ သူ့ဟာသူ ယူချင်ယူ၊ ငြိမ်းကတော့ မယူနိုင်ဘူး . . .”

“မယူလို့မရဘူး ငြိမ်း . . .”

“ရတယ်၊ ရတယ်၊ ငြိမ်းက ကျွန်းသူ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီးဒုတ်အစ်ကိုကိုလည်း ငြိမ်းမုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ် . . .”

“ငြိမ်းရယ် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ အစ်ကိုဟာ ငြိမ်းယောက်ျားပဲမဟုတ်လား . . .”

“အို . . မဟုတ်ဘူး၊ ငြိမ်းမုန်းတဲ့လူ . . .”

“အံ့ဩစရာပဲ၊ ငါ့အစ်ကိုကို ငြိမ်းမုန်းတယ် ဟုတ်လား၊ ငါ့အစ်ကိုဟာ သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ သည်းခံတတ်တယ်၊ ရှင်လည်းချော့တယ်၊ မိန်းမတွေ အများကြီးက ငါ့အစ်ကိုကို သိပ်လိုချင်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူခဲ့ဘူး၊ ငြိမ်းကိုပဲယူတယ်၊ ငြိမ်းကို ငါ့အစ်ကိုသိပ်ချစ်တာ ငါအသိဆုံးပဲ . . .”

“အို . . တော်ပါတော့ ဒီးဒုတ်ရယ်၊ ငြိမ်း ဒီးဒုတ်ကိုတော့ ခင်ငါတယ်ကွယ်၊ ဒီးဒုတ်အစ်ကိုကိုတော့ ငြိမ်းအသည်းနာတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်၊ မကြည့်ချင်ဘူး . . .”

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်း ဘာကြောင့် ငါ့အစ်ကိုကို မုန်းတာလဲဟင် . . .”

www.burmeseclassic.com

“အို. မမေးနဲ့၊ မမေးပါနဲ့၊ တော်ပါတော့ကွယ်၊ ငြိမ်းဘာမှ
မကြားပါရစေနဲ့တော့. . .”

ငိုရှိုက်ရင်း ဒီးဒုတ်တဲလေးပေါ်မှ ငြိမ်း ပြေးဆင်းသွားတော့
သည်။

“ငြိမ်း.. ငြိမ်း အို၊ ဒုက္ခပဲ. . .”

တောထဲသို့ ငြိမ်း ထွက်ပြေးသွားသည်ကို ဒီးဒုတ်သည်
စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့်ခေါ်သော်လည်း ငြိမ်းလှည့်မကြည့်။

ဒီးဒုတ်ပြောသည့် ကျွန်းရိုးရာထုံးစံလေ့ဆိုးကြီးက
ငြိမ်းနားထဲစွဲနေတော့၏။

ငြိမ်း ဘယ်လိုမှလက်မခံနိုင်ပါ။ သည်တစ်ခါတော့ ပြန်ချင်ရာ
ဖြစ်။

သေသေကြေကြေ။

ငြိမ်းသည် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီဟည်း။
ဒီးဒုတ်သည်လည်း ငြိမ်းအကြံကိုသိ၍မဟုတ်၊ ငြိမ်း အတွက်ဆိတ်ပူ၍

အစ်ကိုဖြစ်သူဟန်မိုရှိရာ ယာထဲသို့ အပြေးတစ်ပိုင်းနှင့် ထွက်သွား
လိုက်ပါတော့၏။

* * * * *

“ငြိမ်း.. ငြိမ်း.. .”

ဟန်မိုအသံကား တောထဲဝဲထင်လှိုင်ကာ ဟည်းနေရပါ
တော့၏။

“ဟင်.. ဟန်မို၊ ဒီလူလိုက်လာတယ်၊ တောက်. . .”

ဟန်မိုခေါ်သံတို့ ကြားမိ၍ ငြိမ်းလှည့်ကြည့်ပြီး အံလေး
ကျိတ်ကာဆိုသည်။ စတင်အောက်မှ ဟန်မိုကိုလည်း ငြိမ်းမြင်သည်။
ဟန်မိုသည်လည်း ငြိမ်းအား မြင်ဟန်ရှိ၏။

ငြိမ်းတောင်ပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့သည်။ ဖြိမ်းအကြံက
တောင်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ခုန်ချပစ်လိုက်မည်ဟု။ ငြိမ်းသေ

လိုက်သည်က ကောင်းတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“ငြိမ်း.. ငြိမ်း.. .”

ဟန်မိုခေါ်သံကိုကြားသော်လည်း ငြိမ်းလှည့်မကြည့်ဘော။

တောင်ထိပ်ရောက်ရန်သာ ငြိမ်း ကြိုးစားတက်ခဲ့ရသည်။

“ငြိမ်း.. ငြိမ်း.. ရပ်နေပါ။ ဆက်ခတ်တက်ပါနဲ့၊ ငြိမ်းမောလိမ့် မယ်.. .”

နောက်ဘက်မှ ဟန်မိုလှမ်းပြောသည့်အတိုင်း ငြိမ်းလည်း မောနေရပါပြီ။ တောင်ထိပ်မဆိုနှင့် အလယ်ဘို့ပင် ငြိမ်းမရောက်သေး ပါ။

တစ်ချီတွင်မတော့ ငြိမ်း ခြေချော်၍ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြန်ကျ လာသည်။

“အား.. .”

“ငြိမ်း.. .”

မြင်လိုက်ရသော ဟန်မိုသည် အသည်းဆတ်ဆတ်ခါနာကျင်

စွာဖြင့် အော်လိုက်မိပါသည်။ အော်ရင်းကလည်း တောင်ပေါ်သို့ ဟန်မို အားသွန်ကာပို၍ ခြေးတက်ခဲ့သည်။

ငြိမ်းကား သစ်ပင်သစ်ငုတ်တို့နှင့် ရိုက်မိကာကျလာခဲ့။

“ငြိမ်း.. .”

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအား ဆွတ်ကြင်ကြေခွဲသွားတော့မည့် အသည်းတိုဖြင့် လှုပ်လှုပ်ခါကာ ဆီး၍ပွေ့လိုက်ပါတော့သတည်း။

ဟန်မိုရင်ခွင်ထဲ၌ ငြိမ်းကား သတိလစ်၍ နေပါချေပြီ။

“ငြိမ်း.. ငြိမ်းရယ်.. .”

ငြိမ်းအဖြစ်တိုကြည့်ကာ ဟန်မိုသည် မျက်ရည်တို့ အခဲလိုက် ကျရပါသည်။ ကြီးကျယ်သောဒဏ်ရာဒဏ်ချွတ်များ ငြိမ်းကိုယ်ပေါ် တွင် မရှိသော်လည်း ခြစ်ရာပွန်းရာဒဏ်ရာတွေဖြင့် ငြိမ်းကိုယ်ထက် နေရာအနှံ့ရှိနေရပါချေ၏။

“ငြိမ်းရယ်.. .”

တုန်ယင်အက်ကွဲသောအသံဖြင့် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကို ပွေဖက်

ထားလိုက်မိပါ၏။ ရင်ခွင်ထဲထွင် သတိလစ်နေရှာသော ငြိမ်းကို သူတင်းကျပ်စွာ ဖက်ထားလိုက်မိပါ၏။ သူ့အခွင့်အရေးယူခြင်းမဟုတ်။ ငြိမ်းအား ချစ်မြတ်နိုးလွန်း၍ မချင့်မခဲကြီး ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ထိခိုက်ခြင်း တို့ဖြင့် ရင်ဝယ်ခံစားရသဖြင့် လှစ်ပြနေခြင်းသဘောပါလေ။

နောက်ဆုံးသော် ဟန်မိုသည် ဟောပြောသော ငြိမ်းကိုယ်လုံး လေးအား ပခုံးထက်ထမ်းကာ တောင်ပေါ်မှဆင်း၍ အိမ်ပြန်လိုက်ခဲ့ ပါတော့သတည်း။ ။

- တစ်ဆယ့်ငါး -

ကျိုးပဲ့ပေါက်ပြဲခြင်းတော့မရှိ။ ပွန်းပဲ့ရာတွေကြောင့် နာကျင် တိုက်ခဲပြီး ညကတစ်ညလုံးလို့ ငြိမ်း မအိပ်နိုင်ခဲ့။

သစ်ပင်သစ်မြစ် တို့ဖြင့် လိမ့်ကျစဉ်က ရိုက်မိခြင်းကြောင့် ငြိမ်းခြေထောက်နှစ်ဖက်လုံးမှာ လေဝင်သလိုနာကျင်၍ ထောက်၍မရ။ လမ်းလျှောက်၍လည်း မရ။

ကံကောင်း၍သာဆိုရမည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဒဏ်ရာ တွေတော့ ငြိမ်း မရခဲ့။

ငြိမ်း ကံကောင်းခြင်းပါ။ သေချင်သည်က အသက်၊ ရလောက်သည့်ဒဏ်ရာက မဖြစ်စေလောက်။ သေသွားလိုက်ရင်တော့ အကောင်းဆုံးပဲ။

မသေတော့လည်း တစ်ကိုယ်လုံးနီးပါး ပွန်းပဲ့သည့် ဒဏ်ရာ တွေက နာကျင်ကိုက်ခဲသလိုရှိ၍ ငြိမ်း မအိပ်နိုင်။ ငြိမ်း တစ်ညလုံး ငိုနေတော့ ဟန်မိုလည်း မအိပ်နိုင်စူး။

ငြိမ်းကို တစ်ညလုံး ပြုစုသည်။ အနာတွေကို ဆေးထည့်ပေးသည်။ နာကျင်သည့် ခြေထောက်တွေကိုလည်း ဆေးမြစ်တွေ သွေး၊ ဆေးရွက်တွေထောင်း၊ အရည်တွေနှင့် ပွတ်လူးနှိပ်နယ်ပေးသည်။

ဟန်မို ပြုစုနေသမျှ ငြိမ်းသည် မခံချင်သော်လည်း မျက်ရည် တွေကျကာ မျက်နှာလေးလွဲလွဲထားလျက် ခံနေရပါ၏။

ငြိမ်းကိုယ်နှိုက်က ဆရာဝန်လောင်းလျှာဆေမယ့် ဆေးဝါး မရှိတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ မိုးလင်းကာနီးအောက်မှ

ငြိမ်းသည် အနာထကျင်တို့ သက်သာသလိုရှိကာ မေခနဲအိပ်ပျော် သွားရ၏။

ငြိမ်း အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ ကြာလိုက်သည်ဟုပင် မထင်။ လူသံချသံတွေကြား၍ ငြိမ်း နိုးလာသည်။ ငြိမ်း ခြေရင်းလောက်မှ ဟန်မိုသည်လည်း နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးထလာ၏။

“ဟို . . .”

ဟန်မိုတစ်ယောက် ငြိမ်းခြေရင်းတွင် အိပ်ရသည်မို့ ငြိမ်း စိတ်ထဲ တစ်မျိုးတော့ဖြစ်ရသည်။ သို့သော်လည်း ငြိမ်း စကား မဆို။ ဟန်မိုလည်း မဆိုပါ။

ဟန်မိုသည် ညီခြေစစ်သူ ဒီးဒုတ်တို့ အိမ်ရှေ့တွင် လူတွေ ခုဆေးဆောက်နေကြပြီကို တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး နေရာမှ ရုတ်ခနဲထကာ တဲနောက်ဖတ်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်လေ၏။

ဟန်မိုပြန်ထွက်လာသည်တွင် သူ့လက်ထဲ ငြိမ်း မျက်နှာ သစ်ရန် အသင့်ပါလာ၏။ ငြိမ်းရှေ့တွင် မျက်နှာသစ်ရန် ဟန်မို

www.burmeseclassic.com

ရေခွက်နှင့် ဆားအိုးကို ချပေးလိုက်သည်။ ငြိမ်းသည် မျက်နှာသစ်
ရန် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

ငြိမ်း လက်ဖဝါးပြင်နှစ်ဖက်တွင် ပွန်းထဲနေ၍ ရေတိုင်လျှင်
စပ်၍နာကျင်ပေရောမည်။

ငြိမ်းတွေးနေဆဲပင် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းမျက်နှာလေးဆီ
ကိုယ်တိုင်မျက်နှာသစ်ပေး၏။

ငြိမ်း သူ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။ ထုံးစံ အတိုင်း ငြိမ်းအကြည့်
သည် စူးစူးထက်ထက်၊ သူ့ကိုကျေးဇူးမတင်၊ အကောင်းအမြင်။

ဟန်မိုသည်လည်း ငြိမ်းကိုကြည့်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း
သူ့အကြည့်သည်လည်း တည်ငြိမ်သော၊ နွေးထွေးသော၊ ကြင်နာ
သော၊ ငြိမ်းချမ်းသော၊ အပြစ်ကင်းသော၊ သဘောပြည့်ဝ၍ခွင့်လွတ်
သော၊ ချစ်မြတ်နိုးသော အကြည့်မျိုးပင်။

ဟန်မို၏ထိုအကြည့်တွေကို ငြိမ်း အလွန်မုန်းတီးသည်။
ရွံရှာသည်။ ခံပြင်းနားကြည်းသည်။

မျက်နှာလေးကို ငြိမ်း ဆတ်ခနဲပင် လွှဲပစ်လိုက်၏။ ငြိမ်း
အပြုအမူတွေကို ဟန်မို သဘောကျ၊ နားမလည်သော်လည်း
မည်သို့မျှ မမေးမဆိုပါ။

သူကအကောင်းမေးသော်လည်း ငြိမ်းက ကောင်းကောင်း
ပြောမည် မဟုတ်သည်ကို သူ သဘောပေါက်ဟန်ရှိပါ၏။

ငြိမ်းကို မျက်နှာသစ်ပေးပြီး တဲနေတက်ထဲသို့ ဟန်မို ပြန်ဝင်
သွားလိုက်သည်။ မျက်နှာသစ်ပြီး ဟန်မို ပြန်ထွက်လာသည်။

ဟန်မိုအား မကြည့်ချင်၍ လူတွေစုရုံးနေကြသည့် ဒီးဒုတ်
တဲလေးဘက်သို့ ငြိမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။ ဟန်မိုလည်း ကြည့်နေ
ပါ၏။

ဒီးဒုတ် အိမ်ဘက်မှ ဝက်အော်သံတွေနှင့် လူတွေတစ်ယောက်
တစ်ယောက် ပြောနေကြသည့် စကားသံတို့ကို မပီရိုးဝါး ကြားနေ
ရသည်။

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကို စကားမဆို၊ ငြိမ်းကိုယ်လေးအ

www.burmeseclassic.com

ပွေ့ချီယူမည်ဟန်ပြင်လာလေ၍ . . .

“ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ရှင် မထိနဲ့ . . .”

သူ့ရှင်ဘတ်ဆီ တွန်းကာ ငြိမ်းဆိုသည်။

“ဟိုမှာ လူတွေတွေ့တယ်မဟုတ်လား ငြိမ်း . . .”

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ . . .”

“ဒီးဒုတ်ဆီကို သွားရမှာပေါ့၊ သူ ကလေးရှိတဲ့ မင်္ဂလာ
ယူပွဲလုပ်နေတာ၊ သွားရဖို့ ထုံးစံရှိတယ် . . .”

“မသွားချင်ဘူး . . .”

“မသွားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထုံးစံပဲ . . .”

“မသွားမဖြစ်ရင်လည်း ရှင်သွား . . .”

“ငြိမ်းလည်းပါရမယ် . . .”

“အို . . . ရှင် ကပ်သတ်ပြောနေတာလား၊ ငြိမ်း လမ်း
မလျှောက်နိုင်ဘူး . . .”

“ကပ်သတ်ပြောတယ်ဆိုတာ နားမလည်ဘူး၊ ငြိမ်း

မလျှောက်နိုင်တာသိလို့ ငါချီသွားဖို့ လုပ်တာပေါ့ . . .”

“ဘာကံ . . .”

ဒေါသဖြင့် တက်ခေါက်ပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတွေ စေ့ထားမိ
သည်။

“ဟိုမှာ လူတွေလှမ်းကြည့်နေကြပြီ သွားကြမယ် . . .”

မှန်သည်။ သူပြောသလိုပင်၊ ဒီးဒုတ်တို့အိမ်ရှေ့မှလူတွေက
ဟန်မိုနှင့်ထားတို့ ရောက်လာသေး၍ လှမ်းကြည့်နေကြသည် မဟုတ်
ပါလား။

ယောက်ဖဖြစ်သူ ဘာဘုနှင့် ဒီးဒုတ်တို့ကလည်း စောင့်မျှော်
နေကြဟန်ဖြင့် လှမ်းကြည့်နေကြပါ၏။

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကို ပွေ့ချီလိုက်သည်။ ငြိမ်းသည် ငြင်းမဆို
နိုင်တော့၍ သွားလေးတွေခွဲထားမိသည်။ ဟန်မိုသည် ဘာမှမဖြစ်
သလိုပါ။

သူဘာလုပ်လုပ် သူ့အပေါ် ဘယ်လိုမှ အကောင်းမမြင်သေး

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ဆုံးလူတစ်ယောက်အဖြစ် ချစ်မြတ်နိုးစွာ ရှိနေရပါချေ၏။

ဒီးဒုတ်တို့တဲလေးဆီရောက်သည်တွင် ဟန်မိုနှင့်ငြိမ်းအား ယောက်ဖဘာဘူနှင့် ဒီးဒုတ်တို့က တဲပေါ်တွင် နေရာသီးခြားပေးကြသည်။

“ယောက်ဖရေ နင်တို့မင်္ဂလာယူပွဲကော ဘယ်တော့လဲ”

“မကြာတော့ပါဘူး . . .”

ယောက်ဖဘာဘူအမေးကို ဟန်မို ဘေးဘေးဆေးဆေး ပြန်ဖြေသည်။ ငြိမ်းသာ ဟန်မိုကို ဒေါသဖြင့် ဆတ်နေကြည့်သည်။ ဟန်မိုကား မသိလိုက်သလိုနေလိုက်၏။

“ဟေ့ . . .ဟန်မို . . .”

“ဗျာ . . .”

“နင်တို့ကလေးမင်္ဂလာယူပွဲ ဘယ်တော့လဲဟေ့ . . .”

“မကြာတော့ဘူး . . .”

စောစောက ယောက်ဖဖြစ်သူကို ဖြေသလိုပင် ဟန်မို အေးအေးဆေးဆေး ပြောလိုက်သည်။

“ကြော် . . .ဟုတ်လား . . .”

“ဘောင်းတယ်၊ နတ်သမီးဟာ ဟန်မိုရဲ့နတ်သမီးပဲ၊ နင်နဲ့ တန်ငါ့မလား . . .”

“ဟား . . .ဟား . . .ဟား . . .”

သူတို့စကား၊ သူတို့တုံ့ခံ၊ သူတို့အချင်းချင်းဝါးခနဲ ပွဲကျသွားကြရလေသည်။ သူများတွေ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးလွှတ်လပ်စွာ ရယ်ကြသော်လည်း ငြိမ်းနှင့်ဟန်မိုကမူ မရယ်နိုင်ရှာကြပါ။

စကားသံ၊ ရယ်သံတွေဖြင့် ဒီးဒုတ်တဲရေ ပရိသတ်တွေနှင့် ဆူညံနေဆဲ၊ တဲနောက်တစ်နေရာတွင် ဝက်ပေါ်၍ ချက်ပြုတ်နေကြသူလည်း မနည်းပါ။

မြွေကျွန်း၊ မြွေတောင်တို့၏ ကျွန်းသူကျွန်းသားတို့

သားသမီးရတနာရှိခြင်း မင်္ဂလာယူပွဲအတွက် ဝက်ပေါ်၍ ချက်ပြုတ်

ကျေးမွေးစဉ်ခံသည်ဆိုခြင်းမှာ ဆန်းဆန်းပြာပြားတော့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။

ဝက်ကိုပေါ်ဖျက်ပြီး ဝက်တင်ကောင်လုံးကိုပြုတ်၍ ဆား
ငရုတ်သီးတို့ဖြင့် နယ်ဖတ်ကာ ထမင်းနှင့်ကျွေးခြင်းသာဖြစ်ပါ၏။

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအတွက် ထမင်းနှင့်ဝက်သားကို ကိုယ်တိုင်
ယူ၍ ဝါးဖြင့်လုပ်ထားသော ဇွန်းချောချောကလေးဖြင့် စားစေသည်။

“ငြိမ်း စားကောင်းလို့လား . . .”

ဒီးဒုတ်ရောက်လာပြီး ငြိမ်းကိုမေးသည်။

“ကောင်းပါတယ် ဒီးဒုတ်၊ ဒီးဒုတ်တို့အတွက် ငြိမ်း ဝမ်းသာ
ပါတယ်၊ ငြိမ်းလည်း ဆုတောင်းပေးပါတယ်၊ ဒီးဒုတ် ကိုယ်စိတ်
နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပြီး သားသမီးရတနာတွေ တိုးပွားပါစေ
လို့ . . .”

ငြိမ်း လက်မောင်းဆီဆုပ်ကိုင်လာပြီး ဒီးဒုတ်ကျေနပ်စွာ
ပြုံးလေသည်။

“ငြိမ်းလည်း ကလေးရှိနေပြီမဟုတ်လား၊ အစ်ကိုက ကလေး

ရှိတဲ့အခါ မင်္ဂလာယူဖွဲ့လုပ်ဖို့ မကြာတော့ဘူးလို့ ခုနကပြောကယ်
လေ . . .”

ငြိမ်းမျက်နှာလေး ရှက်သွေးတို့ဖြင့် အနံ့နေတော့၏။

“ဟုတ်တယ် ဒီးဒုတ်၊ ငါ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ကြာရင်
ကလေးမင်္ဂလာယူဖွဲ့ လုပ်တော့မှာ၊ မော့ . . .ဒီးဒုတ်၊ နင် ဘယ်သူ့မှ
လျှောက်မပြောနဲ့ဦးနော်၊ ငါက အားလုံးအံ့ဩအောင်လို့ ရုတ်တရက်
လုပ်မှာ . . .”

“အေးပါ အေးပါ၊ ငါ မပြောဘူး . . .”

ဒီးဒုတ် အမှန်ပင် ဝမ်းသာနေရှာ၏။ ငြိမ်းကမူ အီလည်
လည်ဖြင့် ရှိနေရ၏။

ဟန်မိုက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။

ထမင်းနှင့် ဝက်သားစားပြီးကြသည်တွင် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကို
ဓမ္မချီကာ ဦးဆုံးဝင် တဲသို့ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

တဲသို့ရောက်သည်တွင် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကို တဲလေးအတွင်း

www.burmeseclassic.com

ညင်သာစွာ ချထားပေးလိုက်သည်။

ဟန်မို စကားတစ်ခွန်းမျှမဆို၊ ငြိမ်းသည်လည်း မဆို။

ဟန်မိုသည် တဲနောက်သို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ထမင်းဟင်း သွားချက် ဟန်ရှိပါ၏။

ငြိမ်းကား မိမိမိဘများအား ရုတ်တရက် သတ်သည့် တရားခံ ကို တွေ့နေသိနေရပါလျက် ကလဲ့စားချွေ အရေးယူဖမ်းဆီးရန် လမ်းစပျောက်နေရသော အတွေးတို့ဖြင့် မကျေမနပ် စိတ်ဒုက္ခ သောက ဒေါသတို့ဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ကျိတ်ခဲခဲကြီး ခံစား နေရပါချေ၏။

ငြိမ်း အတွေးလွန်ဆဲ တဲနောက်ထဲမှ ဟန်မို ထွက်လာသည်။

ငြိမ်းထံတစ်ချက်လှမ်းကြည့်သော်လည်း သူ စကားမဆို။

တဲထဲမှ ထွက်သွားလိုက်၏။

“ဘောက်. . .”

ပလိုင်းတွေ ဓားတွေနှင့် ယာတဲဘက် ထွက်သွားသော

ဟန်မို နောက်ကျောဆီကြည့်ပြီး ငြိမ်းသည် ဒေါသရောင်းရောင်း ထွက်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ခိုင်းပျသော အပြုအမူတို့ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ ပါတော့သတည်း။ ။

သဘောက ငြိမ်းတွင် ကလေးရှိကြောင်း လူတွေသိသွားကြစေရန် ကြော်ငြာခြင်း၊ မင်္ဂလာယူပွဲလုပ်နေခြင်းပင် မဟုတ်ပါတကား။

တဲတွင် ဟန်မိုကမရှိ။ ယာတဲသို့ ဟန်မို စောစောကတည်းက ထွက်သွားသည်ကို ငြိမ်းသိသည်။ ဘာဘုက ချက်ပြုတ်သည့်နေရာတွင် သွားကုလုပ်တိုင်နေသည်။ ဒီးဒုတ်ကမူ ငြိမ်းအနီးတွင် ရှိနေပါ၏။

“ငြိမ်း... ငါ့အစ်ကိုကတော့ သူကလေးရတော့မှာပဲ။ သိပ်ဝမ်းသာသွားရှာနေတာ။ သူ ယာထဲသွားတုန်း ငါ့ကိုလည်း ငြိမ်းကို ငရုခိုက်ဖို့ ဖာသွားတယ်။ ငြိမ်းက ခြေထောက်နာနေတော့ လမ်းလည်း ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်သေးဘူး မဟုတ်လား။ ငါ့အစ်ကိုကလေ ငြိမ်းကို သိပ်ချစ်တာ။ ဘယ်လိုချစ်မှန်းမသိတာ...”

“ဟိုနေ့တုန်းက ငြိမ်း ချော်လဲလို့ သူ့ချီလာတဲ့နေ့တုန်းက ဆိုရင် သူ့ချက်ရည်တွေကျနေလိုက်တာ တကယ်...။ ငါ့အစ်ကိုက

- တစ်ဆယ့်နှစ် -

“ဘုရား... ဘုရား... . .”

ငြိမ်းစိတ်ထဲ ဘုရားတနေရာပါဘော့သည်။ မှန်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငြိမ်းနှင့်ဟန်မိုတို့ နေထိုင်သော တဲလေး၊ မြေကွက်လပ်ရွှေ့၌ လူတွေစုရုံးရောက်ရှိနေကြချေပြီ။ တဲနောက်တွင်လည်း ဝက်အော်သံ၊ ငက်ဖျက်သံ၊ လူတွေဝကားသံကို ငြိမ်း ကြားနေရသည်။

ဒီလိုတစ်ခါမှ ငါမတွေ့ဖူးဘူး၊ ငြိမ်းကိုမြင်စေချင်တယ်. . .”

ဒီးဒုတ်၏အားရပေးရပြောနေသော စကားတွင် ငြိမ်းသည် တစ်ဖက်သို့ မသိမသာလေးလှည့်ကာ နှုတ်ခမ်းလှူလှူလေးအား ရွှေလိုက်မိပါ၏။

“ဟော ယော ဟိုမှာ အစ်ကိုပြန်လာပြီ ငြိမ်း. . .”

အားလုံးငြိမ်းစီးလောက်ချိန်တွင် ပလိုင်ထဲသစ်သီးစုံ ဆွတ်ခူးလာပြီး ဟန်မို ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“ဟေ့ .ဟန်မို နှင့်ပြန်တော်က ဗြန့်အကြီးလာဟေ့၊ နှင့်ညီမနဲ့ နှစ်ရက်ပဲခြားတယ်. . .”

“အေးပေါ့၊ နှင့်တို့အားလုံး အံ့ဩအောင် ပျော်အောင် ငါက လုပ်တာ. . .”

တဲရှေ့မှ လူအုပ်ကြီးထဲ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်က လှမ်းပြောနေ၍ လူအုပ်ကြီးဆီကြည့်ကာ ဟန်မို ခပ်တည်တည်ဆိုပြီး တဲထဲဝင်ခဲ့လေသည်။

“ယောက်ဖရေး .ပြီးပြီဟေ့၊ ဇားကြရုံပဲ. . .”

ဘာဘုကလှမ်းပြောနေ၍ ပန်းပေါ့မှ ပလိုင်နှင်းစားကို နေရာတကျ ဟန်မိုထားလိုက်ပြီး. . .

“အေးလေ. .ပြီးရင်အားကြတာပေါ့. . .”

ဟန်မိုအတွင်းက ရင်ရင့်ကျက်ကျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်ဆိုသည်။ လုပ်ကိုင်ကြသည့်လူတွေက စားပွဲကို ပြင်ဆင်ပြီး လူတွေကို ချတော့သည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကို ဂရုတစိုက် ကျွေးရှာ၏။ ဟန်မိုလုပ်ကိုင်နေသည်တို့ကို ငြိမ်း ဘာကိုမှ နားမလည်။

ဟန်မိုကလည်း ငြိမ်းကိုတာမှမပြော၊ ငြိမ်းကလည်းမမေး၊

ခုတော့ မေးလို့ကမဖြစ်၊ လူတွေပြန်သွားလျှင် မေးကိုမေးရဦးမည်ဟု ငြိမ်း ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ရလေသည်။

ဟန်မိုသည် ခုတလော ငြိမ်းအား စကားသိပ်မပြောပါလေတော့။ ငြိမ်းနှင့်တွေ့စကားတည်းကလည်း စကားတွေ ပြောသလိုတော့

www.burmeseclassic.com

မဟုတ်၊ ပြောတော့ပြောသည်။ ခုတော့ပို၍ အပြောနည်းသွား၏။
ငြိမ်းကမူ မပြောလေကြိုက်လေ။ သူ့တို့ ငြိမ်း ကြည့်ကိုလည်းကြည့်
ချင်။ မြင်ကိုလည်း မမြင်ချင်။

သူ ငြိမ်းကို ကြည့်သည်ကိုလည်း ငြိမ်းမကြိုက်။ သူ့အကြည့်
တွေကို ငြိမ်း အရှံဆုံး၊ အမှန်းဆုံး၊ အသည်းဆုံး။

ငြိမ်းသည် မကောင်းတတ်၍သာ စားနေရသည်။ လုံးဝ
စိတ်ကမပါ။ နာကြည်းလှသော အတွေးထဲ၌သာ နစ်မြောနေရ
ပါ၏။

“ပြီးပြီလား ငြိမ်း...”

ဒီးဒုတ်ခေးတော့ ငြိမ်း ခေါင်းထိတ်ပြသည်။ ငြိမ်းစားသည်
ဝါးပန်းကလေးကို ဒီးဒုတ်သိမ်းမည်ပြုတော့ ဟန်မိုကိုယ်တိုင် ယူသိမ်း
သွား၏။ လူတွေလည်း စားပြီးကုန်ကြပြီ။

တစ်ချို့လည်း စားနေကြဆဲ။ စားပြီးသူတော့ စားနေကြဆဲ
လူတွေအားလုံးက ငြိမ်းနှင့် ဟန်မိုတို့ကို သူတို့ကျန်းမလှထုံးစံအတိုင်း

ဆုခံတောင်းတွေ အထပ် ထပ်ပေးနေကြ၏။

ထိုထဲမှ ငြိမ်းဒေါသတွေ တပြင်းပြင်းနှင့်ရယ်။ တဖြည်းဖြည်း
နှင့် စားပြီး၍ လူတွေပြန်ကြပြီ။ ဒီးဒုတ်တို့လည်း ပြန်သွားကြပြီ။
နောက်ဆုံး ဟန်မိုနှင့်ငြိမ်းသာ တံတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဟန်မိုသည် တဲနောက်ထဲဝင်သွားသည်မို့ ထွက်လာလျှင်
စကားပြောရန် ငြိမ်း တောင့်နေရသည်။

သို့သော် ဟန်မိုသည် ဓားတစ်ချောင်း ပလိုင်းတစ်လုံးနှင့်
တဲနောက်မှထွက်လာကာ ငြိမ်းဆီဘစ်ခွက်ကြည့်ပြီး တဲထဲမှ ထွက်သွား
လိုက်ပြန်ပါလေ၏။

ငြိမ်းကား ဆေးထားသမျှ မပြောဖြစ်လိုက်၍ နီညိုရောင်
လွမ်းသော ဟန်မိုနောက်ကျောကြီးအား ဒေါသတွေဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့
ရပြန်ပါသတည်း။

x x x x x

မိုးချုပ်ပြီ။ တဲထဲမှာ အမှောင်က အတိ၊ ငြိမ်းလည်း မီးထ
မထွန်းနိုင်။

နေ့လည်လောက်ကတည်းက ထွက်သွားသည့် ဟန်မို
တစ်ယောက်ကမူ အခုထိပြန်ရောက်မလာသေး။ တစ်လောကလုံးက
မှောင်ပြီ။

ဒီလူ ပြန်မလာပါစေနဲ့တော့။ သူ့အလိုလို တစ်ခါတည်း
သေသွားရင်လည်း ကောင်းတာပဲ။

အတွေးနှင့် မီးထွန်းရန် နေရာမှ ငြိမ်းကြီးစားကြည့်ခိုက်မှာ
ပင် တဲရှေ့မှ ခြေသံဖွဖွကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ဟန်မို ပြန်ရောက်
လာခြင်းပါ။

ဟန်မိုသည် တဲရှေ့ကွပ်ပျစ်ကလေးထက် ထမ်းလာသည့်
ဆန်ထုပ်လိုလိုအထုပ်ကြီးကို ညင်သာစွာချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ လွယ်ထားသော ပလိုင်းနှင့်စားတိုက်လည်း အသာချ
လိုက်၏။

ဟန်မိုသည် ကျွန်းသား တောသားအရိုင်းအရိုင်းစစ်စစ်ဆိုပေ
မယ့် လှုပ်ရှားသမျှတို့သည် နုညညင်သာကြောင်း ငြိမ်း သတိတော့
ဖြင့် ထားမိ၏။

မီးအိမ်သေးကို ဟန်မို အရင်ထွန်းလိုက်သည်။ တဲလေးထဲ
အလင်းရောင်လေးဖြာသွား၏။

ဟန်မိုသည် နွေးထွေးသော အကြည့်တို့ဖြင့် ငြိမ်းကို
ကြည့်သည်။

ငြိမ်းကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အကြည့်တွေနှင့် ပြန်ကြည့်ပြီး
အကြည့်တို့လွှဲသွား၏။

ထိုနောက် ဟန်မိုသည် တဲနောက်ဘက်တွင် ရေချိုးပြီး
ငြိမ်းနှင့်အတူ ထမင်းစားလိုက်ကြလေ၏။ ထမင်းစားစဉ် သူတို့
နှစ်ဦးလုံး စကားမဆိုကြ။

ထမင်းစားပြီးသော်မှ ငြိမ်းနှင့်ဟန်မိုသည် မီးရောင်လေး
အောက်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တစ်လန့်ကွာခန့် နေရာတွင်

www.burmeseclassic.com

ထိုင်နေကြရင်း ငြိမ်းဘက် တစ်ချိတ်ခါးကြည့်ကာ ဟန်မိုသည်
ဝါးခြင်းလေးတစ်လုံးကို ယက်နေလိုက်ပါ၏။

ငြိမ်းကမူ သူ့ကိုစကားဆိုရန်အတွက် စကားစရန်နှင့် စကား
အစကို ကသိကအောင်စိတ်ဖြင့် ရှာဖွေစဉ်းစားနေမိရပါလေ၏။

“ဒီမှာရှင့် . . .”

ငြိမ်း စတော်လိုက်သည်။ ငြိမ်းဆီတော့ သူ့ချက်ချင်း
လှမ်းကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ ရှင်လုပ်တဲ့အလုပ်က ဘာသဘောလဲ . . .”

ငြိမ်းမျက်နှာလှလှ၊ ငြိမ်း စကားသံတို့က မာမာထန်ထန်။

ဒါကိုပင် ဟန်မိုအတွက် လေညင်းနုကသေးများပေလားပင်။

ဟန်မိုသည် ငြိမ်းတို့နဲ့ညီညီအေးချမ်းသော အကြည့်
တို့ဖြင့် ကြည့်ရင်း...

“ကောက်ညင်းဆန်တုန်လို့ ဒီနေ့ မြွေဘောင်ကျွန်းဘက်
သွားရတယ်၊ ဒီရေအတက်ကိုအော်ငိုပြီး ပြန်လာရလို့ မိုးချုပ်သွားတာ”

“အို ငြိမ်းဆေးတာ ဒါဟုတ်တုန်းရှင့်၊ ရှင့်ဟာရှင် ဘယ်သွား
သွား ဘယ်မှာသေသေ ငြိမ်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး . . .”

“ဟင်း . . .”

ငြိမ်းစကားကြောင့် ညှိုးလျှပ်သော မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဟန်မို
သတ်မရိုက်မိ၏။

“ငြိမ်းမေးတာ ရှင် ဒီနေ့လူတွေခေါ်ပြီး ကျွေးမွေးတဲ့ကိစ္စကို
မေးတာ . . .”

“ဒါမေးစရာလိုလား၊ မင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် ငါလုပ်ပေး
တာပဲမဟုတ်လား ငြိမ်း . . .”

“ဘာပြောတယ်၊ စိတ်ချမ်းသာအောင် ရှင်လုပ်ပေးတာ
ဟုတ်လား . . .”

“အင်း . . .”

“ဘာအင်းလဲရှင့်၊ ရှင်ဒီလိုလုပ်တော့ ငြိမ်းက . . . ငြိမ်းက
ဘယ်လို အဟင့် . . .ဟင့် . . .”

www.burmeseclassic.com

“မင်း စိတ်မညစ်ငါနဲ့၊ မင်း မပိုငါနဲ့ကွာ၊ ငါနားလည်တယ်၊ မင်း နားမလည်ဘူး၊ ငါနားလည်လို့ ငါလုပ်တာ . . .”

“ရှင် ငြိမ်းကို လိမ်လည်လှည့်စားမယ်အကြံနဲ့ ဘယ်တော့မှ မရဘူးမှတ်၊ ရှင်အကြောင်းကို ငြိမ်းအသိဆုံးဆိုတာ ရှင် သိထားပါ”
မျက်ခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ ဟန်မို ငြိမ်းကိုကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်က အံ့ဩနေဟန်လိုရယ်ပါ။

“ငါ့အကြောင်းကို မင်းသိတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းလဲ . . .”

“အို ရှင် ဘာမှမခေးနဲ့၊ ငြိမ်းသိနေရင် ပြီးတာပဲ . . .”
မျက်ရည်တွေနှင့်ငြိမ်းကို သူ့အတန်းကြီး ခေးကြည့်နေမိလေသည်။

“ရှင် ငြိမ်းကို ဒီလိုမကြည့်နဲ့၊ ရှင်ကိုမှန်းတယ်၊ မှန်းတယ်ကဲဟယ် . . .”

“ဒေါက် . . .”

ငြိမ်း ဒေါသနှင့်ဆိုရင်း ကြည့်နေသော ဟန်မိုကို ဆေးထည်ထားသည့်ခွတ်နှင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ အင်္ကျီမရှိသော ဟန်မို ရင်ဘတ်ကိုထိပြီး ဆေးခွက်သည် မှောက်ကျသွားသည်။ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်မို ဆေးခွက်လေးကိုယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ဆေးတွေကို ဝှုတ်လူးလိုက်၏။

ဟန်မို၏အေးချမ်း တည်ကြည်နေသော အသွင်ကိုပင် ငြိမ်းသည် ပို၍ဒေါသထွက်စေပြင်းနေမိ၏။

“ရှင်ဟာ လူလိမ်၊ လူညာ၊ လူယုတ်မာ၊ ရှင် ငြိမ်းကို စည်းရုံးလို့ရမယ်များ မှတ်နေသလား . . .”

“ငြိမ်း . . . မင်းကို ငါဘာမှမစည်းရုံးဘူး၊ ငါဟာ လူလိမ်၊ လူညာ လူယုတ်မာလို့ မင်းပြောချင်တာပြော၊ မင်းမှာ ကလေးရှိပြီဆိုတဲ့အကြောင်း ငါအခုလို လူတွေကို အသိပေးလိုက်ရတာက မင်းအတွက်ဧရာ၊ ငါ့အတွက်ပါကောင်းဖို့ပါ၊ မင်းလည်း ငါတို့ကျန်းသားတွေကို မယူနိုင်သလို ငါကလည်း မင်းကလွဲရင် ဘုရားနော်”

မိန်းမမှမယူနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ငါ့လိုလုပ်တာပဲ . . .”

“ငြိမ်း.. မင်းကိုငါချစ်တယ်၊ ငါ မင်းကိုဘယ်တော့မှ ဒုက္ခမပေးဘူးဆိုတာ မင်းယုံ၊ မင်း ငါ့ကိုမချစ်ဘူး၊ မင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတယ်၊ မင်း ငါ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တယ် ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါ မမုန်းဘူးကွာ . . .”

“အို . . .ရှင်စကားတွေ မကြားချင်ဘူး၊ မပြောနဲ့၊ မပြောနဲ့၊ အဟင့် . . .ဟင့် . . .ဟင့် . . .”

ငြိမ်း နားလေးနှစ်ဖက်ကိုပိတ်၍ ငိုနိုက်ရင်း ဆော်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအနီးသို့လည်း မသွား၊ ငြိမ်းကလည်း မနှစ်သိမ့်၊ ငြိမ်းကိုသာ ငေးကြည့်နေမိပါလေ၏။

“အဟင့် . . .ဟင့်၊ ရှင်ကလေးရှဲ့ကြောင်း လူတွေအသိပေးထားတော့ ငြိမ်းက ရှေ့ဆက်ဘယ်လိုလုပ်မလဲရှင် . . .”

“ငါပြောသားပဲ၊ မင်း ဒါအတွက်ပိတ်မညစ်ပါနဲ့၊ မငိုပါနဲ့၊ ငါ့လူမျိုး ငါ့စလေအကြောင်းကို ငါသိပါတယ် မင်း စိတ်ချမ်းသာဖို့

ငါအမြဲလုပ်ပေးမယ်၊ မင်း ငါ့ကို ချစ်ချင်နေပါ၊ ကဲ . . .မင်းမငိုနဲ့၊ ငါစိတ်မကောင်းဘူး၊ မင်းအိပ်တော့ . . .”

စကားအဆုံး ထက်လက်စခြင်းကိုပင် ဟန်မို ဆက်မယက်တော့။ မီးအိမ်လေးကို မီးအာအနည်းငယ်ချလိုက်သည်။

ငြိမ်း အိပ်သည် မအိပ်သည်မသိ၊ သူ မကြည့်တော့။ ငြိမ်းခြေရင်းလောက်ကျသည့် နေရာလေးတွင်ပင် သူ အိပ်လိုက်ပါတော့၏။ ငြိမ်းသည်လည်း အသာလှဲအိပ်လိုက်ရပါတော့သည်။

ငြိမ်း အိပ်မအျှော်၊ ငြိမ်းမျက်လုံးရှေ့ တဲလေးတစ်နေရာတွင် ထိုးထားသည့် ဓားရှည်က မီးရောင်လဲ့လဲ့အောက်တွင် တောက်ပနေ၏။

ငြိမ်းသည် အိပ်မပျော်သောမျက်လုံးတို့ဖြင့် ဓားရှည်လေးကို လှမ်းကြည့်နေဆဲမှ ဖေဖေအော်သံ၊ လေးလေးနှင့် ဂေါ်လေးတို့ ဖော်ဟစ်သံ၊ ငြိမ်းမျက်ခွံရှေ့ ခေမေ့နောက်ကျောတွင် အသွားမြတ်သည်အထိ ဓားမြှောင်တစ်စင်းလာဖိုက်ပုံ။

ပြီးတော့ ငြိမ်းလက်မောင်းဆီလည်း အသွားထက်သော

www.burmeseclassic.com

စားမြောင်တစ်စင်းလာခိုက်ပုံတွေနှင့် ဝေလီဝေလင်းအချိန် ဟန်မို
တစ်ယောက် အလောင်းတွေကို ဇောက်ဖျက်နေပုံတို့အား ငြိမ်းကား
နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အချိန်နှင့်ဝတ္ထုနှ့်တိုင်းလို နျာတ်လုံးထဲ အဖန်ပန်တလဲလဲ
မြင်တွေ့နေရဆဲမဟုတ်ပါတကား။ ။

- တစ်ဆယ့်သုံး -

ဟန်မို၏ကရုဏ်မူကြောင့် လေဝင်၍အဆစ်အမြစ်တို့ နာကျင်
သွားသော ငြိမ်းခြေထောက်အစုံသည် ပြန်လည်ကောင်းမွန်၍
လမ်းလျှောက်လာနိုင်ပါတော့၏။

သို့တိုင် ဟန်မိုကိုဖြင့် ငြိမ်းကျေးဇူး မတင်။ ဟန်မိုအဖို့
လည်း ငြိမ်းကျေးဇူးတင်ခြင်းသည် မလိုအပ်ပါလေ။

ငြိမ်းခြေထောက်ပြန်ကောင်းလာသည်နှင့် ဟန်မိုသည် ငြိမ်း
အား အိမ်တွင်မထားခဲ့တော့။ သွားလေရာရာ ငြိမ်းကိုခေါ်သွားတော့

သည်။ ဗြိုင်မူပြု၊ မလိုက်ချင်ပါဘဲနှင့်လည်း ဟန်မိခေါ်ရာနောက်
သို့ ငြိမ်းလိုက်ပါနေရပါသည်။

ယခုလည်း မိုးလင်းကတည်းက ဟန်မိနှင့်အတူ ငြိမ်းသည်
ယာတ်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။

ဟန်မိသည် ရေငင်၍ အပင်များနေလောင်းနေစဉ်တွင် ငြိမ်း
သည် ယာတ်လေးတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိနေပါချေ၏။ စနစ်ကျ
နည်းမှန်စည်းမှန် စိုက်ပျိုးထားသော စိုက်ခင်းတို့ဆီကြည့်ရင်း။

ဒီလိုတော့လည်း ဒီကျွန်းသားတွေက လုပ်တတ်ကိုင်တတ်
ကြသားပဲ။ အယူသည်းပြီး ရိုးရာစွဲနေတာကြီးတွေကပဲ ခက်တယ်။

အေးလေ.. လူမျိုးတစ်မျိုးနဲ့ ဒေသတစ်ခုမှာတော့ သူတို့
ရိုးရာခလေ့၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာတွေ ရှိကြမှာပေါ့လေ။

ဟင်း.. ငါလည်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ နေသွားရတော့
မှာလား။ ငါ့အတွက် နည်းတွေလမ်းတွေ၊ အပြန်လမ်းတွေ ပျောက်
ကွယ်နေပြီထင်ပါတယ်။

အင်း.. ဟုတ်ပြီ၊ ဒီးဒုတ်.. ဒီးဒုတ်ကို ငါ နည်းနည်းပါးပါး
စကားပြောကြည့်ပြီး နည်းလမ်းရှာကြည့်ရမယ်။

ငြိမ်းစဉ်းစားဆဲ ရိပ်ခနဲတံထဲဝင်လာသူကြောင့် မော့ကြည့်
လိုက်သည်။

ဟန်မိ.. .။ ဟန်မိသည် သစ်သီးတွေရူး၊ ပေါင်းသင်
ခြက်နုတ်၊ နေလောင်းပြီး တံဆိပ်ပြန်လာဟန်ရှိသည်။ ဟန်မိတစ်ကိုယ်
လုံးတွင် ရွေးတွေနှင့်ကော၊ နေတွေနှင့်ကော ရွဲနစ်နေလေ၏။

ငြိမ်းသည် ဟန်မိအား မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ကာ ကြည့်ပြီး
မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

ဟန်မိမြင်သော်လည်း ငြိမ်းအား ထာဝရ ခွင့်လွှတ်မြဲပုံဖြင့်
အေးဆေးဆေးဆေးပင် စားနေကျ ကောက်ညှင်းနှင့် ငါးခြောက်ကင်ကို
စားနေလိုက်ပါ၏။

ဟန်မိအားနေဆဲ ငြိမ်းသည် ဟန်မိအနီး၌ပင် နေနေရသည်။
နေကတစ်ခါတစ်ခါ ခြင်္လာပြီဖြစ်သည်။ ငြိမ်းစားပြီးမှန်းသိ၍

အပိုလုပ်ကာ ဟန်မိုသည် ငြိမ်း စားပြီးပြီလားဟု မမေးတော့။ စားပြီးသည်နှင့်ပင် ဟန်မိုသည် ထင်စအတိုင်း ပလိုင်းလွယ် ဓားလွယ် လျက် ငြိမ်းလက်ကလေးတစ်ဖက်ကိုပါ ဆွဲကာ ယာထံမှ တံဆီသို့ ပြန်ခဲ့ကြပါလေတော့၏။ ယာတံမှအပြန် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လည်း စကားမပြောကြ။

ငြိမ်းသည် ဟန်မိုတွင်နေကျ လက်ကလေးအား မနှစ်ခြို၍ ဆောင်ရမ်းလိုက်သည်။ နေရာတွင်ရပ်ကာ ဟန်မို ငြိမ်းကိုကြည့်သည်။

မုန်းတီးသောအကြည့်တွေနှင့် ငြိမ်းမျက်ဝန်းတွေနှင့် ဟန်မို ရင်ဆိုင်ရ၏။ ငြိမ်းအကြည့်တို့ကို ဟန်မိုသည် ဥပမာပြုလိုက်ပြီး...

“ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ရှင်ကိုင်တာ မကြိုက်လို့...”

“ငါ မင်းကိုလက်ကလေးပဲ ကိုင်တာပဲ...”

“မကြိုက်ဘူး၊ မကိုင်နဲ့...”

“မင်းအပေါ် ငါ့ရဲ့မြတ်နိုးတွယ်တာမှအတွက် မင်းလက် တောင်မှ ငါမကိုင်ရဘူးလား...”

“မကိုင်ရဘူး၊ မကြိုက်ဘူး...”

“မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ကော ငါကိုင်ခွင့်မရှိ ဘူးလား...”

“ဖြန်...”

ဟန်မိုပါးစို ငြိမ်း ရိုက်သစ်လိုက်ပြန်သည်။ ဟန်မို သည်လို ပြောလျှင် ငြိမ်း အမုန်းဆုံး။

“ရှင် ငြိမ်းကို ဒီလိုဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့ငြိမ်းဟာ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ငြိမ်းကို ဘယ်တော့မှမကိုင်ပါနဲ့...”

စကားအဆုံး ငြိမ်း ရှေ့မှထွက်သွားလိုက်သည်။ ဟန်မိုသည် နေရာတွင် တစ်အောင်မြှ ငေးကျန်ခဲ့ပြီးမှ ငြိမ်းနောက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲ ကြီး သုံးလေးလှမ်းဖြင့် လိုက်သွားလိုက်ပြီးနောက် ငြိမ်းလက်ကလေး တစ်ဖက်အား ဆတ်ခနဲဆောင့်ကာ ဖမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

“အို . . . ရှင် . . .”

ငြိမ်းသည် ရှက်ဝန်းလေး ပြုံးသွားလိုက်ရပါ၏။ ဟန်မိုသည် သူ့ကိုယ်ဆီမှ ပလိုင်းနှင့်ဓားတို့ကို ပစ်ချလိုက်ပြီး ငြိမ်းကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီယူလိုက်သည်။ သည့်နောက်မတော့ ဟန်မိုကား ငြိမ်းအား စိတ်ရှိလက်ရှိ နမ်းပစ်နေလိုက်မိပါတော့သတည်း။

ငြိမ်း ရုန်းသော်လည်း မရ။ ငြိမ်း နောင်တရသွားသည်။ သူ လက်ကလေးထိုင်သည်ကို ငြိမ်း တွန့်တိုခြင်းဖြင့် မိုက်ရိုင်းစွာ ပြုမူပြောဆိုမိခြင်းအတွက် ခုတော့ ငြိမ်းအခက်တွေ့နေရချေပြီတကား။ ငြိမ်း ဘယ်လိုမှ ရုန်း၍မရ။

“အဟင့် . . . ဟင့် . . . ဟင့် . . .”

ငြိမ်း ငိုပါပြီ။ ငြိမ်းငိုတော့ အရစ်အသိုင်းတို့ သူ့လျှော့လိုက်သည်။

“ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ် . . .”

ခါးသီးစွာ ငြိမ်းဆိုသည်။ ငြိမ်းတော့ သူ ငြိမ်းကို ငုံ့ကြည့်

လာရင်းက . . .

“မင်းရဲ့အခါးသီးဆုံး အမုန်းတွေကို ငါဟာ ဘာကြောင့်မုန်းမသိ ခါးစည်းခံနေရသူပါ။ ဒါပေမယ့် မင်း ဘယ်လိုမုန်းမုန်း ငါမင်းကိုချစ်တယ်။ ငါ့အသက်နဲ့ခန္ဓာ တည်နေသရွေ့ မင်းကို ငါချစ်မယ် . . .”

“မင်းလက်ကလေးကို ငါ အမြတ်တနိုးကိုင်တာ၊ တကယ်တော့ မင်းမကြိုက်လို့၊ ငါ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ဒါကြောင့် ငါအခုလို မင်းကို အနိုင်ယူမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ နောင်ကို မင်းမကြိုက်တာ ငါ ဘာမှမလုပ်တော့ဘူး . . .”

စကားအဆုံး ဟန်မို ထရပ်လိုက်သည်။

“ပြန် . . . ပြန် . . .”

ငြိမ်းသည်လည်း နည်းနည်းလေးမှမခံ၊ နေရမှ လျင်မြန်စွာ ထရပ်လိုက်ပြီးသည်နှင့် ဟန်မိုပါးနှစ်ဖက်အား ဆင့်၍ ရိုက်ချပစ်လိုက်ပါတော့၏။

“မင်းလက်ကိုလည်း ငါမကိုင်တော့ပါဘူး၊ မင်းမကြိုက်တာ ငါမလုပ်ဘူး. . .”

ငြိမ်း ပါးအရိုက်ကိုခံပြီး ဟန်မိုဆိုသည်။

“တောက်. . .”

မျက်ရည်တွေနှင့် ငြိမ်း တက်တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းခေါက် ပြီး ရှေ့မှထွက်သွားလိုက်တော့သည်။ ဟန်မိုသည် ဝလိုင်နှင့်ဘေးကို သွားရောက်ကောက်လွယ်ကာ ငြိမ်းနောက်မှ တဲသို့ပြန်ခဲ့ပါလေ၏။ ရှေ့မှသွားနှင့်သော ငြိမ်းလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်၊ ဟန်မိုလည်း မျက်ရည်တွေနှင့်ပါ။

ငြိမ်းမျက်ရည်တွေက နာကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဆက်ဆံသော မျက်ရည် တွေပါ။ ဟန်မိုမျက်ရည်တွေက ချစ်မြတ်နိုးတွယ်တာတတ်သော သူ့နှလုံးမှ ကြေမွနေရရှာသည့် သွေးမျက်ရည်တို့ပါလေ။

- တစ်ဆယ့်လေး -

မိုးသောက်ယံလေးနာရီလောက် ခန့်မှန်းရသည့်အချိန်တွင် အိပ်ရာမှ ဟန်မို နိုးလာသည်။ ငြိမ်းရှိရာ သူကြည့်လိုက်တော့ ငြိမ်းသည် နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်နေရှာ၏။ ငြိမ်းအိပ်ရေးပျက်မည် ကိုလည်း သူမခိုသည်။ သူမနိုးချင်ပါ။ မနိုးလိုကလည်းမဖြစ်။

ငြိမ်းကို သူမနိုးရမည်။ ငြိမ်းကို သူမနိုးပြီး ပြောပြစရာတွေ ပြောပြော၊ မှာစရာရှိတာတွေမှာရမည်။

မှန်ပါ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငြိမ်းတွင်ကလေး

ရှိကြောင်း ကြော်ငြာသည် နေ့မှစ၍ သည်နေ့သည် ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ရှိခဲ့ပြီ။ သို့ဖြင့် ကလေးပျက်သွားကြောင်း လူတွေသိအောင်ပြန်၍ အစဉ်အလာအရ လုပ်စရာရှိသည်တို့ကို လုပ်ရအစဉ်ဆောင်ရွက်မည် မဟုတ်ပါတကား။

“ဟင်.. .”

ငြိမ်းကို ရုတ်တရက်မနှိုးသေးဘဲ ဟန်မိုသည် သက်မချလိုက်၏။ ငြိမ်းကို မနှိုးရက်၍ အတန်ကြာသည်အထိ ကြည့်နေကာ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းခြေထောက်လေးတစ်ဖက်ဆီကိုကော လှုပ်ခေါ်လိုက်ပြီး.. .

“ငြိမ်း.. ငြိမ်း.. .”

“ဟင်.. ရှင်.. .”

ခြေထောက်ကလေးကိုရုတ်တရက် အိပ်နေရာမှ ငြိမ်း ဝန်းထသည်။

“ငါ့ကို ဒီလိုမကြည့်ပါနဲ့ ငြိမ်း.. .”

ငြိမ်း၏ ထိတ်လန့်ဟန်လေးနှင့် မယုံသင်္ကာအကြည့်လေးတွေကို ထိခိုက်သောနှလုံးသာဖြင့် ဟန်မိုဆိုသည်။

“ရှင် ငြိမ်းကိုဘဝကြောင့်ခေါ်တာလဲ.. .”

“ကိစ္စရှိလို့ပေါ့ ငြိမ်း.. .”

“ဘာကိစ္စလဲ.. .”

“ငါပြောမယ် ငြိမ်း၊ နားထောင်ပါ.. .”

“ရှုပ်ရှုပ်ယုတ်ယုတ်၊ ဘာလဲပြော.. .”

ငြိမ်း စိတ်မရှည်သလို ဆိုသည်။ သူက ထုံးစံအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေးပင် ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး.. .

“ငါ ငြိမ်းကို ဆေးနဲ့ မြေဝါမှုန့်တွေဖျော်ပြီး လူးပေးခဲ့မယ်”

“ဘယ်.. ဘယ်လို.. .”

သူ့စကားတစ်ပိုင်းတစ်စကြောင့် ငြိမ်း နားမလည်သလို ပြန်မေးသည်။

“ဒီနေ့ ငြိမ်းမှာ ကလေးပျက်သွားတဲ့အကြောင်း လူတွေ

သိအောင် လုပ်ပေးရမယ်. . .”

“ဟင်. . .”

ငြိမ်းကိုယ်လေးပင် တွန့်သွားရ၏။

“ဒါကြောင့် ငြိမ်းကို ဆေးလူးဆေးခဲမယ်လို့ပြောတာ၊ ပြီးတော့ ဒီးခုတ်ကို သွားပြောမယ်၊ သူ ငြိမ်းဆီလာလိမ့်မယ်၊ ငြိမ်းက အိပ်ရာ ထဲမှာပဲနေနေ၊ ပြီးတော့ ဝက်တစ်ကောင်ပေါ်မယ်၊ ဝက်နဲ့အောက်ညွှတ် ပြုတ်ပြီး လူတွေကိုကျွေးမယ်. . .”

“အမယ်လေးရှင်၊ ရှင်တို့ရဲ့မဟာကျွန်းမလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ ကြီးကလည်း ကြံဖူးကြားဖူးပေါင်ရှင်. . .”

“တဲလေ. . .ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ တစ်ချို့ကျွန်းပျံ မှာဆို ဒီထက်တောင် ချေးရိုးဆန်ပြီး အယုသီးတာတွေ ရှိဦးမှာပါ က. . .ငါဆေးရည်ချွန်လိုက်ဦးမယ်၊ ငြိမ်း ခဏနေဦး. . .”

စကားအဆုံး ဟန်မို တဲနောက်ထဲ ဝင်သွားလိုက်သည်။ တစ်အောင်ကြာသော် ဟန်မိုသည် ခွက်တစ်လုံးနှင့် ပြန်ထွက်လာ၏။

“ငြိမ်းကိုလူးပေးမယ်. . .”

“အို.ရှင် ရှင်လူးပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ငြိမ်းဟာငြိမ်း လူးမှာ ပေါ့. . .”

“တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့လူးရမှာ. . .”

“ရတယ်၊ ငြိမ်း လူးမယ်. . .”

မျက်နှာထားတင်းတင်းဖြင့် ငြိမ်းဆိုသဖြင့် ဟန်မို ဘာမှ မဆိုတော့၊ ငြိမ်းဆီသို့သာ ဆေးခွက်လေး လှမ်းပေးလိုက်လေတော့၏။

“ရှင် ကြည့်မနေနဲ့လေ. . .”

ဟန်မို ကြည့်နေမိ၍ ငြိမ်းပြောတော့ ဟန်မိုသည် နေ့ကံ ကျောလေးခိုင်းကာ နေနေလိုက်ရှာ၏။ ခြေနှစ်ဖက်ကို ငြိမ်း အရင် လူးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို လူးသည်။ ဆေးလူးနေဆဲ ငြိမ်းမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့နေလေ၏။ မဖြစ်မနေ၍သာ လူးရသည်။

“တစ်ကိုယ်လုံးလူးနေော်. . .”

“သိတယ်. . .”

“နောက်ကျောက ဘယ်လိုလူးမလဲ...”

ဆေးတွေကို လည်ပင်းမှစ၍ ရှေ့ကိုယ်တစ်ခြမ်းလုံး လူးနေဆဲ ဟန်မို မေးသည်တွင် ငြိမ်းမဖြေဘဲ နေလိုက်သည်။ လက်လှမ်းမီသလောက် နောက်ကျောဘက် ငြိမ်းလူးလိုက်သည်။

“ကဲ ရှေ့ ပြီးပြီ...”

ဆေးခွက်ကို ဟန်မိုထံ ငြိမ်း လှမ်းပေးသည်တွင် ငြိမ်းနောက်ကျောဆီ ဟန်မိုကြည့်လိုက်သည်။

“မရသေးဘူး လူးရဦးမယ်...”

“ဟွန်း...”

မကျေမနပ် ဟန်မိုကို ငြိမ်းကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးကာ နေရတော့သည်။ ငြိမ်းက သူ့အပေါ်ဘယ်လိုဆက်ဆံ၊ ဆက်ဆံပါ။ သူက ငြိမ်းကို ချစ်သည်။ မြတ်နိုးသည်။ ငြိမ်း ဆေလိုရာဆေ။ သူသည် ငြိမ်းအတွက်၊ အချစ်တွေ အကြင်နာဆုံးတွေကို အမြဲတမ်း ငြိမ်းအတွက် သူပေးနေမည့် ဟန်မို ရယ်ပါ။

ဆေးလူးပေးပြီးသည်နှင့် ဟန်မိုသည် ဒီးဒုတ်တို့တဲဘက်သို့ ထွက်သွားလိုက်လေသည်။

တစ်အောင်ခန့် ကြာသော် ဒီးဒုတ်တို့ မောင်နဲ့ ရေးကြီး သုတ်ပြာဟန်ဖြင့် ငြိမ်းဆီသို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“ငြိမ်း... ငါစိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ အစ်ကိုကလည်း တော်တော် စိတ်ထိခိုက်နေတယ်၊ ငြိမ်း မနေ့က ချော်လဲသွားတယ်ဆိုပါကြောင့် ကလေးပျက်ကုန်သွားတာဖြစ်မှာ၊ အစ်ကိုလေ သူ့ကိုယ်သူပဲ ဒေါသဖြစ်ဆုံး ဖြစ်နေတယ်လေ၊ ငါ့အစ်ကိုက ကလေးသိပ်ချစ်တယ်၊ ကလေးသိပ်လိုချင်ရှာနေတာတွေယ်၊ ခုတော့ ဖြစ်ရလေ...”

စိတ်မကောင်းစွာ ပြောနေသော ဒီးဒုတ်စကားများတွင် ငြိမ်းသည် မျက်ဝန်းတစ်လည်လည်ဖြင့် ရှက်သွေးများ မျက်နှာလေးထက် ကြာနေရပါတော့၏။

ငြိမ်းမျက်နှာလေးဆီ ဟန်မိုက လှမ်းကြည့်နေမိလေသည်။

“ဟန်မို...”

“ဟင်. . .”

ယောက်ျား ဘာဘူခေါ်သံကြောင့် ငြိမ်းထံမှအကြည့်ကိုလွှဲကာ

ဟန်မိုထူးသည်။

“ကောက်ညှင်းကအသင့်ရှိရဲ့လား. . .”

“အင်. . .”

“ဒါဖြင့် ငါ စက်တစ်ကောင်ခွဲလာခဲ့မယ်၊ လူတွေလည်း တစ်ခါတည်းပြောခဲ့မယ်. . .”

“အင်. . .”

စကားအဆုံး ဘာဘူ ထွက်သွားလိုက်သည်။ မိုက မလင်း တတ်သေး။ ဟန်မိုနှင့် ဒီးဒုတ်တို့က ငြိမ်းအနီးမှပင် ရှိနေကြရ သည်။

“ဒီးဒုတ်တို့ ဧရာကနေပြီလား. . .”

“ငြိမ်းကို ဟန်မိုက ဆေးလူးပေးပြီလား. . .”

“ဟန်မိုရယ်. . .နှင့်အစား ငါတို့ငိုချင်တယ်၊ တကယ်ပါ”

“ဒီကလေးမရလည်း နောက်ကလေးတော့ ရလာမှာပါဟယ်”

“အေး. . .နှင့်တို့လင်မယားမြောက်သက်ကမ်းက နတ်စင်မှာ

သွားပူဇော်လိုက်ကြဦး. . .”

တစ်ယောက်တစ်ယောက် စကားသံတွေနှင့် လူတွေမှာ တဲရှေ့ တွင် များပြားလာကြပြီဖြစ်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် မိုးလည်းလင်းလာ ပြီ။ ရောက်လာသည့် လူတိုင်းက ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး တဲအောက် ပြန်ဆင်းသွားကြသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းတို့တဲရှေ့ မြေကွက်လပ် ကလေးတွင် ဆုတောင်းသံတွေနှင့် စုပေးထိုင်နေကြပါလေ၏။

တဲနောက်သက်တွင်မတော့ ဘာဘူဦးဆောင်ပြီး ဂက်တစ် ကောင်ပေါ်ကာ ကောက်ညှင်းနှင့် ချက်ပြုတ်နေကြသံတွေကို ငြိမ်း ကြားနေရလေသည်။

ငြိမ်းသည် မလုံမလဲဖြင့် အနေကျပ်နေရပါ၏။ ဟန်မိုကမူ ခပ်တည်တည်ပင်။ ဘာပဲပြောပြော မင်သေသေနေကြသည့်တိုင် နှစ်ဦးသားမှာ စိတ်ထဲကဖြင့် မလုံမလဲရယ်ပါလေ။

မိုးစင်စင်လင်းပြီ။ တစ်ကျွန်းလုံးမှလူတွေလည်း ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။ လူဦးရေမများလှသောကြောင့် ဘာလုပ်လုပ် ဘာကျွန်းလုံးက လူအားလုံးကို အဓိကထားပြီး ကျွေးမွေးနိုင်ကြသည်။

မြွေကျွန်းသည် ကျွန်းကကြီးသော်လည်း လူဦးရေကနည်းပါးလွန်းပါသေး၏။ မြွေဘောင်ကျွန်းကိုတော့ ငြိမ်းမကျောက်ပျားရွှါမသိ။ ငြိမ်းသည် အနေကျပ်အတွေးများနှင့်ရှိဆဲ။ ချက်ပြုတ်သည် အဖွဲ့သည် ပြီးစီးဟန်ရှိ၍ ကွက်လမ်းမှလူအများအား ကျွေးမွေးနေကြပါတော့၏။

လူတွေစားနေကြသည်ကို ဟန်မိုသည် တဲအတွင်းမှ လှမ်းကြည့်နေမိလေ၏။ ငြိမ်းက ဟန်မိုထံ အကြည့်တစ်ခုကို ရောက်မိသည်။ ထိုအခါ ဟန်မိုမျက်ဝန်းအဖုံဖုံ မျက်နှာပြင်တွေနှင့်များလား။ ငြိမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရသလိုရယ်ပါ။

သို့သော်လည်း ငြိမ်းသည် ဟန်မို ကို ကြာကြာကြည့်နေလေပါ။ နှုတ်ခမ်းလေးချွန်၍ အကြည့်ကို လွှဲပစ်လိုက်ပါ၏။

“ဟန်မိုအေး . ငါပြောသလို ကျွန်းမြောက်ဘက်ကို သွားလိုက်ဦးဟေ့ . . .”

“အေး သွားမယ်၊ သွားမယ် . . .”

ကလေးရုန် ကျွန်းမြောက်ဘက်နတ်စင်တွင် သွား၍ ပူဇော်ဆုတောင်းခိုင်းခြင်းသဘောပါ။

“ဟန်မိုအေး . ပင်လယ်ထဲ ထွက်ဆရာရှိသေးလို့ သွားပြီဟေ့”

“အေး . . . အေး . . .”

“သွားတော့မယ် ဟန်မို . . .”

“အေး . . .”

စားပြီး၍ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးအဖြစ် ဘာဘုတို့ဆောင်နှံက လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ပြန်သွားကြသည်။

တဲတွင် ဟန်မိုနှင့်ငြိမ်းသာကျန်ပြီ။ နေလည်း မြင့်စပြုပြီ။ ဟန်မိုသည် တဲအပြင်ဘက်မှ နေရောင်ခြည်တောက်တောက်ဆီ

အမိပွယ်မရှိသလို လှမ်းကြည့်နေမိလေ၏။

“ဒီမှာ ငြိမ်းက ဒီလိုပဲနေရတာလား . . .”

“ဟုတ်တယ် . . .”

“ရှင် ကောင်းကောင်းပြောပါ . . .”

“ဘာကို ကောင်းကောင်းပြောရမှာလဲ . . .”

“ငြိမ်းက ဘာမှမဖြစ်ပဲနဲ့ ဒီလိုပဲ နေနေရတာလားလို့”

“ဒါပေါ့ ကလေးပျက်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ဒီနေ့တော့ ဒီလိုပဲနေရမယ်လေ . . .”

သူ့စကားတွင် ငြိမ်းသည် ရက်စိတ်ဘိကြီးဖြင့် နှုတ်ဆိတ်သွားလိုက်ရပြီးမှ . . .

“ရှင်ကော ယာထဲမသွားဘူးလား . . .”

“ငါလည်း ဒီနေ့ဘယ်နေ့မသွားရဘူး၊ မင်းအနားမှာပဲ နေရမယ် . . .”

“အို . . . သွား သွား . . .”

“မင်းသားအဆင့်တာကို ငါ သိပ်သွားပေးချင်မိတယ်၊ မင်းအလိုကျ လုပ်ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ယာထဲမှာ လူတွေက ငါ့ကိုတွေ့ရင် အပြစ်တင်ကြမယ်လေ . . .”

ငြိမ်း စိတ်ညစ်သွားသည်။ ဟန်မိုက ငြိမ်းအား နောက်ကျောပေးထားရင်း နေပြင်ကြီးထဲသို့သာ ကြည့်နေလေ၏။ ငြိမ်းကိုယ်ငြိမ်း ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ မလုံမလဲလည်း ဖြစ်ရသည်။ ငြိမ်း အဝတ်အစားလေး တစ်စုံနှစ်စုံသည်လည်း ဟိုကသည်က စုတ်ပြုစပြုလာရပြီမဟုတ်ပါလား။

ဟန်မိုအောက်ကျောဆီ ငြိမ်း အကြည့်တစ်ချက် ရောက်သွားရပြန်သည်။ ဟန်မိုသည် စဉ်းစားနေဟန်ပါ။ ငြိမ်းလည်း စဉ်းစားမိရပါ၏။ သည်အတိုင်း ဆက်နေလို့ ကပြင် တာရှည်မဖြစ်နိုင်သည်ကို ငြိမ်း စဉ်းစားမိသည်။ ဤသို့ တစ်ခါနှစ်ခါ၊ အများဆုံး သုံးခါလုပ်လို့ရမယ်။ တာရှည်ဆိုလျှင် လူတွေစိတ်ထဲ သံသယဝင်ချင် ဝင်လာနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

“ဒီမှာ ဟန်မို . . .”

ခပ်ဆတ်ဆတ် ငြိမ်း ခေါ်လိုက်သည်တွင် သူ လှည့်ကြည့်သည်။

“ရှေ့ဆက်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ငြိမ်းတော့ ရှင်လို လူကို လုံးဝမယူနိုင်ဘူး၊ နောက်လည်း ရှင်က ဒီလိုနည်းပဲ လုပ်သွားဦးမှာလား . . .”

“မလုပ်လိုကော ဖြစ်မလား၊ ငါလည်း မင်းကလွဲရင် ဘယ် မိန်းမမှ မယူနိုင်ဘဲ၊ မင်းကို ငါ့စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားမယ်၊ လက်ဖျားနဲ့ မတိုဘူး၊ ငါ့ကိုလည်း အဲဒါတစ်ခုတော့ မင်းလိုက်လျော့ပါ . . .”

ငြိမ်းနှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ နေလိုက်သည်။ ဒီကျွန်းက ထွက်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုကြိုးစားရမလဲ၊ ပြီးတော့ ဥပယ်တစ်မျှင်နှင့် ဟန်မိုကို မြတ်ကိုခေါ်ပြီး ရဲလက်အပ်ဖို့ကို ငြိမ်းဆည်းစားသည်။ တဖြည်းဖြည်းတော့ ဟန်မိုကို သိမ်းသွင်းမည်ဟု ငြိမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

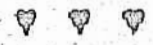

သည်နည်းလမ်းပဲ ရှိပြီလေ။ ဒီးဒုတ်နှင့် ကျွန်းအခြေအနေနှင့် အသွားအလာတို့ကို နှစ်စားထားမည်။ ငြိမ်းသည် စိတ်ကူးဖြင့် တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ . . .

“ဒီမှာ ဟန်မို ရှင် မနက်ဖြန်ယာထဲသွားရင် ငြိမ်း မလိုက်ချင်ဘူး . . .”

“မင်းတို့လည်း ခခေါ်ပါဘူး၊ ငါလည်း ယာထဲမသွားဘူး၊ မနက်ဖြန် ဘာဘုနဲ့အတူ ပင်လယ်ထဲထွက်ပြီး ငါးရှာမလို့၊ မင်းကို ဒီးဒုတ်နဲ့ ထားခဲ့မယ် . . .”

မဆွော်လင့်သော ဟန်မို စကားအတွက် ဒီးဒုတ်နှင့် စကားပြောရန် အဆင်ပြေသွားရသည်ကို ငြိမ်းသည် စိတ်ထဲကျေနပ်စွာ တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်ပါတော့၏။

- တစ်ဆယ့်ငါး -

ယောက်ဖနှင့်အတူ ပင်လယ်ထဲထွက်မည်မို့ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအတွက် ထမင်းဟင်းတို့ကို အောစောထချက်သည်။ ဟန်မို နိုးနေ၍ ငြိမ်းလည်နိုးနေပါသည်။

ဒီးဒုတ်တို့တဲလေးဆီ ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့လည်း နိုးနေကြပြီဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းမြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ ထမင်းဟင်းချက်ပြီး သည်တွင် ဟန်မိုသည် ဒီးဒုတ်တို့ တံဘက် ထွက်သွားလိုက် လေသည်။

ငြိမ်းက လိုက်မသွား။ ဟန်မိုတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် စကားတွေပြောနေကြသည်ကို ငြိမ်းကြည့်နေမိသည်။ ဟန်မိုက ဘာတွေပြောနေသည်မသိ။ ဒီးဒုတ်က ခေါင်း တညိတ်ညိတ်ဖြင့် ရှိနေ၏။

ထို့နောက် ဟန်မို တံဆီပြန်လာသည်။ ဒီးဒုတ်လည်း ပါလာ၏။ တံဆီသို့ရောက်သည်တွင် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းကိုမကြည့်၊ သူ့အတွက်ထမင်းထုပ်ကို ထုပ်လိုက်သည်။

ဒီးဒုတ်က ငြိမ်းအနီးတွင် ရှိနေ၏။ ထမင်းထုပ်ပြီး ဟန်မို ထွက်လာသည်။ ငြိမ်းဆီ ဟန်မို တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ညီမဖြစ်သူ ဒီးဒုတ်ဆီ တစ်ချက် ကြည့်ပြီး...

“ဒီးဒုတ် ငါ သွားမယ်...”

ငြိမ်းတို့ဘာမှ မကြိုက်မုန်းသိ၍ နှုတ်ဆက်စကားကို ဟန်မို ဆိုမသွား။ အကြည့်တစ်ချက်နှင့်သာ နှုတ်ဆက်သွားပြီး တဲထဲမှ ကာဘူဆီသို့ ထွက်သွားလိုက်လေတော့သည်။ ဟန်မိုတို့ ပင်လယ်

ဘက်ထွက်သွားကြချိန်တွင် မိုးလင်းလှအချိန်ရှိနေပြီဖြစ်၏။

“ဒီးဒုတ် ဘာလုပ်စရာရှိလဲ. . .”

“မရှိပါဘူး။ အားလုံးလုပ်ပြီးပြီ. . .”

“ယာထဲကော မသွားဘူးလား. . .”

“ဟင့်အင်း. . . ငါ့အစ်ကိုက ငြိမ်းနဲ့အတူနေဖို့ ပြောသွားတယ်. . .”

ငြိမ်းချွတ်နှစ်ယောက် တွန့်ပစ်လိုက်သည်။ ဒီးဒုတ်က ငြိမ်းကို ပြုံးကြည့်ပြီး. . .

“ငါ့အစ်ကိုက ငြိမ်းကိုသိပ်ရမ်းတာ၊ ငြိမ်းကမုန်းနေတာ ငါ စဉ်းစားလို့မရဘူး. . .”

“သူဟာလူယုတ်မာတစ်ယောက်မို့ ငြိမ်းမုန်းတာပေါ့”

“အို ဒီစကား ငြိမ်းပဲပြောသံကြားတယ်၊ ငါ့အစ်ကိုဟာ သဘောကောင်းတယ်၊ ကြင်နာတတ်တယ်၊ ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး-ဟေ့ဟဲဘု၊ ဒီးဒုတ်က ဒီးဒုတ်အစ်ကိုအကြောင်း

ဘာမှမသိဘူး. . .”

“ငြိမ်းကကော သိလား. . .”

“သိတယ်. . .”

“ဘာတွေလဲ. . .”

ဒီးဒုတ်ကို ငြိမ်းစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငြိမ်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မထူးတော့၊ ဒီးဒုတ်ကို ငြိမ်းပြောလိုက်မည်ဟု။

“ငြိမ်းဘာသိလဲ ငါ့ကိုပြောပြလေ. . .”

“ဒီးဒုတ်အစ်ကိုက ငါ့အိမ်ကွေ့ကို သတ်လိုက်တဲ့လူပဲ”

“ဟင်. . . အို မဖြစ်နိုင်ဘူး. . .”

ဒီးဒုတ် ဆုံသြတကြီးနှင့်ဆိုသည်။ ငြိမ်းသည် ဒေါသနှင့် ကြေကွဲမှုတို့ ရောယှက်ကာ မျက်နှာပြင်များကျလာပြီး စကားကိုဆက်သည်။

“ဒီးဒုတ်က နှင့်အစ်ကိုကို သူတော်ကောင်းကြီးထင်နေတာကိုး”

“အို ငြိမ်းမိမိကွေ့ကို ငါ့အစ်ကိုသတ်တယ်ဆိုတာ တကယ်

www.burmeseclassic.com

ပဲလား၊ ငါတော့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး . . ."

"ဒီးဒုတ် မယုဘူးဆွေ . . ."

"ဟင့်အင်း မယုဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုဟာ လူ့အသက်ကို သတ်ဖို့ မပြောနဲ့၊ ဝက်တွေ ကြက်တွေဘောင် မသတ်ဘူး၊ ငြိမ်း သူ ဝက် သတ်တာကို မြင်ဖူးလို့လား . . ."

"ငါ့အစ်ကိုက ဝိုက်ပျိုးရေးပဲ ဝါသနာ ပါတာ၊ မွေးချွေးတောင် မလုပ်ဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုဟာ မြတ်ဗွာ ဓာနည်းနည်းဝါးပါး ဖတ်တတ်မှတ်တတ်ရုံလောက် ကျောင်းနေတယ်၊ ငြီးတော့ ကျွန်းကို ပြန်လာတယ်၊ သူများအိမ်မှာ နေမပျော်လို့တဲ့"

"နောက်တော့ သူကြီးလာတဲ့အခါ တစ်ခေါက်ထပ်သွား သေးတယ်၊ အဲဒီတစ်ခေါက်မှာ ဝိုက်ပျိုးတာတွေ သူနားလည်လာ တယ်၊ သူကျွန်းကိုပြန်လာတဲ့အခါ ဝိုက်ပျိုးရေးပဲလုပ်တော့တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါတို့ကျွန်းမှာ ဝိုက်ပျိုးရေးတွေဟာ သူ့ကြောင့် တိုးတက် လာတာ၊ တစ်ကျွန်းလုံးကလည်း သူ့ကိုကျေးဇူးတင်ကြတယ်လေ"

"အို ဒါတွေ ငြိမ်းမသိဘူး၊ ငြိမ်းသိတာ သူဟာ ငါ့မိဘတွေ ကို သတ်တဲ့လူ . . ."

"မဖြစ်နိုင်ဘူး . . ."

မျက်နှာညှောင့်နှင့် ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး ဒီးဒုတ်ငြင်းသည်။ ဒီးဒုတ် မျက်နှာလေးသည်လည်း အစ်ကိုကို လူသတ်သမားဟုပြောနေလေ၍ မျက်နှာညှောင့် ရှုံ့နေရှာပါ၏။

"ဒီးဒုတ်မယုဘူးဆွေ၊ ဟုတ်လား၊ ငြိမ်းထဲ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ပါ . . ."

မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပါဟု ငြိမ်းဆိုနေသဖြင့် ငြိမ်းကို ဒီးဒုတ် သည် အံ့သြသော မျက်ဝန်းလေးတွေနှင့် ကြည့်နေမိပါလေ၏။

"ငြိမ်းရဲ့မိဘများတင်ကေဘူး၊ ငြိမ်းရဲ့အဒေါ် ဦးလေးနဲ့ အလုပ်သမားတွေအားလုံးကို သူသတ်ပစ်တာ၊ အခု သူ့ဆီမှာ ရှိတဲ့ သားရွယ်တစ်ချောင်းဟာ ဒေဇေရဲ့ဓား . . ."

"ဟင် . . ."

www.burmeseclassic.com

ဒီးဒုတ်မှာ အံ့ဩထိတ်လန့်ခြင်းတို့ဖြင့် ယုံရမလို့၊ ယေ့ရမလို့ ဖြစ်နေရလေ၏။

“အဲဒီခါနဲ့ သူ့အားလုံးကို ခုတ်သတ်တာ၊ ပြီးတော့ အလောင်းတွေကို ပင်လယ်ထဲထစ်ချတယ်။ ခားတိုလည်း နေဆေးဘယ်၊ ငြိမ်းတို့စီးလာတဲ့စက်လောကိုတော့ သူ့ရေထဲမြှတ်ပစ်လိုက်မှာပေါ့။ အို သူ အလောင်းတွေပျောက်ပစ်တာ၊ နားရေဆေးတာတွေအားလုံး ငြိမ်း မြင်ခဲ့တာပါ။ ဒီးဒုတ်ရယ် တထယ်ပါ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ငြိမ်း သိပ်မုန်းတယ်။ နာကြည်းတယ်။ အဟင်...ဟင်...”

ငြိမ်းစကားများအဆုံး ရှိက်ကြီးတင် ငိုကြွေးလိုက်ပါတော့ သည်။ ဒီးဒုတ်သည်လည်း အင်ကိုအတွက် မျက်ရည်ဆွေးကျနေရှာ ပါ၏။

“ငြိမ်းပြောလိုသား၊ ငါတော့ မယုံနိုင်ဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုဟာ လူမသတ်ဘူးလို့ပဲ ငါယုံတယ်...”

“ဒီးဒုတ်ရယ်၊ ငြိမ်းဘာကယ်ပြောတာပါ။ ငြိမ်း မျက်မြင်ပါ။

ဒီးဒုတ်ယုံပါ...”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းကိုတော့ ဘာလို့ မသတ်လဲ...”

“သူ ငြိမ်းကို သတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းက မသေလို့

သူခေါ်လာတာ၊ သူ့ဆီမှာရှိနေတဲ့ခားဟာ ငြိမ်းမေဖေရဲ့ခားပါ။ ဒီးဒုတ် ယေ့ရင်ကြည့်ပါ...”

မှန်သည်။ ထိုခားက အစ်ကိုဟန်နီတွင် အစကမရှိသည်ကို

တော့ ဒီးဒုတ်လည်းသိသည်။ အစ်ကို့အကြောင်းကိုသိလိုက်ရ၍ ဒီးဒုတ်ငေးသွားရရှာ၏။

“ဒီးဒုတ်...”

“ဟင်...”

“ငြိမ်းကိုကူညီပါလားကွယ်...”

“ဘာကူညီရမလဲ...”

“ငြိမ်းတို့မြို့နောက်ဆောင် ဘယ်လိုသွားရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ

လား...”

www.burmeseclassic.com

“မြို့ကို ငါတစ်ခါမှမဆောက်ဖူးဘူး။ သွားရင်တွေ တစ်ရက်နဲ့ တစ်နေ့ခရီး သွားရတယ်လို့ ပြောသံကြားတယ်။ သွားရင် အန္တရာယ်များတယ် ငြိမ်း...”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်လဲ...”

“မှန်တိုင်းပေါ့ ငြိမ်း။ ခုဆိုမှိုဦးသောင် ကူးတော့မယ်ဟုတ်လား။ ပင်လယ်ပိုင်းက မိုးဦးဆိုပိုကြောက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ငါးဖမ်းလှေတွေ သင်္ဘောတွေဟာ ငါတို့မြေကျွန်းဘက်တို့ သိပ်မလာကြဘူး။ ဒီဘက်မှာက ရေကြမ်းတယ်ဆိုတဲ့ အခွံရှိကြလို့ပေါ့...”

“ငါတို့ ကျွန်းကလူတွေကလည်း ငါးဖမ်းထွက်ရင် ကျွန်းနဲ့ဝေးဝေးကိုထွက်ပြီး ငါးရှာထွက်ရှာကြတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ခါတစ်ခါ ပင်လယ်ထဲငါးရှာထွက်ရင် တစ်ည၊ နှစ်ညကြာကြတာ”

ဒီးဒုတ်စကားတွေကြောင့် ငြိမ်းသည် ပိဋ္ဌာဝမ်းနည်းသောကရောက်ရပါတော့၏။

“မြို့ကိုသွားရင်ရင် ဒီကငါးဖမ်းထွက်တဲ့ လှေဆေးတွေနဲ့”

လိုက်ပြီး ပင်လယ်ထဲမှာတွေ့တဲ့ ငါးဖမ်းစက်လှေတွေမှာ ခွင့်တောင်းလိုက်သွားရတယ်ငြိမ်း...”

“ဒီးဒုတ်ရယ်... ဒါဖြင့်လည်း ငြိမ်းကို အဲလိုပဲ ကူညီပါလားတယ်...”

“လှေမှမရှိဘဲငြိမ်း၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

“ငြိမ်း ဒီမှာမနေနိုင်တော့ဘူး ဒီးဒုတ်ရယ်...”

“အစ်ကိုဟန်မိုကို ငြိမ်းပြန်မယ့်အကြောင်း ပြောလိုက်ပါလား။ ငြိမ်းတော့ လူသတ်တာ ငြိမ်းသိတဲ့အကြောင်းတွေလည်း ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဒီးဒုတ်ကတော့ ပြောပေးပါလား...”

“ငါပြောရဲဘူး ငြိမ်း၊ ငါအစ်ကိုစိတ်ကို ငါသိတယ်၊ ငြိမ်းပြောတာတွေမှန်ရင်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ မမှန်မှန် သူ သိပ်စိတ်ဆိုးမှာ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သူသတ်တာတွေ ထုတ်ဖော်မပြောဘဲ ငြိမ်းပြန်ပို့အကြောင်းပဲ ပြောကြည့်လေ...”

“ငါယုံပါတယ်၊ ငါ့အစ်ကိုဟာ ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်ပေးမယ်အလည်း”

ငြိမ်းကပြန်မယ်ဆိုရင် သူ့ကတော့ ငြိမ်းစားပေးရမှာပေါ့ . . .”

“တကယ်ပြောတာလား ဒီးဒုတ် . . .”

“တကယ်ပြောတာပါ။ ဟန်မိုဟာ ဘယ်တော့မှ တစ်ဖက်လူ သဘောမကျတာကို မလုပ်တတ်ခဲ့ဘူး။ သူဟာ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ။ ငြိမ်းနဲ့ကျမှ သူ နင့်ကိုသိပ်ချင်တာ ငါတွေ့ရတယ်။ မြို့က အပျို လေးတွေ ငါ့အစ်ကိုကို ကြိုက်လို့ ကျွန်းအထိတောင် လိုက်လာကြ တယ် . . .”

“ငါ့အစ်ကိုဟာ စာမတတ်ပေမယ့် ထက်မြက်တဲ့ဥက္ကဋ်ရည် စွမ်းရည်ရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့သိကြတယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့မိဘများ လည်း ပါလာပြီး ငါ့အစ်ကိုကို လာခေါ်ကြပေမယ့် ငါ့အစ်ကိုက မလိုက်ဘူး။ ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးနေတယ်။ ငြိမ်းပြောကြည့် ပါလေ။ ငါ့အစ်ကို ငြိမ်းကို ပြန်ငိုမှပေါ့။ ငါသိတယ်။ တကယ် ပြောတာ . . .”

နည်းလမ်းတွေက တစ်ခြားမရှိ။ သည်တစ်နည်းသာရှိသည်ဆို

ငြိမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ လူသတ်သည့်အကြောင်းကိုမပြောသေး တဲ မြို့ယိုပြန်ရန် ဟန်မိုပြန်လာလျှင် ပြောမည်ပါ။ မြို့ရောက်လျှင် ငြိမ်းလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်လို့ရပြီ။ ငြိမ်းဘဝကိုတော့ ဒီကျွန်းနှင့် ဒီလူ့လက်ထဲ ဘယ်နည်းနှင့်မှ အဆုံးမခံနိုင်ပါ။

ငြိမ်းသည် ဒီးဒုတ်ပေးသောအကြံဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်သွားလိုက်ရပါချေ၏။ ဒီးဒုတ်သည်လည်း ငြိမ်းကိုကြည့်ကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိရလေသည်။ ငြိမ်းပြော၍သာ ကြားရသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ လူသတ်ခြင်းအတွက် ဒီးဒုတ် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်။

အစ်ကိုဟန်မိုတွင်တော့ ဓားတစ်လက်က ရှိနေသည်က အမှန်။ ဒီးဒုတ်သည် အစ်ကိုအတွက် အံ့ဩဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည် များ ကျနေရပါ၏။ ငြိမ်းသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ ဒီးဒုတ်ကို မေ့လျော့ နေမိ၏။ ငြိမ်းသတိရ၍ ဒီးဒုတ်ဘက် ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် ဒီးဒုတ်သည် သူ့တံလေးဘက် လေးတွဲသော ခြေလှမ်း လေးတွေနှင့် နေပူထဲ လျှောက်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပါ သတည်း။

- တစ်ဆယ့်ခြောက် -

“ပင်လယ်က ဟန်မိုပြန်လာတဲ့အခါမှာ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းက ပြောင်ပဲဖွင့်မေးလိုက်သလား.. .”

စိတ်ဝင်စားလွန်း၊ သိချင်လွန်း၊ သောကြောင့် တရားသူကြီးသည် စကားစဖြတ်ကာ လှမ်းမေးသည်။ ငြိမ်းသည် စကားမဆိုနိုင်တော့သလို တရားသူကြီးအား လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းလေးကို ယမ်းပြသည်။

“ဒါဖြင့် သူ့ညီမကပဲ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ချက်ဝန်းအစုံတို့နီရဲကာ ငြိမ်းသည် တရားသူကြီးအမေးအား ခေါင်းယမ်းပြင်န်သည်။

“ဒါဖြင့် လူသတ်တာကို ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းက ဟန်မိုကို ဖွင့်မပြောဘဲ ခြို့ကိုပြန်ဖို့ တင်ပဲ ပြောတာပေါ့ဟုတ်လား.. .”

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ငြိမ်း သူ့ကိုသာမှမမေးဘူး၊ မပြောဘူး၊ ဒီးခုတ်ကလည်း မမေးပါဘူး၊ မပြောပါဘူး၊ သူ့အစ်ကိုကို ကြောက်တယ်လေ.. .”

“ဒီလိုဆို ဟန်မိုနဲ့ တစ်ယောက်သောက်ကို ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းက သတ်ပြီး ပြန်ခဲ့တာလား.. .”

“အို.. မဟုတ်ပါဘူး၊ ငြိမ်း သူ့ကိုမသတ်ဘူး.. .”
နစ်လောင်းပြင်သတ်ခဲ့သော ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး တရားသူကြီးသည် စေတေဝါမျက်မှောင်တွန့်သွားရချေ၏။

“ဒါဖြင့် သူ အခုရှိလာ။ ဟန်မို ဒီကို ပါလာလား.. .”
တရားရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးက ဝင်မေးသည်။ ငြိမ်းသည်

www.burmeseclassic.com

ထိုစကားအတွက် တော်ရုံနှင့်မပြေနိုင်ပါ။ ဘစ်ချိန်လုံး စိတ်တင်းထားသမျှတို့သည် တရားရေး ဝန်ထမ်း၏ စကားတစ်ခွန်းတွင် ငြိမ်းသည် စိတ်တို့ မထိန်းနိုင်တော့ သလို နျက်ရည်နား ဆါခဲမြဲဆင်းလာရပါတော့သတည်း။ ငြိမ်းသည် တစ်နက်မျှရှိုက်လိုက်ပြီးမှ . . .

“သူ ဒီကိုမပါလာဘူး၊ အခု သူ သူ မရှိ၊ ဒေရှိတော့ပါဘူး၊ သူ . . .ဟန်မို ဆုံးသွားပါပြီရှင် . . .”

“ဟင် . . .”

ငြိမ်းစကားအတွက် တစ်ရုံးလုံးမှာ နားလည်ဟန်၊ အံ့သြဟန်၊ စိတ်ဝင်စားဟန်တို့ဖြင့် ရှိသွားလျက်ကြရပါ၏။ တစ်ရုံးလုံးသည် အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ တရားသူကြီးက . . .

“ဒါဖြင့် ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းက နှစ်လောင်းပြိုင်ဘယ်သူတွေကို သတ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ ရုံးဘော်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပြောပါ . . .”

ငြိမ်းသည် မျက်ရည်တို့ မသုတ်၊ တရားသူကြီးဆီ လှမ်းကြည့်ပြီး စကားဆက်သည်။

“ငြိမ်းသတ်ခဲ့တာ ဝင်ဒါမီယာ ခြံအမှတ်(x x x)မှာနေတဲ့ ဦးအေးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်ဒေစိတို့ကိုပါ . . .”

“ဟင် . . .”

“ဟင် . . .”

“ဘယ်လို . . .”

လူတွေထဲမှ အံ့သြသံတွေ စုပြုံထွက်လာကြ၏။ တရားသူကြီးသည်လည်း အံ့သြခြင်းအထပ်ထပ်ဖြင့် ငြိမ်းအား ကြည့်နေပါတော့၏။

“ဦးအေးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်ဒေစိတို့အလောင်းတွေနဲ့ ကားတစ်စီး အခု ပဲခူးသွားလမ်းတစ်နေရာက တောထဲမှာ ရှိနေပါတယ်၊ သူတို့ကို ငြိမ်း မနေ့ကပဲသတ်လိုက်တာပါ . . .”

“ဟဲ့သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အမေးမရှိပါလေတော့။ ငြိမ်းပြောမည့် စကားတွေထဲ၌သာ စိတ်ဝင်စားအာရုံများ စူးရောက်နေမိကြပါတော့သတည်း။

x x x x x

www.burmeseclassic.com

ဟန်နိုဗိုလ်ဖြင့် ညက ဒီးဒုတ်သည် ငြိမ်းနှင့် လာအိပ်သည်။ ဒီမနက်တော့ ဒီးဒုတ်က ထမင်းဟင်းချက်မည်ခို၍ ငြိမ်းက ထင်ရောက် ကူညီချက်ပြတ်ပေးသည်။ ထမင်းတစ်အိုး၊ ဟင်းတစ်အိုးချက်ပြီးသည် တွင် ငြိမ်းသည် ဒီးဒုတ်ကိုယ်ဝန်ကို စမ်းသပ်ဆေးချင်လာ၍ . . .

“ဒီးဒုတ်. . .”

“ဟင်. . .”

“ဒီနားအိပ်လိုက်ပါဦး. . .”

“ငြိမ်း ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ. . .”

“ဒီးဒုတ်ရဲ့ကလေးကို အနေအထား စမ်းသပ်ကြည့်ဖို့လို့လေ”

“ဟင် ငြိမ်းက နားလည်လို့လား. . .”

လဲ့အိပ်ရင်း ဒီးဒုတ်မေးသည်။

“အဟင်း. . .”

ငြိမ်းလည်း ဒီးဒုတ်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးပြီး . . .

“ငြိမ်းက ဆရာငန်ဖြစ်တော့မယ့်သူပါ ဒီးဒုတ်. . .”

“ဟင်. . .ဆရာဝန်. . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်းဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မယ်သူပါ။ ဒါပေမယ့် ဟန်နိုဗိုလ်ဖြင့် ငြိမ်းဟာဒီကျွန်းမှာ ခုလို ဒုက္ခလာဖြစ်နေရ တာပါ. . .”

“အို. . .”

ဒီးဒုတ်မျက်နှာလေးငယ်သွားသည်။ ငြိမ်းအတွက်လည်း စိတ်မကောင်း၊ အစိကိုတို့ပြောတော့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါ၏။

ငြိမ်းသည် ဒီးဒုတ်၏ကလေးအနေအထားကို စမ်းသပ်ကြည့် လိုက်သည်။

“လေးလလောက်ရှိပြီထင်တယ်နော် ဒီးဒုတ်. . .”

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း. . .”

“ကလေးရှိတာ ဒီးဒုတ် ကျန်းမာသားပဲနော်. . .”

“အင်. . .ဘာဘူက ဂရုစိုက်တယ်လေ၊ ငြိမ်းကလေးရှိတုန်း ကလည်း အစိကိုက ဂရုစိုက်တာပါ. . .”

“အို. . .”

ဒီးဒုတ်စကားကြောင့် ငြိမ်းသည် ငြင်းဆိုမည်ပြုပြီးမှ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရလေ၏။

“ဒီးဒုတ်ရယ်. . . ငြိမ်း ပြန်ချင်တယ်. . .”

စကားလွဲရင်း ငြိမ်းဆန္ဒကိုဆိုသည်။ ဒီးဒုတ်သည် ဒီဆီနေရာမှ ထထိုင်ပြီး ငြိမ်းမျက်နှာလေးဆီ အတန်ကြာကြည့်နေပြီးကာမှ. . .

“အစ်ကို့ကိုပြောရင်ရပါတယ်။ အစ်ကိုဟာ ဘယ်တော့မှ သူများကိုမချုပ်ချယ်ဘူး။ သူဟာ အနစ်နာခံတတ်တယ်။ သူဟာ ရိုးသားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဒီးဒုတ်အသိဆုံးပဲ. . .”

မျက်ရည်လေးတွေဝဲပြီး ဒီးဒုတ်ဆိုသည်။ ဟန်နိုပြန်လာလျှင် ပြောမည်ဟူသောစိတ်ဖြင့် ငြိမ်းသည်လည်း အဆွေးတို့ဖြင့် ချိတ်ချတုံ ရှိနေရသည်ပါ။

“ဒီညမဟုတ်ရင် မနက်စောစော သူတို့ပြန်ကြမှာပဲ ငြိမ်း။ အဲဒီအခါမှာ ပြောလိုက်ပေါ့။ ငါ တဲကိုးဖာပြန်ဦးမယ်နော်”

ဒီးဒုတ်ဆိုပြီး ငြိမ်းအနီးမှ တဲဆီသို့ ထပြန်သွားလိုက်သည်။ ငြိမ်းပြောပြ၍ အကျိုးအကြောင်းကို သိနေရသောကြောင့် ဒီးဒုတ်သည် မသုံကြည်နိုင်အောင် စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေရရှာသည်ပါ။

ဒီးဒုတ်ထွက်သွားသည်တွင် ငြိမ်းသည် ရေချိုးရန် တဲနောက်သို့ ထွက်ခဲ့လိုက်လေသည်။ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအတွက် ရေတွေအပြည့် ခပ်ထားပေးလေသည်။ ငြိမ်းသည် ရေချိုးရန် သစ်စည်ကြီးဆီ အသွား။

“အား.. အမယ်လေး၊ ဟင် ကျွတ် ကျွတ် ဝါးငုတ်ကြီးပါလား၊ အား ကျွတ် ကျွတ်. . .”

ငြိမ်းသည် နာကျင်ကြောက်လန့်ကာ အသည်းတို့ပင် တုန်ခါသွားရပါ၏။ မြေတွင်မမြုပ်တုမမြုပ်ဖြစ်နေသည့် ဝါးငုတ်တို့ကို ငြိမ်း မမြင်မီ၊ ငြိမ်းတစ်ကိုယ်လုံး အလေးချိန်နှင့် တက်နင်းမိသည်တွင် ဝါးငုတ်ချွန်ချွန်သည် ငြိမ်းခြေဖဝါးမှ ထုတ်ချင်းဖောက်မတတ် စိုက်ဝင်သွားလိုက်ရတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

“အား. . .”

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းသည် အတန်ကြီးစားပြီး ကတုန်ကရင်နှင့်ပင် ငုတ်မှ

ခြေထောက်လေးကို ဆွဲနုတ်ယူရပါသည်။

“အား ကျွတ် ကျွတ်. . .”

ငြိမ်းသည် နာကျင်လွန်းသည့်ဒဏ်အား ခံစားရင်း ရေမချိုး
ဖြစ်တော့ပါ။ ခြေထောက်မှထွက်လာသည့် သွေးတွေကို ရေဆေးပြီး
ဆားသိပ်သည်။

“အား အား ကျွတ် ကျွတ်. . .”

ဖျပ်ဖျပ်ခါအောင် နာကျင်စပ်ခါသွား၏။ အင်္ကျီလေးတွေ
ပြန်ဝတ်ပြီး တဲလေးပေါ်မှာပင် ငြိမ်းနေလိုက်တော့သည်။ ဒဏ်ရာက
တစ်စတစ်စ တစ်စတစ်ကိုက်ခဲစပြုလာ၏။ ထမင်းစားချိန်ရောက်သည်
တွင် ငြိမ်းဆီသို့ ဒီးဒုတ်ရောက်လာသည်။

“ဟင်. . .ငြိမ်း ဘာဖြစ်လဲ. . .”

ခြေထောက်တွင် အဝတ်စီးပြီး ခွေခွေလေးအိပ်နေသည်
ငြိမ်းကို အံ့ကြွစွာ ကြည့်ပြီး ဒီးဒုတ်မေးသည်။

“ငြိမ်းခြေထောက် ငုတ်စူးသွားတယ်. . .”

“ဟင်. . .ဘယ်နားမှာစူးတာလဲ. . .”

“ရေချိုးမယ့်နေရာမှာ. . .”

“အို ဒုက္ခပဲ၊ အစ်ကိုပြန်လာရင် စိတ်ပူတော့မယ်၊ ငြိမ်း
ဘာလုပ်ထားလဲ. . .”

“ဆားသိပ်ထားတယ်. . .”

“ဒီးဒုတ်ဆေးထည့်ပေးမယ်၊ နေဦးနော်. . .”

ဒီးဒုတ် တဲဆီပြန်ပြေးသွားသည်။ တစ်အောင့်ကြာ ဒီးဒုတ်
လက်ထဲ ဆေးခြစ်တစ်ခုနှင့်ပြန်လာ၏။ ငြိမ်းရှု ဒီးဒုတ်သည် ဆေးမြစ်
ကို ဆားနှင့်ပင်သွေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းခြေထောက်တွင်
စည်းထားသည့် အဝတ်ကိုဖယ်လိုက်ပြီး ခြေမျက်စိနေရာလေးမှစ၍
ခြေဖဝါးတစ်ခုလုံး လူးပေးလိုက်၏။

“အို. . .ဒဏ်ရာအကြီးကြီးပါလား. . .”

“ဟုတ်တယ်. . .”

“အစ်ကိုပြန်လာရင်တော့ အမောဆို့တော့မယ်”

ဒီးဒုတ်သည် ဒဏ်ရာလေးကိုပြန်စည်းပေးပြီး ထမင်းစားရန် ပြင်ဆင်သည်။ ငါးခြောက်နှင့်သစ်သီးတွေ ရောချက်ထားသောဟင်း တစ်ခွက်နှင့် ဒီးဒုတ်နှင့်ငြိမ်းသည် ထမင်းစားလိုက်ကြသည်။

ဒီးဒုတ်ချက်သည့် ဟင်းလက်ရာလေးသည်လည်း မဆိုးပါ။ ငြိမ်း စားဝင်ပါသည်။ ထမင်းစားသိမ်းဆည်းပြီးချိန်တွင် ဒီးဒုတ်သည် သူ့တဲလေးရှိရာ ပြန်သွားပြန်သည်။ အတွေးဖြင့် ငြိမ်းဘက်ကိုယ်တည်း ရှိကျန်ခဲ့၏။ တစ်ကိုယ်တည်းလည်းဖြစ်။ အတွေးတွေလည်းပြေတိမ့်မိ တွေးဆဲမှ ငြိမ်းသည် မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားလိုက်ပါ၏။

“ဝေါ. .ဝေါ. .ဝေါ. .ဝိ. .ဒီး. . .”

“ဟင်. . .”

လေပြင်းကျသံကြားသည်တွင် ငြိမ်းသည် လန့်နိုးလာသည်။

အို ငါ ကိုယ်တွေ့ပူခြစ်နေပါလား. . .။

အနားရှိန်နှင့် ငြိမ်းသည် ဖျားပါပြီ။ လှဲအိပ်နေရာမှ ငြိမ်း

ထလိုက်သည်။

“ဝေါ. .ဝေါ. .ဝိ. .ဝိ. . .”

လေပြင်းမုန်တိုင်း ကျနေဟန်ရှိပါ၏။ ဒီးဒုတ်တဲလေးဘက် ငြိမ်း လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဒီးဒုတ်သည်လည်း ငြိမ်းထံ မလာနိုင်တော့။ ငြိမ်းသည် အဖျားသွေးတို့ဖြင့် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းစိမ့်နေရ လေသည်။

လေပြင်းများကျပြီး အနည်းငယ် အရှိန်လျော့စရှိသလိုတွင် မိုးသည် အုံ့အုံ့သည်သည်သည် ရွာချရပါတော့သည်။

ငြိမ်းသည် အချမ်းဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့၍ အုန်းဖတ်ခွဲများ နှင့် ငါးဖမ်းပိုက်အစုတ်တို့ကို လှမ်းယူကာ ခြံထားလိုက်ပါတော့၏။

“အဟင့်. .ဟင့်. . .ဟင့်. . .”

မပြည့်စုံခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကြောင့်လား၊ အားငယ်၍ ကြောက်ခြင်းကြောင့်လားမဆိုနိုင်။

ငြိမ်း ငိုနေမိပါတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

မိုးဦး လေဦးကျပြီထင်၊ လေပြင်းများ ကြမ်းတမ်းစွာ
တိုက်ခတ်၍ မိုးသည် သည်းမည်းစွာ ရွာနေ၏။

ငြိမ်းသည်လည်း မိုးနှင့်အပြိုင်ပိုရင်း ဆောဟိုက်ပြီး အိပ်ချွန်
သွားရပြန်ပါ၏။

ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါရှိပြီကို ငြိမ်းမသိ။ တစ်လောက
လုံးက မှောင်နေတော့သည်။

လေပြင်းတွေ ဘယ်လောက်တိုက်တိုက်၊ မိုးတွေဘယ်လောက်
ရွာရွာ၊ ငြိမ်းကား ဘာမှမသိတော့။ ။

- တစ်ဆယ့်ခုနစ် -

မုန်တိုင်းကျမည့် အရိပ်အသွင်ကိုသိ၍ ဟန်မိုနှင့် ဘာဘူ
သည် ညကတည်းကပင် ကျွန်းသို့ပြန်ရောက်နေကြရပါ၏။ သို့သော်
လည်း လှေထဲတွင် ငါးဆွေနှင့် မိုးရွာဆဲမိုး သူတို့ ပြန်မလာနိုင်ကြ
ပါ။ ကမ်းခြေမှာပင် ငါးလှေကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှင် သူတို့
အိပ်ကြသည်။

ဒီနေ့ဝေလီလင်းဆော့ဖြင့် ဟန်မိုသည် တဲဆီသို့ ပြန်
ရောက်လာပါ၏။ မနေ့က လေပြင်းတွေတိုက်၊ မိုးတွေရွာသည်

သူ ငြိမ်းကို သတိရနေမိသည်။ ငြိမ်းကို စိတ်မချဖြစ်နေမိ၏။ သူ စိတ်မချသည့်အတိုင်းပင် သူ တံထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ငြိမ်းသည် ခြေထောက်တွင် ဒဏ်ရာနှင့် အဖျားဆွကြီးကာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ချက် နေသည်ကို ဟန်မိုတွေ့လိုက်ရပါ၏။ ဟန်မိုသည် ငြိမ်း နီးသွားမည် စိုး၍ ငြိမ်းကို မထိမတုံ၊ ညင်သာစွာပင် ငြိမ်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် မလှုပ်မယှက် အိပ်နေလေ၏။

“မုန်းတယ်၊ မုန်းတယ် သိပ်မုန်းတယ် . . .”

“ဟင် . . .”

ဟန်မို လန့်သွားသည်။ ငြိမ်းကိုကြည့်တော့ ငြိမ်း မနိုး။ အဖျားဖြင့် ငြိမ်းယောင်၍ဆိုနေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ငြိမ်းယောင်နေသည်က သူ့ကိုမုန်းသည်ဟု ဆိုနေသဖြင့် ဟန်မိုသည် စိတ်မချမ်းသာရရှာပါ။

“သွား.. သွား.. ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ သိပ်မုန်းတယ်၊ အဟင် ဟင်. . .ဟင်. . .”

ယောင်၍ စကားတွေပြောနေရာမှ ရှိုက်ကြီးတင် ငြိမ်း

ငိုလိုက်တော့သည်။ ဟန်မို မနေသာတော့။ ငြိမ်း ပင်ပန်းမည်စိုးသဖြင့် ငြိမ်းကိုယ် အထက်ပိုင်းအား ပွေ့ချီလိုက်ပြီး . . .

“ငြိမ်း.. ငြိမ်း.. . .”

“အို ဟင် ရှင် ရှင် လွတ် လွတ်၊ ရှင်ကိုမုန်းတယ်၊ ရှင်ဟာ လူယုတ်မာ၊ လူသတ်သမား၊ လူဆိုး. . .”

နဂိုက စိတ်ထဲခံပြင်းချက် အမာခံရှိထားသော ငြိမ်းသည် မျက်ခန်းအဖုံးပွင့်ပွင့်ချင်း ဟန်မိုရင်ခွင်ထဲ၍ ရောက်နေရပြီး ဟန်မို အား ဆွေလိုက်ရလေသော သတိဖြင့် ထိန်းချုပ်စိတ်များ ပျောက်ကွယ် ကာ ဆါသတို့၊ ပေါက်ကွဲ၍ဆိုရင်း ဟန်မိုရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းကန် တွန်းထိုးထွက်လိုက်ပါတော့၏။

“မင်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ ငြိမ်း.. . .”

“ငြိမ်း ဘာတွေပြောနေလဲဆိုတာ ရှင်သိတယ်၊ ရှင်ကို သိပ်နာကြည်းတယ်၊ မုန်းတယ်၊ ရှင်ဟာ လူသတ်သမား၊ လူဆိုး၊ သူ့ဆိုး. . .”

www.burmeseclassic.com

“တော်. . . ငြိမ်း မင်း မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့၊ ငါ့ကို မစွပ်စွဲနဲ့. . .”

“စွပ်စွဲတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ဟုတ်လို့ ဟုတ်ကြောင်းပြောတာ၊ ငြိမ်းမြင့်တယ်၊ သိတယ်၊ ငြိမ်းရဲ့မိဘတွေကိုထိတ်တာ ရှင်၊ သင်္ဘောနဲ့ ပါလာတဲ့လူတွေအားလုံးကို ရှင်သတ်တယ်၊ အလောင်းတွေကို ပင်လယ်ထဲမျှောဖျောက်ပစ်ပြီး ရှင်ခားကို ဆေးနေတာတွေ ငြိမ်းအားလုံးမြင့်တယ်၊ ဟိုမှာ ဖေဖေရဲ့ဓား၊ ရှင် ဘာပြောချင်လဲ. . .”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး ငြိမ်း၊ ငါပြောပြမယ်. . .”

“မပြောနဲ့၊ ရှင် ဘာမှမပြောနဲ့၊ ရှင်ဟာ လူလိမ် လူညာ လူသတ်သမား၊ သူခိုး၊ လူဆိုး. . .”

“ဖြန်း. . . ဖြန်း. . .”

“အမေ့. . . အဟင့်. . . ဟင့်. . . ဟင့်. . .”

ငြိမ်း၏တစ်ဖက်သတ်စွပ်စွဲချက်တွေ တရားလွန် ပြင်းထန်နေ၍ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်အား ဘယ်ညာ ရိုက်ပစ်

လိုက်မိပါတော့၏။ ငြိမ်းသည် ငိုရိုက်ရင်း မျက်နှာလေးကို အုပ်ထားလိုက် သည်။ ဟန်မိုကိုလည်း မကြည့်တော့။

ငြိမ်းမိတ်ထဲ ဆွဲနှပ်အောင် ပြောပြစ်လိုက်ရပြီမို့ သူသတ်ချင်လည်း သတ်ပေးတော့မိတ်ဖြင့် ငြိမ်းသည် ငိုရင်းငြိမ်သက်နေလိုက်၏။ ဟန်မိုသည် မျက်နှာလေးကိုအုပ်ထားသည့် ငြိမ်းလက်ကလေးတွေကို ဖယ်လိုက်ပြီး. . .

“ဒီမှာ ငြိမ်း၊ မင်းမိဘတွေကို ငါမသတ်ဘူး၊ မင်းတို့ သင်္ဘောပေါ်က ပါလာတဲ့လူတွေတို့လည်း ငါမသတ်ဘူး၊ မင်းမိဘနဲ့ မင်းပါမကျန် လူတွေအားလုံးကို သတ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ငါ သိတယ်. . .”

“ဟင်. . .”

ငြိမ်းသည် မျက်ရည်တွေနှင့် ဟန်မိုမျက်နှာဆီ ကြည့်လိုက်မိတော့သည်။ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအား လေးနက်စွာကြည့်ပြီး ငြိမ်းလက်လေးနှစ်ဖက်ကို မြေလွှတ်ရင်းက စကားကိုဆက်သည့်

“မင်းတို့ သင်္ဘော ကျွန်းကိုရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ငါဟာ ပင်လယ်ထဲထွက်ဖို့ အဲဒီကမ်းစပ်က ဆောထဲမှာရှိနေတယ်။ ပထမဆုံး သင်္ဘောပေါ်က လူငါးယောက်ဆင်းလာတယ်။ နည်းနည်းဝင်ခွဲခွဲ ဓားလွယ်ထားတဲ့ လူကြီးက အရှေ့လှောက်နေချိန်မှာ အောက်က အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် နှုတ်ခမ်းမွှေးနဲ့လူက သူ့နောက်က လူသုံးယောက်ကို မျက်စိမှိတ်ပြတယ်။ . .”

“ငါလည်း ဘာမှန်းနားမလည်ဘူး မကြာဘူး အသားဖြူဖြူ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နဲ့လူက ရှေ့က ဓားလွယ်ထားတဲ့လူကြီးကို လဲသွားအောင် အနောက်ကနေ တစ်ချက်ထိုးလိက်တယ်။ လူကြီးလဲသွားတဲ့ အချိန်မှာ လူကြီးခါးကဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး လူကြီးကို ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ လူကြီးက စူးစူးဝါးဝါးအော်ဘော့ ဟိုလူက နောက်ထပ်တစ်ချက် ဓားနဲ့ထိုးလိုက်တာနဲ့ မအော်နိုင်တော့ဘဲ သေသွားတယ်”

“ဝဝနဲ့လူကြီး သေသွားတာနဲ့ ပိန်ပိန်ဖြူဖြူနဲ့လူကြီးဟာ သူ့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ဓားနဲ့ပဲ ကျန်တဲ့ လူသုံးယောက်တို့လည်း အလင်

တွေမှာ ခုတ်သတ်လိုက်တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ အော်သံတွေလည်း ငါကြားတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် ပြေးလာတာကိုလည်း တွေ့တယ်။ မိန်းမကလည်း ဖြူဖြူချောချော ပိန်ပိန်ပဲ။ သူတို့နှစ်ယောက် တောထဲမှာ ဆုံသွားတယ်။ . .”

“သူတို့ဘာလုပ်ဦးမယ်ဆိုတာ ငါလိုက်ချောင်းကြည့်တော့ ငြိမ်းမေမေနောက်ကျောကို လူကြီးက ဓားမြှောင်နဲ့ပစ်ပေါက်လိုက်တာ ငါတွေ့တယ်။ မိန်းမကလည်း ငြိမ်းကို ဓားမြှောင်နဲ့ပစ်လိုက်တာ ငါတွေ့တယ်။ . .”

“နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် သင်္ဘောကို ရေလယ်ထဲ မောင်းသွားပြီး သင်္ဘောနောက်မှာပါတဲ့ စက်လှေပေါ်ပြောင်းတက်တယ်။ သင်္ဘောကိုတော့ ရေလယ်မှာ သူတို့မြှုပ်ပစ်ခဲ့တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကဘာ့ စက်လှေလေးနဲ့ မောင်းထွက်သွားလိုက်ကြတယ်”

“ဟင် ဦးအေးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်ဒေစီ . . .”

“ဘောက် စကောလောက်မှ စောက်မနက်၊ အကြံပက်စက်

www.burmeseclassic.com

လိုက်ကြတာ. . .”

ငြိမ်းသည် မျက်ရည်တို့မထွက်တော့ဘဲ နာကြည်းလွန်းစွာ ဆိုပါ၏။

“ငါက အလောင်းတွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့သေနေကြပြီပဲ။ ရေထဲပဲ မျှောပစ်ရတော့မှာပေါ့။ ငါတို့ဆီမှာ လူသေကို ဒီလိုပဲလုပ်တယ်။ ဓားကတော့ ငါ့အတွက်လည်း အသုံးပြစ် လို့ ငါယူထားတာ. . .”

“အဲဒီတုန်းက ငြိမ်းရဲ့လက်မောင်းကခုတဲ့ ဓားဒဏ်ရာက မဖြစ်စလောက်ပါဘူး။ ငါဆေးထည့်စည်းပေးခဲ့ပြီးမှ အလောင်းကိစ္စ တွေကိုရှင်းရတာ. . .”

“ငြိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပါ ဟန်မို၊ ငြိမ်းမှားပါတယ်. . .”

သူ့ကိုတစ်ချက်ကြည့်ပြီး မျက်လွှာလေးသိမ်းကာ ငြိမ်း တောင်းပန်လိုက်လေသည်။

“ငါ့ကိုမတောင်းပန်ပါနဲ့လေ၊ ငါ တစ်သက်လုံး မင်းကို

ခွင့်လွှတ်နေမယ့်သူပဲ။ စောစောက ငါ မင်းကိုရိုက်လိုက်မိတာ ငါ ခံတိမ်ကောင်းဘူး၊ ငါ့ကိုသာ မင်းခွင့်လွှတ်ပါ. . .”

သူဆိုတော့ ငြိမ်း သူ့ကိုကြည့်နေမိသည်။ ငြိမ်း အကြည့် တို့သည် ယခင်ကနှင့်တူတော့ဟန် မဟုတ်ပါ။

“အဲဒီအတွက် မင်းငါ့ကို ထပ်မုန်းလိုက်ဦးမှာလား. . .”

ငြိမ်းကိုကြည့်ပြီး သူစိုးရိမ်စွာ မေးလာလေ၍ ငြိမ်းသည် ရုက်ပြုံးလေးတစ်ပွင့်နှင့် မျက်လွှာလေးသိမ်းကာ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်မိ လေသလားပါပင်။

ဟန်မိုသည် ဝေလီဝေလင်း အလင်းရောင်လေး အောက်မှ ငြိမ်း၏မျက်နှာလှလှလေးအား မြတ်နိုးချစ်ကြင်ဝန်းရိပ်တို့ ဖြင့် ဆေးကြည့်နေပါလေ၏။

ငြိမ်းမျက်လွှာလေးချိကာ အကြည့်တွင် သူမတို့အကြည့်ချင်း ဆုံဆည်းသွားလိုက်ကြသည်။

သူတို့အကြည့်တွေ အတန်ကြာသည် အထိ ဆုံဆည်း

နေလိုက်ကြပါ၏။

တစ်ယောက်က အတိုင်းအဆမရှိသော မြတ်နိုးဘွယ်တာမှု အကြည့်တွေ၊ တစ်ဦးကလည်း နားလည် လက်ခံလာသော ရင်တွင်း နှလုံးသားနှုတ်မှု အသိတွေ အကြည့်မျိုးတွေနှင့်ပါတကား။ ။

- တစ်ဆယ့်ရှစ် -

ဂရုစိုက်တတ်လွန်းသော ဟန်မိုကြောင့် နေ့ချင်းညချင်း ဆိုသလို ငြိမ်းနေထိုင်၍ကောင်းလာသည်။ ၎င်းတို့စူးထားသော ငြိမ်းခြေထောက်တစ်ဖက်မှ လမ်းကောင်းကောင်းလျှောက်၍မရသေး။

ဟန်မိုသည် ကိုင်းလုပ်ချိန်ပြီးဆုံး၍ လယ်လုပ်ရန်အတွက် နံနက်စောစောကတည်းက မျိုးစပါးတို့နှင့်အတူ လယ်ထဲသို့ ဆင်းသွားလေပြီဖြစ်၏။

ငြိမ်းသည် ဟန်မို၏ ကြင်နာနှေးထားမှုမေတ္တာ၊ စိတ်ဓာတ်ချစ်

နိုးသားတည်ငြိမ်မှုတို့ကို သိရှိနားလည်လာရသည်နှင့်အမျှ ဟန်မိုအပေါ်
လည်း ငြိမ်းသည် သံယောဇဉ်တွယ်ငြိရပါချေပြီ။

သို့သော် ဟန်မိုပြောပြ၍ အခြေစိုက်မှုကိုသိနေရပြီဖြစ်သော
ငြိမ်းသည် ရက်စက်စွာ မိမိ၏မိဘနှစ်ပါးအား ကျေးဇူးတရားမှ
မထောက်။

လောဘဇောတိုက်ကာ သတ်ဖြတ်ရက်ကြသည့် ဦးအေးမြိုင်
နှင့် ဒေါ်ဒေစီတို့ကို ထိရောက်စွာ ဘာလှစားချေ အရေးယူနိုင်ရန်
အတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေပြန်ပါလေ၏။

ခုဆိုလျှင် ကျူပင်ခုတ် ကျူပင်ပင်ကျေနု၊ ရှင်းငြိပြီ သဘော
ဖြင့် ဦးအေးမြိုင်နှင့် ဒေါ်ဒေစီတို့သည် နောက်ကြောင်းအေးချမ်းစွာ
ဖြင့် မိမိတို့၏စည်းစိမ်များတွင် သစ်မှူးစံစားနေကြချေရာမည်။
အတွေးနှင့်မြင်ယောင်ကာ ငြိမ်းသည် သွားလေးတွေနှင့် နှုတ်ခမ်း
သားလေးများ စေ့ပိတ်ထားမိပါ၏။

“ငြိမ်း.. .”

ငြိမ်း အတွေးလွန်ဆဲ ဟန်မို ခြန်ရောက်လာသည်။ ဟန်မို
တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ရွံ့ဗွက်တွေနှင့် ပေရေနေ၏။

“ပြန်လာပြီလား၊ ရွံ့တွေနဲ့ တွယ်.. .”

“လယ်လုပ်ရတာ ရွံ့ပေတာပေါ့၊ ငြိမ်းက သန့်သန့်ကြိုက်
တာ သိပါတယ်.. .”

“အို.. ငြိမ်း တဲ့ရဲ့တာ ရွံ့လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး.. .”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ ပြောတာလဲ.. .”

“ရွံ့တွေပွက်ဆွာ ပေလာတဲ့ အလုပ်သမားကြီးကို ဂုဏ်ယူလို့
ပြောတာ၊ သနားလို့ ပြောတာ.. .”

“ဂုဏ်ယူတယ်၊ သနားတယ် ဟုတ်လား ငြိမ်း.. .”

လှသောအပြုံးလေးနှင့် ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ငြိမ်း
အပြုံးကို သူတစ်ခါမျှမခြင်ဖူး၊ ငြိမ်းကို သူငေးကြည့်နေမိသည်။

“အို.. သူ ငြိမ်းကို ဘာကြည့်နေတာလဲ ရေချိုးတော့လေ”

“အင်း.. ငြိမ်းကော နေဂုတုန်းချိုးထားပါလား၊ ညနေတွေနော်”

www.burmeseclassic.com

မိုးရွာရင် အေးနေဦးမယ် . . ."

"ဟုတ်တယ်နော် . . ."

"ချိုးမယ်မဟုတ်လား . . ."

"အင်း . . ."

"ချောင်းမှာ သွားချိုးမယ် . . ."

"အင်း . . ."

ရေချိုးရန် ဟန်မိုသည် ငြိမ်းအား သွားရောက် ငွေချိုလိုက်
၏။

သည်တစ်ခါတော့ ငြိမ်း မငြင်း၊ ရုန်းကန်ခြင်းလည်းမရှိ၊
သူတို့ မျက်နှာချောချောထက် ပြုံးပန်းကလေးများ ပျဉ်းနေကြချေ၏။
ငြိမ်းသည် ဟန်မိုလည်ပင်းဆီ လက်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့် သိုင်းပတ်
ထားသည်။

ဒီးဒုတ်တို့တဲရေမှအပြတ်တွင် ဒီးဒုတ်သည် အံ့ဩစွာဖြင့်
မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်နေမိလိုက်ပါတော့၏။

ငြိမ်းတို့ကမမြင်။ ရေချိုးရန် ချောင်းလေးဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြ
သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်းကို ငွေချိုလျက်မှ ရေထဲဆင်းခဲ့သည်။

"ရေနက်ထဲသိပ်မသွားပါနဲ့ကွယ်၊ ငြိမ်းကြောက်တယ်၊ ငြိမ်း
ရေမကူးတတ်ဘူး . . ."

"ငြိမ်းရဲ့ဟန်မို တစ်သောက်လုံးရှိပါတယ်ကွာ၊ မကြောက်နဲ့
နော် . . ."

ကလေးလေးတစ်ယောက်လို သူ ငြိမ်းကို ရေချိုးပေးသည်။
ငြိမ်းမျက်နှာလေးနှင့် ငြိမ်းဆံ့ရွယ်လေးကိုပါ သူနမ်းသည်။

"ငြိမ်းကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တာပဲ . . ."

သူ ရိုးရိုးကြီးပြောသည်။ ငြိမ်းသည်လည်း လှိုက်လှဲသော
နှလုံးသားမှ မျက်ဝန်းဝယ် အရည်ကြည်များဝဲလာသည်အထိ သူ့ကို
ကြည့်ပြီး ငြိမ်းလည်၍ သိုင်းဖက်ထားမိပါ၏။

ငြိမ်း ဝန်ခံသည်။ ငြိမ်း သူ့ကိုချစ်သည်။ သူ၏ ရိုးသားခြင်း၊
ကြီးစားခြင်းတို့သည် ငြိမ်း အထင်ကြီး လေးစားအချစ်များပွားရပါ၏။

“ငြိမ်း. . .”

သူခေါ်သည်။ သူနှင့်အကြည့်ချင်း ငြိမ်းဆိုလိုက်သည်။

ယခင်က သူ့ကိုငြိမ်းကြည့်ခဲ့သော်လည်း ဒေါသတွေနှင့် ကြည့်ခဲ့သည် မို့ ငြိမ်းဘာကိုမှမမြင်ခဲ့။

ယခု ငြိမ်းအကြည့် ငြိမ်းအမြင်ထဲတွင် သူသည် လူချောကြီးတစ်ဦးပါတကား။

မေးရိုးအကျသည် သေသပ်၍ မျက်နှာအကျသည် ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားချောတစ်ဦးအသွင်ကို ပြနေ၏။

ရိုးသားသော မျက်ဝန်းအစုံသည် ကြည်လုံ၍ တောကပ်ပနေ၏။ နှာတံမြင့်မြင့်သည် တန်း၍စင်းနေပုံမှာ သူ့မျက်နှာအား တင့်တယ်ချောမွေ့စေ လွန်းနေပါ၏။

ပြီးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်း၊ ဖထုလွန်း၊ ပေါးလွန်း သူ့နှုတ်ခမ်းသည် ပီရီသေသပ်သည်။

ဆိုရသော် သူ့အကြည့် သူ့အပြုံး၊ သူ့ မျက်နှာအသွင်သည်

ရည်မွန်သော၊ သိမ်မွေ့သော၊ ကြင်နာသော၊ ခွင့်လွှတ်သော အသွင်ရိပ်များ လွမ်းနေရသည်ဟုတ်ပါတကား။

“ငြိမ်း. . .”

ငြိမ်းကြည့်နေဆဲ သူခေါ်ပြန်သည်။

“ပြောလေ. . .”

“ငြိမ်း ငါ့ကို မုန်းနေသေးလား. . .”

“ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ. . .”

“မထင်တတ်ပါဘူး. . .”

“သူက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ. . .”

“ဘာကိုလဲ. . .”

“ချစ်စေချင်လား၊ မုန်းစေချင်လားပေါ့. . .”

“ဆေးတတ်ပလေ၊ ချစ်စေချင်တာပေါ့ကွ. . .”

“အဟင်. . .ဟင်. . .”

သူ့အဖြေကို သဘောကျ၍ ငြိမ်းရယ်သည်။ ငြိမ်းရယ်နေ

သူ ငေးကြည့်နေ၏။

“ငြိမ်းကရယ်လေလှလေပဲ၊ ဘယ်လိုနေနေ ချောတယ်၊ လှတယ်၊ ငါချစ်တယ်. . .”

“ငြိမ်းလည်း ရှင်ကိုချစ်တယ်. . .”

သူ ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ. . .

“တကယ်ပြောတာလား ငြိမ်း. . .”

သူမေးသည်။ သူ့မေးသံသည် အားအင်တော့ သိပ်မရှိ လှပါ။

“တကယ်ပြောတာ ဟန်မို့၊ ရှင်ကိုငြိမ်းချစ်တယ်၊ ငြိမ်းဘဝ မှာလည်း ရှင်ဟာအချစ်ဦး၊ ငထမခုံးချစ်သူ၊ ငြိမ်းချစ်တဲ့သူပါလေ”

“ငါတို့ဟာ ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘဲ. . .”

“ဟင်. . .”

မရယ်မပြုံး ဟန်မို့ဆိုတော့ ငြိမ်းကြောင်သွားသည်။

“ငြိမ်းနဲ့ငါက တရားဝင်လှင်မလှဘဲပဲလေ. . .”

“အို. အဟင်း. .ဟင်း. . .”

“မဟုတ်ဘူးလား. . .”

“ဟုတ်ပါသတဲ့ရှင်. . .”

“ဒါဖြင့် မင်းဆီက ခွင့်တစ်ခုတောင်းချင်တယ်. . .”

“ဘာခွင့်တောင်းမှာလဲ. . .”

အမှန်ပင် ငြိမ်းသဘောမပေါက်၍ မေးခြင်းပါ။

“ငြိမ်းက မထိနဲ့ဆိုမထိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်းနဲ့အတူ အိပ်ပါရစေ. . .”

“အဟင်း. .ဟင်း. . .”

ငြိမ်းရယ်ရင်း သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်မိလိုက်တော့သတည်း။ ဟန်မို့သည် ငြိမ်းကိုယ်လေးအား ဖက်ထားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ငြိမ်း နောက်ကျောလေးဆီ သူ့လက်ခုပ်ဖြင့် ရေတွေပက်ပေးသည်။ ပြီးမှ “ထဲ. ငြိမ်း၊ အအေးမိမယ်၊ ငြိမ်း ကုန်းပေါ်ပြန်နေတော့ နေဩ. . .”

သူဆိုရင်း ငြိမ်းကို ကမ်းပိုင်းသည်။ ကလေးတစ်ယောက်
လို ငြိမ်းကိုလုပ်ပေးခဲ့ပြီးမှ ဟန်မိုသည် ရေထဲပြန်ကူးသွား၏။

ဟန်မို ရေကူးနေပုံကို ငြိမ်းသည် ဆေးမောကြည့်နေမိသည်။
ငြိမ်းကြည့်နေဆဲ ဟန်မိုသည် ရေချိုးပြီး ကမ်းပေါ်ပြန်တက်လာသည်။

ငြိမ်းငေးကြည့်နေသည်ကို ဟန်မိုသည် ပြုံးပြပြီး ငြိမ်းအား
စွေခနဲဖွေချိုကာ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့လိုက်ကြပါဘော့၏။ ညနေဘက်သို့
ရောက်သည်တွင် ဟန်မိုပြောသလိုပင် မိုးရွာချလာသည်။

တောစလေ့ အရ ညထဲကို ဆော့စော့ချက်ပြုတ်စားသောက်
ပြီး၍ ဟန်မိုနှင့်ငြိမ်းသည် မိုးရွာနေသည်ကိုထိုင်ကြည့်နေကြသည်။

“ဟန်မို. . .”

“ဟင်. . .”

“ငြိမ်းကိုချစ်လား. . .”

“သိပ်ချစ်တယ်. . .”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းတစ်ခု ပြောချင်တယ်. . .”

“ပြောလေ. . .”

တဲရုမိုးဆုတွေ ဆီးဆင်းနေပုံကို ငြိမ်းငေးကြည့်လိုက်သည်။
ငြိမ်း ပြောချင်သည့်စကားတို့မှာ ရုတ်တရက်ပြော၍မထွက်၊ ပြောလိုက်
လျှင် ဟန်မိုတစ်မျိုးထင်မည်ကိုလည်း စိုးရိမ်သည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်း
လည်း သူ့ကိုချစ်သည်။ မခွဲချင်၊ မခွဲရက်။ သို့သော်လည်း ငြိမ်း
ဆုံးဖြတ်ချက် ရှိနှင့်ပြီးသည်မှို လုပ်စရာရှိသည်တို့ကိုတော့ လုပ်ရပေဦး
မည်၊ မပြောရက်သော်လည်း ငြိမ်း ပြောရမည်။

“ဟန်မို. . .”

“ဟင်. . .”

“ငြိမ်းစကားကို တစ်မျိုးမထင်နဲ့နော်. . .”

“ဘာလဲ. . .”

“ဟန်မိုကို ငြိမ်းချစ်တာတော့ ယုံပါ၊ ဒါပေမယ့် ငြိမ်း

မြို့ကိုပြန်ချင်တယ်. . .”

“ဟင်. . .”

ငြိမ်းစကားတွင် ဟန်မို လွမ်းသေသွား၏။

“ဒီလိုမဖြစ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငြိမ်းပြောမှာကို နားထောင်ပါဦး။”

“ပြောပါလေ. . .”

“ငြိမ်းဟာ ဆရာဝန်ဖြစ်ခါနီးတဲ့ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါ. . .”

ပို၍ အားငယ်စွာ ငြိမ်းကို ဟန်မိုကြည့်မိ၏။

“ငြိမ်းတို့ဟာ သိပ်ချမ်းသာပါတယ်၊ ငြိမ်းဟာ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။ ဦးအေးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်ဒေစီဟာ ငြိမ်းတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို လုပ်ကြံသတ်ဖို့အကြံနဲ့ ဒီကျွန်းကိုခေါ်လာတာ၊ ငြိမ်းတို့မိသားစုကိုသတ်ပြီး ခုဆို ငြိမ်းတို့ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူတို့စံစားနေကြပြီပေါ့. . .”

“ငြိမ်းမသေဘူးဆိုတာ သူတို့ကိုသိချင်တယ်။ သူတို့ကို ငြိမ်း ပြန်တွေ့ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငြိမ်း သူတို့နဲ့တွေ့ဖို့ ခဏပြန်ပါရစေ၊ ငြိမ်းကို မြို့အထိပို့ပေးပါလားကွယ်နော်. . .”

ဟန်မိုသည် တော်တော်နှင့်စကားမပြန်။ မိုးရွာထဲ အတန်သေးကြည့်နေမိ၏။ ပြီးတော့ သူ ငြိမ်းကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်သည် အာလျှော့သွားသော အကြည့်မျိုးပါ။ ငြိမ်းကို သူကြည့်နေဆဲ ရင်ခွင်ထဲဆွဲထည့်လိုက်ပြီး. . .”

“ငြိမ်းရယ်. . .အေးလေ မင်းသွားချင်တာ ငါစိစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်တော့ မင်းခြေထောက်လည်း မကောင်းသေးဘူး၊ မိုးလေလည်းထန်နေသေးတယ်၊ မိုးလေငြိမ်တော့ ငါမင်းကို ငါးဖမ်းစက်လှေတစ်စီးစီးနဲ့ ထည့်ပေးလိုက်ပါ့မယ်၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင်နေပါ. . .”

“ဟန်မိုရယ်. . .”

ဟန်မို ရင်ခွင်ထဲ ငြိမ်းတိုးဝင်လိုက်သည်။

“ငြိမ်းကိစ္စတွေပြီးတဲ့တစ်နေ့မှာ ငြိမ်းပြန်လာမယ်၊ ဘယ်လောက်ပဲကြာကြာ ငြိမ်းကို ဟန်မိုအောင့်နေပါနော်၊ ဟန်မိုကို ငြိမ်းချစ်တယ်၊ ယုံပါကွယ်. . .”

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းပြောနေသမျှ ဟန်မို စကားမဆို၊ ငြိမ်းကိုတော့ သူ
တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားပါ၏။

“ဟန်မို . . .”

ငြိမ်းကို ဟန်မိုကြည့်လာသည်။

“ငြိမ်းကိုစောင့်နေနော်၊ ငြိမ်းချစ်တာကို သံသယခရှိပါနဲ့၊
ယုံပါ ဟန်မိုရယ်၊ ငြိမ်း ဟန်မိုကို နှလုံးသားထဲက အထင်တကြီး
မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်တာပါရှင် . . .”

“ဝေါ. .ဝေါ. .ဝိ. .ဝိ. .ဝေါ. . .”

မိုးလေပြင်းများသည် ကြမ်းသည်ထက် ကြမ်းလာ၏။
မိုးလေတို့ကြောင့် မီးအိမ်လေးပင် ဟုတ်ခနဲငြိမ်းသွားရလေသည်။
တဲလေးတစ်ဆောင်လုံး မှောင်အတိနှင့် ရှိသွားရချေ၏။ ဟန်မိုနှင့်
ငြိမ်းတို့ထံမှလည်း စကားသံလေးများသည် တိတ်ဆိတ်အောက်ကွယ်
သွားကြရလေ၏။

မှန်သည်။ မိုးလေများ မည်မျှကြမ်းတမ်းစွာ ထိုက်ခတ်
ရွာသွန်းနေပါစေ၊ ဟန်မိုနှင့်ငြိမ်းကား ဘာမျှမသိ၊ မကြားမိပါလေဘော
ပါတကား။

- တစ်ဆယ့်တိုး -

ငုတ်ရူးထားသည့် ငြိမ်းခြေထောက်မှ အနာလေးလည်း
ပျောက်စပြုပြုဖြစ်သည်။ မိုးသက်လေပြင်းတို့လည်း ငြိမ်သက်နေ
သည်မှာ နှစ်ရက်ခန့်ရှိပြီ။ မိုးလေတို့ကင်းစင်လျှင် မြို့ပြန်မည်
ငါးဖမ်းစက်လှေတစ်စီးစီးဖြင့် ငြိမ်းအား ထည့်လိုက်ရမည့် အရေး
အတွက် ဟန်မိုသည် စိတ်ထိခိုက်နေရှာဟန်ရှိပါ၏။

ငြိမ်းအား လိုလေသေးမရှိ၊ ပြုစုဂရုစိုက် ကြင်နာမှုများ
ပေးသည်မှလွဲ၍ ဟန်မိုသည် စကားနည်းနေရပါလေ၏။ ငြိမ်းလည်း

www.burmeseclassic.com

စိတ်မကောင်းပါ။

ဟန်မိုထက် ငြိမ်းက ပိုစိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။ ငြိမ်းက မိန်းမသား။ ဟန်မိုမည်သော ကျွန်းသားလူချောကြီးကိုလည်း အသက်လောက်ဘဝပင် ပေးအပ်၍ ပုံအပ်ချစ်ခဲ့ပြီပဲ။ ငြိမ်းက ပိုပြီး သူနှင့်မခွဲချင်ပါ။ သို့သော်လည်း မိမိစိတ်များအား ရက်စက်စွာ သတ်သူတို့ကို သိပ္ပံလျက် ပြန်၍ပေးပေးရလျှင် ငြိမ်းဘယ်လိုမှ ကျေနပ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

ထိုလူယုတ်မာတွေနှင့်လည်း မိမိပိုင်ပစ္စည်းတွေကို မစံစားစေလို။ ထိုလူတွေကို ငြိမ်း ကလဲစားချေမည်၊ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ပြန်သွားတွေ့မည်။ မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းနှင့် ငြိမ်းဆံ့ရမှ ကျေနပ်ပါမည်။

ဟန်မိုရယ်... ဒီအတွက် ငြိမ်းကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါဦးကွယ်။
စိတ်ထဲမှ ဟန်မိုအား ငြိမ်း တောင်းပန်နေမိ၏။
“ဟန်မို...”

“ဟင်...”

ငြိမ်း၏တော့လည်း ဟန်မိုသည် ကောင်းစွာ ကြည်လင်သောအသံဖြင့် ထူးရာသည်။ ဟန်မို ဟန်ဆောင်နေသည်ကို ငြိမ်း သိပါ၏။

“ငြိမ်းကို ဘာလို့စကားပြောတာလဲဟင်၊ ငြိမ်းကို ဟန်မို ပြောစရာစကားမရှိဘော့လို့လား...”

“အများကြီးရှိတာပေါ့၊ ငြိမ်းရယ်...”

“အများကြီးရှိရင် ငြိမ်းကို ပြောလေကွယ်...”

“ပြောလို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိနိုင်တော့ဘူးထင်ပါတယ် ငြိမ်း”

“ပြောပြန်ပြီကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ အဓိပ္ပါယ်မရှိရမှာလဲ၊ ငြိမ်း တို့မှာ အဓိပ္ပါယ်တွေအများကြီးရှိတယ်၊ ပြောပါကွယ်၊ ငြိမ်း နားထောင်ပါရစေ၊ ငြိမ်း ကြားပါရစေ...”

“ငြိမ်း...”

“ဟင်...”

“ပြောရင် မင်း ငါ့ကိုမှန်းသွားဦးမှာလား . . .”

“ဟန်မိုက မှန်းအောင်၊ နာကြည်းအောင်လုပ်ရင်တောင် ငြိမ်းကတော့ သူ့အပေါ်မှာသက်ပန်လုံး မမန်းနိုင်တော့အောင်၊ မနာကြည်းနိုင်တော့အောင် ချစ်သွားတော့ပယ်သူပါ။ . .”

“တကယ်ပဲလား ငြိမ်း . . .”

“ယုံပါသူရယ်၊ ငြိမ်းနဲ့လုံးသားထဲက ပြောနေတဲ့ စကားတွေပါ။ . .”

“ဒါဖြင့် ငြိမ်းရယ်၊ မင်း ငါ့အနားတ ဘယ်မှခွဲမသွားပါနဲ့၊ တော့လား၊ မင်းကို ငါ ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်လို့ပါ၊ မင်းနဲ့ခွဲပြီး ငါ မနေနိုင်လို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းကသွားချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါ မတားပါဘူး၊ မင်းသွားပါ။ . .”

ဟန်မို၏ တုန်ရင်အင်္ကျီမှရှိသောသံစဉ်တွင် ငြိမ်းသည် ဝေးဝေးရည်သွားရှုပါ၏။

“ငါ ကလေးလိုချင်တယ် ငြိမ်း၊ ငါ ကလေးသိပ်ချစ်တယ်။”

သူ့မျှားကလေးတွေခြင်ရင် ငါ့သိပ်ဝမ်းနည်းတယ်၊ မင်းသာ ငါ့အနားမှာရှိရင် ငါ့တို့သားသမီးတွေနဲ့ ငါ့သိပ်ပျော်မှာပဲ၊ မင်းနဲ့ငါ့မှာ သားသမီးရှိနေရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲကွာ၊ ငါက ပညာမတက်ပေပေပေ မင်းလိုငါ့ကလေးတွေကို ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့၊ ငါလေ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ စိတ်ကူးတွေယဉ်မိပါတယ်။ . .”

ငြိမ်း စကားမဆိုနိုင်တော့။ ဟန်မိုကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေသာ စီးကျလာနေမိသည်။ ဟန်မိုသည် ငြိမ်းမျက်နှာလေးအား ဝေးဝေးလေး တစ်ချက်ကြည့်နေပြီးမှ . . .

“မင်း မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ မင်းကပြောခိုင်းလို့ ငါပြောရတဲ့ စကားတွေပါ၊ ငါပြောချင်တဲ့ စကားတွေဟာ ငါပြောရင် ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့ဘူးလို့ ငါပြောသားပဲ၊ မင်း ငါနဲ့အတူ ဘယ်တော့မှ မနေနိုင်ဘူးဆိုကာ ငါ့သိပ်တယ်ငြိမ်းရယ်၊ ငါကတော့သား၊ ကျွန်သားအရိုင်းအခိုင်း၊ ပညာလည်းမတတ်တဲ့ . . .”

“အို . . . အဟင့် . . . အဟင့် . . . အဟင့် . . .”

ငြိမ်းကား ဟန်မိုကို တင်းကျပ်စွာဖက်မိပြီး သည်းအူကို လိုက်ခါအက်ကွဲသည်အထိ ငိုချလိုက်ပါဘော့၏။

“ငြိမ်း.. ငြိမ်း ဒီလိုမငိုပါနဲ့၊ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ၊ ငါ့စကားတွေ ဟာ ငါ့ဘက်ကြီးကပဲဖြစ်နေပါတယ်၊ မင်း မငိုပါနဲ့ကွာ၊ မင်းကို ငါ မနက်ဖြန်လိုက်ပို့ပါတော့မယ်.. .”

“အို.. .”

ဟန်မို လိုက်ပို့တော့မည်၊ ငြိမ်း သွားရတော့မည်၊ သူနှင့် ခွဲခွာရပေဦးတော့မည်ဆိုတော့လည်း ငြိမ်းအသိတို့မှာ ဆွေးမြေ့ဆိုနှင့် ထိခိုက်သွားရပါလေ၏။

“အဟင့်.. .ဟင့်.. .ဟန်မို.. .”

ဟန်မို မထူး၊ မထူးနိုင်၊ ငြိမ်းနှင့်အုတ်နာရင်း ပွတ်လူးနေမိ သည်။ သူလည်း ငိုနေသည်ပဲလားလေ။ ငြိမ်းသည် ဟန်မိုအား တင်းကျပ်စွာဖက်ထားဆဲမှ.. .

“ငြိမ်းလည်း ဟန်မိုကို မခွဲနိုင်ဘူး၊ မခွဲချင်ဘူး၊ အဲဒါကို

တော့ သံဝါတွယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးအေးမြင့်နဲ့ ဒေါ်ဒေစီကိုတော့ ငြိမ်း သွားပြီး ရင်ဆိုင်ပါရစေ.. .”

“အဲဒီကိစ္စတွေပြီးတဲ့အခါ ငြိမ်း ဟန်မိုဆီပြန်လာပါမယ်၊ ငြိမ်းကိုသာ သမ္မာရှိရှိနဲ့ ဟန်မိုအောင်နေပါ၊ စောင့်နေပါကွယ်၊ ငြိမ်း လည်း ဟန်မိုနဲ့အတူ သားတွေသမီးတွေနဲ့ တစ်ပျော်တစ်ပါးကြီး နေချင်ပါတယ်၊ နေချင်ပါတယ် အချစ်ရယ်.. .”

ဟန်မို မျက်နှာဆီ ငြိမ်းကြည့်လာသည်။ သူ ငိုနေလား၊ ငြိမ်းမျက်ရည်တွေပင် သူ့ကိုကူးစက်နေတာလား၊ သူ့မျက်ဝန်းတွေ ကတော့ နီရဲစွဲတင်ပိုလိုပါတကား။

ငြိမ်းသည်လည်း စကားမဆိုဖြစ်၊ သူ့ကိုသာ မျက်ရည်တွေ နှင့် ငေးကြည့်နေမိပါ၏။ အတန်ကြာသော်မှ.. .

“ငြိမ်း.. .”

သုခေါသည်။ ငြိမ်းမထူးနိုင်။

“အဟင့်.. .”

ရှိုက်သံတစ်ချက်သာ ပွင့်ထွက်လာ၏။ သူသည် ငြိမ်းအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းဖက်ထားလိုက်ပြီး . . .

“ငြိမ်း ခြေထောက်လည်း ညှောက်နေပါပြီ၊ မနက်ဖန် ငြိမ်းကို လိုက်ပို့မယ်၊ မငိုပါနဲ့ တော့ မိန်းမရယ်၊ မင်းပင်ပန်းနေပါပြီ၊ မနက် ကျရင် စောစောထပို့ အိပ်ကြစို့နော် . . .”

ဟန်မိုဆိုရင်း ငြိမ်းကိုပွေ့ချီကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ မိုးသည် ဒီနေ့မှ အချုပ်မြန်သည်ဟု ငြိမ်းထင်မိလေသည်။

“ငြိမ်း ငါ့ဘဝမှာ မင်းတို့သာ ချစ်စာယ့်၊ ငါဟာ မင်းရဲ့ ဟန်မိုပါ၊ မင်းနဲ့ဝေးချင်ဝေးနေကြပါအေ၊ ငါ့နှလုံးသားတွေကို မင်းကို ပေးလိုက်လို့ မင်းနဲ့အတူ ငါ့နှလုံးသားလေး ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ငါ မင်းကို အမြဲတမ်း သတိရနေမယ် . . .”

“အိုကွာ၊ နောက်ဆုံးငါ့ရဲ့ထွက်သက်အထိ ငါ့ဘယ်ဘဝပဲ ရောက်နေနေ၊ မင်းဆီမှာပဲ ငါ့နှလုံးသားကတော့ ရှိနေမယ်၊ ငါ့နှလုံး သားကို မင်းက မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ထာဝရသိမ်းထားလိုက်ပါတော့”

စကားတွေဆိုရင်း ဟန်မို ငြိမ်းကိုနှမ်းသည်။ ဟန်မိုသည် အိပ်ပျော်ဆူးခင်စပ်ကြား ငြိမ်းကို စကားတွေအများကြီး ပြောနေရာ ပါ၏။ ငြိမ်းကား မနက်ဖန်ခွဲရတော့မည်ဟုသော အသိဖြင့် စကား မဆိုနိုင်။ ဟန်မို ရင်ခွင်ထဲ၌သာ ပိုနေမိပါလေ၏။

ငြိမ်း ဟန်မိုကိုချစ်သည်။ ငြိမ်းအချစ်တွေကို ဟန်မိုတော့ ယုံချင်မှယုံရာပေမည်။ သူ့တို့နှစ်သိမ့်နေသည်ဟု ဟန်မိုတစ်ယောက် ထင်ကောင်းထင်နေရာမည်ဟု ငြိမ်းထိခိုက်စွာ တွေးမိ၏။ ခုတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။

တစ်နေ့ကျရင်တော့ ဟန်မိုတစ်ယောက် ငြိမ်းရဲ့အချစ်တွေ ကို နားလည်သွားမှာပါဟု စိတ်ထဲဆုံးဖြတ်ချက်တွေနှင့် ကိုယ့်ကိုယ် ကို အားတင်းထားလိုက်ရပါ၏။ ဟန်မိုမျှော်လင့်နေသော အိမ်ထောင် ရေးကို ငြိမ်းလည်းမျှော်လင့်သည်။

သားတွေသမီးတွေနှင့် ပျော်ရွှင်သာယာသော အိမ်ထောင် မိသားစုလေးတစ်ခုကို ငြိမ်းလည်း မျှော်လင့်ဖန်တီးရန် စိတ်ထက်စွဲနေမှု

www.burmeseclassic.com

အပြည့်နှင့်ပါ။

သားသမီးတွေကို ပညာတတ်မြတ်စေမည်တဲ့၊ စောစောက ဟန်နို ပြောသည်။ သည်အတွက်မခံယဉ်းပါ။ ဟန်နို မြေးတေးရပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငြိမ်းတွင် ကုံလုံမှုသည် အပြည့်အဝ ရှိနေ သောကြောင့် မဟုတ်ပါတကား။

အားလုံးကို ငြိမ်းရင်ဆိုင်ပြီးတဲ့အခါမှာ . . . ။ ငြိမ်းပြန်အလာကို စောင့်နေပါ။ အခတော့ ဟန်မိုရယ် တစ်ခဏလောက် နွဲ့ခွာကြဦးမို့ ကွယ်။

ငြိမ်းကား အတွေးထဲရှိနေခြင်းပါ။ သူတို့ စကားတွေ မဆို ဖြစ်ကြတော့။ ကိုယ်စီသောကအတွေးများထဲ ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ဖြင့် မေ့ခနဲအိပ်ပျော်သွားလိုက်ကြပြီထင်၍ တံလေးတစ်ဆောင်လုံးသည် ထိုည က မီးမထွန်းလိုက်ချ နောင်အတိနှင့် ငြိမ်သက်နေရမည့်လေသတည်း။

- နှစ်ဆယ် -

ဟန်နိုသည် လှေကလေးပွဲကိုထိန်းကိုင်ရင်း တိတ်ဆိတ်စွာ လှော်ခတ်လာလေသည်။ သူ့မျက်ဝန်းဝယ်မတော့ အရည်ကြည်တို့ သည် ရှစ်သိုင်းလျက်ရှိ၏။ ရှေ့မှ ငြိမ်းသည်လည်း တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်။

ကြည့်စာနု ကောင်းကင်အရောင်အောက်၌ ပင်လယ်ရေပြင် သည် ခမ်းမြေ့ရှိ၏။ ကောင်းကင်မျက်နှာ ကြည်လင်နေသည်မို့ ပင်လယ်ပြင်သည်က ငြိမ်သက်စွာ ဣန္ဒြေရနေ၏။ ငြိမ်းသည်မို့

ပင်လယ်ပြင်တို့ကိုကြည့်ရင်း ငြိမ်းလည်း စကားမဆိုဖြစ်။ မျက်နှာတို့
သာ စီးကျနေရပါလေ၏။

လှေဦးက ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အား ထိုးနှင်းသွားလေ
တိုင်း ငြိမ်းရင်သည်လည်း ကွဲနှင့်နေရသည်ပေါ့။ ငြိမ်းခံစားမှုများအား
ဟန်မိုတော့ သိမည်မထင်၊ ယုံမည်မထင်၊ လက်ခံမည်မထင်။ ရိုပါစေ
တော့၊ တစ်နေ့တော့ ဟန်မို သိလာမှာပါလော့။

နံနက်စောစော၊ မိုးမလင်းခင်ကတည်းကပင် ထွက်လာကြ
သည်မို့၊ ပင်လယ်ရေကပ်ပိုင်းသို့ပင် ရောက်နေကြပြေပြီ။ အပြော
ကျယ်သော ပင်လယ်ပြင်အား မကြည့်မိသော်လည်း မြင်နေရသည့်
ငြိမ်းအဖို့၊ ကြောက်လည်းကြောက်သည်။ လွမ်းလျှမ်းလျှမ်းနေရပ
ပါသည်။ ဟန်မိုကား စကားတစ်ခွန်းမျှမဆို။

မှန်သည်။ ထွက်လာစကတည်းက ဟန်မို စကားမဆိုရှာ၊
ဟန်မိုသည် လှေကလေးကိုလှော်ခတ်ရင်း ပင်လယ် အပြင်ကျယ်ထဲ
ဟိုဟိုဒီဒီလှမ်းကာကြည့်သည်။ ငါးဖမ်းစက်လှေတစ်စီးစီးကို ရှာတွေ့

ခြင်းပါ။ ရာသီဥတုသာယာလျှင် ငါးဖမ်းစက်လှေတို့ ငါးဖမ်းသင်္ဘော
တို့ ထွက်တတ်ပါလျက် သည်နေ့တော့ဖြင့် ဟန်မို တစ်စီးမှ မတွေ့ပါ
တကား။

တကယ်ဆို သည်နေရာသည် ငါးဖမ်းစက်လှေတို့ ငါးဖမ်း
သင်္ဘောတို့ကို တွေ့ရတတ်သည့်နေရာပါပင်။ သို့သော်လည်း ဂုယီ
တစ်စီးမှမတွေ့သေး၍ ဟန်မိုစိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေရလေသည်။
ဟန်မို စိတ်မချော့။ လှေကလေးကို ဆက်လှော်ခဲ့သည်။ ထမင်းကုပ်
ပါသော်လည်း သူတို့မစားဖြစ်ကြ၊ စကားလည်း မပြောဖြစ်ကြ။

ကောင်းကင်ထက် ဟန်မို မော့ကြည့်မိသည်။ နေသည်
စူးစူးတောက်ရှ်မနေ၊ ပြာမရောင် ဖြူမရောင် ကောင်းကင်ထက်၌
နေလုံးကြီးသည် အနည်းငယ်မှေးမှန်နေလေ၏။ ဟန်မိုစိတ်ထဲ
အနည်းငယ်ထင်သွားသည်။

သို့သော်လည်း ဟန်မိုသည် တံတွေးတစ်ချက်ကိုသာ မျိုချ
ပြီး လှေကို ဆက်လှော်နေလိုက်၏။ အချိန်တိုမည်မျှရှိပြီကို မြင်ရ

မခန့်မှန်းတတ်၍ ကောင်းကင်ထက်မှ နေလုံးကြီးဆီသာ မော်ကြည့်မိသည်။ နေလုံးသည် ငြိမ်းခေါင်းတည့်တည့်၌ ရှိမနေပါလေ။

ငြိမ်းခေါင်းတည့်တည့်နှင့် သိသိသာသာ စောင်းနေရချောသည် မဟုတ်ပါတကား။ ငြိမ်းသီသည် ကောင်းကင်ထက် မျက်နှာလေးညှိုးကာ မော်ကြည့်နေဆဲ ဟန်မိုသည် လှေကလေးလှော်ခတ်နေရာမှ မျက်ဝန်းအစုံလင်းလက်သွားရချေ၏။

မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပင်လယ်လေတို့နှင့်အတူ စီးမျောလာသော အင်ဂျင်စက်သံလေးနှင့် သင်္ဘောတစ်စီးအား လှမ်းမြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပါတည်း။ ရင်ဘယ်ထိခိုက်ရသော်ငြား ဟန်မို ကျေနပ်ရမိပါသည်။ ငြိမ်းအတွက်၊ ချစ်သော ငြိမ်းအတွက်ရယ်ပါ။

ငြိမ်းသည် ပင်လယ်အကြောင်းလည်း နားမလည်၊ ရာသီဥတုအကြောင်းလည်း နားမလည်၊ ငြိမ်း နားလည်နေသည်က ဟန်မိုနှင့် ခွဲခွာရတော့မည်ကား နိဒ္ဒါအတွက် ငြိမ်း ဘာကိုမှမမြင်၊ ငြိမ်းခေါင်း

များသည် လွင့်ချောနေရလေ၏။

ဟန်မိုသည် သင်္ဘောလေးမြင်နေရသည့် နေရာဆီသို့ လှော်ခတ်သွားသည်။ သူတို့လှေကလေးအား သင်္ဘောလေးကလည်း မြင်ဟန်တူပါ၏။ သင်္ဘောလေးသည် သူတို့ထံ ဦးတည်မောင်းလာနေသည်ကို ဟန်မိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဟန်မိုကလည်း လှေကို အားသွန်ခွန်စိုက် လှော်ခတ်သည်။ သင်္ဘောလေးနှင့် တစ်စတစ်စ နီးလာပေပြီ။

ဟင်. ရေတပ်သင်္ဘောလေး. . .။

အတန်ကြီးနီးလာမှ ငြိမ်းမြင်သည်။ ရေတပ်မှ သင်္ဘောကို မြင်၍ ဟန်မိုသည် ပို၍စိတ်ကျေနပ်သွားရသယောင်ပါ။ သင်္ဘောဆီမှ အရာရှိသည်လည်း သူတို့ကို ခပ်ဝေးဝေးကတည်းက မှန်ပြောင်းလေးနှင့် ကြည့်ထားပြီး၍ သိနေပြီဖြစ်ဟန်ရှိပါ၏။

ရေတပ်မှသင်္ဘောနှင့် ဟန်မို လှေကလေး နီးကပ်လာပြီ။ ဟန်မိုသည် သင်္ဘောနှင့်လှေကလေးကို အလိုက်သင့်ကပ်လိုက်

www.burmeseclassic.com

“ဆရာ ကူညီပါ၊ သူဟာ မြို့စာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့သူပါ”

“ခင်ဗျားကရော လိုက်ပို့တဲ့သူလား . . .”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကိုလိုက်ပို့တယ် . . .”

သင်္ဘောပေါ်မှ အရာရှိသည် ငြိမ်းတို့အား ကြည့်ကာ မေးနေလေ၍ ဟန်မိုမြေရသည်။ ဟန်မိုသည် ကျွန်းသားမို့ စကားပြောယဉ်ကျေးလွန်းခြင်းမရှိပေမယ့် တစ်ဖက်လူဖြင့် နားဝင်သာပါ၏။

“ကဲ့ . . . ဆရာမိုးကျော်၊ အမျိုးသမီးကို ခေါ်လိုက်ပါ . . .”

အရာရှိက အိမ်နဲ့ပေးနေ၍ ဆရာမိုးကျော်သည် ငြိမ်းထံ လက်ကမ်းကာ ခေါ်နေပြီ။ ငြိမ်းသည် ဟန်မိုဘယ်တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီးနောက် ဆရာမိုးကျော်ထံ လက်ကမ်းထား သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်သွားလိုက်ပါပြီးတည်း။

“ခင်ဗျားတို့ကလည်း ဘာလို့ ဒီနေ့ထွက်လာတာလဲ”

“ဒီနေ့ နေသာလို့ပါ ဆရာ . . .”

“မနက်ပိုင်းကကောင်းပေမယ့် ညနေမှာ မုန်တိုင်းရှိတယ်။”

ကဲ ကဲ ခင်ဗျားလည်း မြန်မြန်သွားတော့ . . .”

“အို . . . ဟန်မို . . .”

မုန်တိုင်းရှိသည်ဆိုသော အရာရှိစကားကြောင့် ငြိမ်းသည် ဟန်မိုအပြန်ခရီးအတွက် စိုးစိတ်ရင်လေးသွားရပါတော့၏။

“ခင်ဗျားပြန်ရမှာ အတော်ဝေးလား . . .”

“နည်းနည်းတော့ လှမ်းပါတယ်ဆရာ . . .”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအချိန်မီမယ်မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား လှေကလည်း လှေကလေးသေးသေးနဲ့၊ ခင်ဗျားပါလိုက်ခဲ့ပါလား”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ဪ . . . ငြိမ်း၊ ရော့ . . .”

ဟန်မိုဆိုရင်း လှေလေးကိုအဆင်ပြေအောင် ကပ်ကာ ငြိမ်းထံသို့ စာခေါက်လေးတစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ငြိမ်းသည် မျက်နှာညှို့နှင့် ဟန်မိုထံမှ စာခေါက်လေးကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်နေမိလေ၏။

www.burmeseclassic.com

ငြိမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် ဟန်မိုသည် ညော်ဘူကိုမျှ နှုတ်
မဆက်တော့ဘဲ လှေလေးကိုခွာကာ ဆုတ်ခတ်သွားလိုက်ပါတော့
သတည်း။ ငြိမ်းသည် သင်္ဘောပေါ်မှ အရာရှိများနှင့် တပည့်များရှေ့
တွင် မရှက်နိုင်ပါ။ ဟန်မိုထံ လှမ်းကြည့်ဆဲ မျက်ရည်တို့သည်
တာကျိုးသကဲ့သို့ ရှိနေတော့၏။ မျက်ရည်တို့ဖြင့် ဟန်မိုထံသို့
ငြိမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် . . .

“အို ဘုရား . . .”

ရုတ်ချည်း မည်းမှောင်လာသော ကောင်းကင်နှင့် ဝီဝီအီ
လာသော အသံသံသံကို ကြားလိုက်ရ၍ ငြိမ်းသည် ရင်ဆို့ကာ
ဘုရားတစ်ပါးတော့၏။ ငြိမ်း လှမ်းမြင်နေရဆဲ ဟန်မို လှေကလေး
သည် ရေပြင်ဝယ် ယမ်းခါလူးလိမ့်၍နေပါပြီ။

“ဟန်မို . . .”

မကြားနိုင်မှန်းသိသော်လည်း ငြိမ်းသည် ဟန်မိုအား လှမ်း
အော်ခေါ်မိလေသည်။ မုန်တိုင်းကား ဆင်လေပြီ။ အရာရှိသည်

သင်္ဘောထဲသို့ ဝင်ရန် ငြိမ်းလက်ကိုဆွဲခေါ်၏။

“ဟန်မို. . .အရာ. . .သု. . .သူ. . .”

ငြိမ်းသည် ဟန်မိုအတွက် ဆွေ့ဆွေ့ခါနေရပါလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့လည်း သူ့တို့ခေါ်တာပဲဗျာ . . .”

အရာရှိက ဆိုသည်။ ဟန်မိုထံ မှန်ပြောင်းနှင့် လှမ်းကြည့်
သည်။ မုန်တိုင်းထဲ ဟန်မိုလှေကလေးသည် လူးလိမ့်၍နေ၏။
တစ်ချို့တစ်ချို့ လှိုင်းလုံးကြီးများဖြင့် လှမ်းသွားရလေသည်။ သင်္ဘော
ထဲမှ လူများသည်လည်း သင်္ဘောပဲ့ကိုထိန်းရင်း ရေကြောင်းအတိုင်း
မောင်းနှင်နေရပါနေ၏။ ငြိမ်းသည် အရာရှိလက်ထဲမှ မှန်ပြောင်းကို
ဆွဲယူပြီး ဟန်မိုထံ လှမ်းကြည့်မိလေသော် . . .

“ဟန်မို. . .အင်. . .အဟင်. . .”

ခြင်တွေ့လိုက်ရသော ဟန်မိုမြင်ကွင်းကြောင့် ငြိမ်းကား
ယူကျုံးမရ ဖော်စွမ်းနိုင်သော ထိခိုက်ခြင်းတို့ဖြင့် သတိလစ်သွား
လိုက်ရပါတော့သတည်း။

x x x x x

www.burmeseclassic.com

ရုံးတော်သည် ငြိမ်သက်နေတော့၏။ ငြိမ်း၏ ရှိကံသံ
လေးသာ တစ်မျိုးတစ်နွဲ့ လျှင်ထွက်ရလေသည်။ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတို့
အတန်ကြာလေမှ တရားသူကြီးက. . .

“ဟန်မို့ ဆုံးဖြေပေ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သူ ဆုံးပါပြီ။ ငြင်းထန်တဲ့ မှန်တိုင်းထဲမှ
သူ့လှေခုံအတူ သူပါနှစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားရရှာပါတယ်။ သူ့ဆုံးရ
တာလည်း ငြိမ်းအတွက်ကြောင့်ပဲလေ. . .”

“ဪ ဘုန်းပါတယ်နော်. . .”

“အေးလေ၊ စောစောကတော့ ဟန်မို့သတ်တယ်လို့ ငါက
ထင်နေတာ. . .”

“အေး ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်နေတာ၊ နုတော့ သူ့ဓမ္မာ
သနားစရာဟယ်. . .”

လူတွေ၏စကားသံက ငြိမ်းနားထဲ ရင်နာကြေကွဲလှစွာ
ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဒိုး. . .ဒိုး. . .”

လူများ၏စကားသံတွေ ဆူညံသွား၍ တရားသူကြီးက
အချက်ပေးလိုက်ရလေသည်။

“ကဲ. . .ဆက်ဝါဦး ဒေါငြိမ်းငြိမ်း၊ ဒေါငြိမ်းငြိမ်းကတော့
မြို့ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်ပေါ့. . .”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်က အရာရှိတွေက ငြိမ်းကို
ကောင်းကောင်းကရုစိုက် ပြုစုကြပြီး အိမ်ကိုအရောက်ပို့ပေးခဲ့ကြပါ
တယ်. . .”

“ဒေါငြိမ်းငြိမ်းပြန်ရောက်လာတော့ အံ့သြကြမှာပေါ့. . .”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆွေမျိုးအားလုံးက အံ့သြကြပါတယ်၊ ငြိမ်းတို့
ဝစ္စည်းတွေနဲ့ ဦးအေးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်အိမ်တို့ကတော့ ကောင်းကောင်း
ဝံ့စားနေကြတဲ့အကြောင်းတွေ ငြိမ်းကိုပြောပြပါတယ်. . .”

“ဒေါငြိမ်းငြိမ်းက ဒေါငြိမ်းငြိမ်းသိတဲ့အကြောင်းတွေကို မြို့က
ဆွေမျိုးတွေကို မပြောပြခဲ့ဘူးလား. . .”

“မပြောပြခဲ့ပါဘူး. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ. . .”

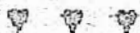
“မပြောပြချင်လို့ပါ။ အဲဒီတုန်းက ကားပြောချင်စိတ်တွေ
ငြိမ်းမှာမရှိလို့ပါ။ ငြိမ်းရန်ကုန်ပဲ ပြန်ခွင့်နေတယ်. . .”

“ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ရန်ကုန်ပဲ ပြန်ခဲ့တယ်ဦး. . .”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငြိမ်း ရန်ကုန်ကို နောက်တစ်နေ့မှာပဲ ပြန်သွား
လိုက်ပါတယ်. . .”

“အင်း ဆက်ပါဦး၊ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း
ဘာတွေလုပ်သလဲ. . .”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ငြိမ်း ပြောပါ့မယ်. . .”

- နှစ်ဆယ့်တစ် -

ရန်ကုန်သင်္ဘောဆိပ်ပိတ်၊ ရောက်သည့်တိုင် ငြိမ်းသည် မည်သူ
နှင့်မျှ မဆက်သွယ်ပါ။ ကားတစ်စီးပွားပြီး ငြိမ်းသည် လုပ်ငန်းတွေဆီ
အရင်လျှောက်ကြည့် အကဲခတ်ပါသည်။

ငြိမ်းမိဘများလက်ထက်ကတည်းက အောင်မြင်နေသော
လုပ်ငန်းတစ်ခုသည် နေ့ချင်းညချင်းဆိုသလို ပျက်စီးယိုယွင်းကုန်ပြီ
ကို ငြိမ်းမြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းသည်လည်း မှေးမှိန်နေ၏။
ကုမ္ပဏီတွင် ဦးအေးမြင်အား မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ငြိမ်းတွေ့ရ၏။

ဦးအေးမြင်သည် မိန်းမရုပ်သွယ်၊ သစ္စာမရှိသူတစ်ယောက်

အဖြစ် အရင်ကတည်းက ငြိမ်း ပြောသံကြားဖူးခဲ့သည်။ ယခုတော့ ငြိမ်း မျက်မြင်တွေ့ရပြီ။ ကိစ္စမရှိ သည်အပိုင်းသည် ငြိမ်းနှင့်အဆိုင်။

ငြိမ်း အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်လာသည် ဆိုသော်လည်း ငြိမ်းသည် တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်းပါ။ ငြိမ်းတို့ မိကြီးနှင့် တိုက်ကြီးကတော့ မပြောငဲ့လဲ။ လှပသစ်လွင်ဆဲ ရှိပါ၏။ ဆင်ဝင်အောက်၌ ကားတစ်စီးရပ်ထားသည်ကို ငြိမ်း တွေ့ရသည်။

ပြတင်းတစ်ခုမှ တိုက်ထဲရောင်းကြည့်လိုက်တော့ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရ။ လူရိပ်လူယောင်နှင့် လူသံတွေမကြားရသဖြင့် ငြိမ်း တိုက်ထဲဝင်ခဲ့သည်။ အောက်ထပ်မှ စာကြည့်ခန်းထဲကို သွားမည် ပြုဆဲ အခန်းတစ်ခုမှ စကားသံသံသ့ကို ကြားလိုက်ရ၍ ခြေကွိုတား ငြိမ်း သွားရောက်ချောင်းကြည့်လိုက်သည်တွင် . . .

ဒေါ်လေးဒေစီ၊ သူစိမ်းသောကုန်းတစ်ဦးနှင့် ဒေါ်လေးဒေစီ။ ဒေါ်လေးသည် ငြိမ်းမေမေနှင့် အနနအဆိုင် အပြောအဆိုတွေ လုံးလုံးမှ မတူပါလေ။ ဒေါ်လေးသည်လည်း စာရိတ္တတန်သော၊ ရှုပ်သွယ်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အတုတုနေလာခဲ့သည့် ငြိမ်းသိသည်ပါ။

ဒေါ်လေးသည် လျှပ်ပေါ်လောင်လီသည်။ မေမေနှင့်တော့ တခြားစီ။ တကယ်တော့လည်း မေမေနှင့် ဒေါ်လေးဒေစီသည်

ညီအစ်မအရင်းမဟုတ်။ ဒေါ်လေးက မွေးစားသမီး။ ငြိမ်းမေမေ၏မိခင်က ယခင်က အိမ်ဖော်လေးတစ်ယောက် ခေါ်ထားရာမှ ရိုးသားအေးချမ်းသော အိမ်ဖော်လေးအား မွေးစားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သမီးအဖြစ်မွေးစားပြီးနောက် အိမ်တွင်အဝင်အထွက်ရှိသူ တစ်ယောက်နှင့် ငြိမ်းမှာ ဒေါ်လေးဒေစီကို ရလာခြင်းပါ။ ဟိုလူကလည်း သူ့တာဝန်သူမယူ၊ ခြေရာဖျောက်၍သွားသည်။ ဒေါ်လေးဒေစီ၏မိခင်မှာ ဒေါ်လေးတို့မွေးပြီး မီးတွင်းထဲ၌ပင် ဆုံးသွားသည်။

သည်တော့ သားသမီးနည်းသော ဘွားဘွားတို့ကပင် မွေးစား၍ မေမေနှင့် ညီအစ်မပြစ်ရခြင်းပါ။ ဪ . . . ဒေါ်လေးဒေစီကား မိဘတို့၏ ဗီဇနှင့်စရိုက်ဆိုးဆွေပင် ဝါလာသလား။ သို့မဟုတ် သူ့မွေးရာပါ ဗီဇနှင့် စရိုက်ဆိုးညည်ပေလားမသိ။

ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ မရှိသည့်နောက်ပိုင်း ကျေးဇူးရှင်အစ်မ၏ မိသားစုတစ်ခုလုံးကိုပင် ရက်စက်စွာသတ်ဖြတ်၍ ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ အပိုင်ကြဲတတ်ပလေသူပေတကား။

“အို . . . ကိုအောင်ကလည်း မနက်ဖန်တော့ ဒေစီမအားဘူး”

“မအားရအောင် ဘယ်သွားမှာဆိုလဲကွာ . . .”

“မနက်ဖြန် ဟိုလူအားမြိုင်နဲ့ ဒေစီ ပဲခူးသွားစရာရှိတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

“ဘာသွားလုပ်မှာလဲ၊ ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ...”

“အလုပ်ကိစ္စပဲဪ၊ နေ့ကိစ္စနာရီလောက်သွားမှာ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေပြတ်မှ သူနဲ့လမ်းခွဲမှအဟုတ်လား”

“ဟွန်း.. သူက ဒေစီပစ္စည်း ဆွေကိုတော့ အပိုင်ကြံနေတာ”

“အင်း.. ဒေစီကလည်း သူ့အကြောင်းတွေ သူ့ခြေလှမ်းတွေသိလို့ သူနဲ့လမ်းခွဲမှာ...”

“ကဲကွာ၊ ဒါတွေပြောမနေနဲ့၊ လုပ်ငရာငိုတာတွေသာ ဒေစီအမြန်ဆုံးလုပ်၊ ပြီးရင် ကိုအောင်နဲ့ဒေစီဘို့ အတူနေကြမယ်၊ အဲဒါပေမယ့် မနက်ဖန် ဒေစီပဲခူးသွားမယ်ဆိုတော့ ကိုအောင် ပျင်းနေလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ ကိုအောင်အတွက် တစ်ခဏားပေးသွားကွာ၊ ကိုအောင် ဟိုအဖွဲ့တွေနဲ့ အပျင်းသွားဖြေလိုက်မယ်နော်...”

“ကိုအောင်ကလည်း အမြဲတမ်း တစ်သိန်း တစ်သိန်းပဲ တောင်းနေတော့တာပဲ၊ ဒေစီကယူ အေးမြိုင်ကယူနဲ့၊ လုပ်ငန်းထဲက ငွေတွေတောင် မရှိသလောက်ဖြစ်နေပြီ၊ တစ်ချို့လုပ်ငန်းတွေကို ဖျက်ပစ်ကုန်ရပြီ...”

“ဒါတွေပြောမနေနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကို ဒေစီမပေးနိုင်ဘူးလား”

“ကဲ ကဲ ကိုအောင်စိတ်တိုင်းကူပါဘွဲ့ရှင်၊ ပေးပါ့မယ်၊

ဒါပဲနော်၊ ဒေစီဆီကငွေတွေဆောင်းပြီး ရှုပ်ရှုပ်၊ ရှုပ်ရှုပ်လုပ်မယ် မကြံနဲ့နော်...”

“အမယ်၊ ဒေစီကသာ မရှင်းတာလျှာ၊ မိန်းမကိစ္စတွေတော့

ကိုဆောင်မှာ ရှင်းမှရှင်းပဲ...”

“ပေယံပါဘူးနော်...”

“မယံရင် ကဲ...”

ငြိမ်းသည် ထိုအခန်းရှေ့မှ ခြေကိုဖွဲကာ ထွက်ခဲ့လိုက်ပါတော့၏။ ငြိမ်းသည် ဒေါ်ခင်နီနှင့် ဦးအေးမြိုင်တို့ ဘယ်သွားမည် ဘယ်လာမည်ကို သိထားပြီမို့၊ ခြံထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်တော့၏။

- နှစ်ဆယ့်နှစ် -

ဦးအေးမြိုင်မောင်းလာသော ကားလေးသည် ပဲခူးသွားလမ်းတွင် လျှင်မြန်နှုန်းဖြင့် ပြေးနေပါလေ၏။ ငြိမ်းသည် ကားနောက်ပိုင်းလေးထဲတွင် ရှိနေပါသည်။ ကားနောက်ပိုင်းထဲ နေနေရသည်မို့ ရှေ့မှ ဦးအေးမြိုင်နှင့်ဒေါ်ဒေစိတို့ ပြောဆိုနေသည့် စကားတွေကို ငြိမ်းမကြားရပါ။

သူတို့ပြောသည့် စကားတွေကို ငြိမ်း ကြားလည်းခကြားချင်ပါ။ စိတ်လည်းမဝင်စားပါ။ ငြိမ်းအတွက်က သူတို့နှင့်တွေ့ဖို့၊ သူတို့အကြောင်းတွေဖော်ထုတ်ကာ သူတို့ကို ဥပဒေအရ ဖမ်းဆီးရဖို့၊ ဥပဒေလက်တွင်း သူတို့ကိုအပ်ရန်သာ ငြိမ်းတွင် အကြံရှိနေရပါ၏။

“ဒုတ်. .ဒုတ်. .ဒုတ်. . .”
“ဟော. .ပြစ်ပြီ. . .”

ငြိမ်း စိတ်ဆဲတွေ့ကာ ဝမ်းသာသွားသည်။ ကားသည် မောင်းနေရာမှ ဆတ်ဆောက်ဆတ်ဆောက် ဖြစ်နေရပြီမဟုတ်ပါလား။ မှန်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ငြိမ်းသည် သူတို့အပြည့် ထားသည့် ဓာတ်ဆီကို ညကတည်းက တိတ်တဆိတ် လာရောက် ခိုးထုတ်ထားပြီး ရှေ့နှင့်ရောထားခဲ့သည် မဟုတ်ပါကကား။

အပေါ်မှ ဓာတ်ဆီကုန်ခါနီးတွင် အောက်မှရေလိုက်လာ ပြီမို့ ဆီမလိုက်၍ ကားမောင်းနေရာမှ ထိုးရပ်သွားရလေပြီဖြစ်၏။ ကားရပ်သွားသည်နှင့် ငြိမ်း နားရွင့်လိုက်သည်။

“ဘဝဖြစ်တာလဲ ကိုအေးမြိုင်. . .”
“ဆီပိတ်သလားမသိဘူး. . .”
“ဟင် ဆီအပြည့်ရှိတာပဲ. . .”
“ဆီအပြည့်ရှိတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး. . .”

စကားသံတွေ ငြိမ်းကြားရသည်။ ကားတံခါးဖွင့်သံနှင့် ပိတ်သံတွေကို နားထောင်ပြီး ကားပေါ်မှ နှစ်ယောက်လုံးဆင်းလျှင် ကြောင်း ငြိမ်းသိသည်နှင့် ကားနောက်ပိုင်းထဲမှ ငြိမ်းလည်းဆင်းခဲ့

လိုက်ပါလေတော့၏။

“ဟင်. . .”

“ဟင်. . .”

သူရဲသဘက်တွေ့လိုက်ရသည့်အလား ဦးအေးမြိုင်နှင့် ဒေါ်ဒေစီတို့သည် မျက်နှာတို့ သွေးဆုတ်ပြုလျှော်သွားကြလေ၏။

“အဟင်.. အံ့ဩသွားလား. . .”

ငြိမ်းသည် ပြုံးပြုံးပင်။

“ငြိမ်း. . .”

“ငြိမ်း. . .”

သူတို့ ငြိမ်းကိုကြည့်ကာ ကတုန်ကရင်ဆီသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ငြိမ်းပါ၊ မတ်မိကြသားပဲ. . .”

ငြိမ်းသည် လက်ထဲမှ ဆေးပင်ဆိုင်စင်နှင့်ကိုင်သည့် ဆေးနတ်ကလေးကို ကိုင်ထားသည်မို့ ဦးအေးမြိုင်နှင့် ဒေါ်ဒေစီတို့မှာ အပြင်သို့ မျက်လုံးများထွက်မတတ် ရှိနေကြရပါချေ၏။

“ကဲ. ဦးအေးမြိုင်. ကားအဖုံးကိုပြန်ဖုံးပြီး ရှင်တို့ကားထဲ ပြန်ဝင်လိုက်ကြပါ. . .”

ငြိမ်းအမိန့်ပေးသည်။

ငြိမ်းလက်ထဲမှ မည်းမည်းအရာလေးကြောင့် သူတို့ ငြိမ်းအမိန့်ကို နာခံကြ၏။ အားလုံး ကားထဲပြန်ဝင်လိုက်ကြသည်။

“ကားနန်တွေ့တင်လိုက်. . .”

ငြိမ်းဆိုသဖြင့် မှန်အနက်တွေကို အလုံပိတ်လိုက်ကြသည်။ အပြင်မှမမြင်နိုင်တော့။

“ကားကို တောထဲနည်းနည်းမောင်းလိုက်ပါ ဦးအေးမြိုင်၊ ဆေးအေးဆေးဆေး စကားပြောတာပေါ့. . .”

ငြိမ်းအမိန့်ကို တသွေခတ်နိုး ဦးအေးမြိုင် နာခံသည်။ ဒေါ်ဒေစီကား သွေးပျက်နေဟန်ရှိ၏။

“ဘော်ပြီ ရုပ်တော့. . .”

ကားရပ်သွားသည်။

“ရှင်တို့ ငြိမ်းဘက်လှည့်လိုက်ပါ. . .”

သူတို့မျက်နှာတွေ ငြိမ်းဘက်လှည့်လာကြသည်။ ငြိမ်းသည် မုန်းတီးစွာဖြင့် မရယ်မပြုံး သူတို့ကိုစောစောကြည့်ပြီး. . .

“ရှင်တို့အကြံတွေက ဝိုင်ပါတယ်၊ အကြံတွေ ပက်စက်သလောက် ပိုင်ပါတယ်လေ၊ ဘျူငုတ်ခကျန်အောင် ရှင်တို့ရှင်းတာပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဘျူငုတ်ကျန်နေတယ်၊ ဟောဒီမှာ ဒေါ်ဒေစီပါ။

www.burmeseclassic.com

ရှင်ပစ်ခဲတဲ့ ဓားဒဏ်ရာလေ... ”

အင်္ကျီလက်ပြတ် ဘာမင်ဝတ်ယာသည့် ငြိမ်းသည် လတ်
မောင်းမှ ဓားဒဏ်ရာကို အနည်းငယ်ပြလိုက်သည်။ ဦးအေးမြိုင်
သည် စကားမဆို၊ အခြေအနေကို စောင့်နေဟန်ရှိ၏။ ငြိမ်းအလစ်ကို
ချောင်းနေဟန်ရယ်ပါ။ ဒေါ်ဒေဝီက... ”

“ငြိမ်း.. တူမလေး၊ သမီးရယ်.. ခုခိုနံမှာ ဒေါ်အေးနဲ့တူမ
လေးသာ ရှိတော့တာပါကွယ်၊ ဒေါ်အေးကလည်း ဒီလူဆွယ်လို့ပါ။
ဒေါ်လေးကို ခွင့်လွတ်ပါကွယ်၊ အီး.. ဟီး.. ”

“ငြိမ်း ဘယ်လိုနုလုံးသားနဲ့မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ရှင်နဲ့
ကျွန်မ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ရှင်ဟာ မွေးစားသမီးပီပီ အကြံပက်စက်
တယ်။ သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမ... ”

“ကျေးဇူးရှင်တွေကို ဆော်ကားတဲ့မိန်းမယုတ်၊ ဒီတော့ ရှင်
ဟာလည်း ဘယ်သောအခါမှ လူကောင်းသူမွန်တွေနဲ့ ဆွေ့ရှုလိမ့်
မယ် မထင်နဲ့၊ ဦးအေးမြိုင်လို ဆောက်ပြန်နေတဲ့ လူမျိုးတွေနဲ့ပဲ
ရှင်တွေ့နေရမှာပဲ။ ရှင်ရဲ့ကိုအောင်ဆိုတာလည်း သစ္စာမရှိတဲ့ ဆောက်ပြန်
တဲ့ လူပဲ... ”

“ရှင်တို့အကြောင်းတွေကို မနေ့ကတည်းက ကျွန်မအကုန်

မြင်ပြီးပြီ၊ သိပြီးပြီ၊ ဒါကြောင့် ရှင်တို့ ဒီနေ့ပဲခူးထွက်မယ်ဆိုတာ
ကျွန်မသိလို့.. ဓာတ်ဆီနဲ့ရေနဲ့ ချောထားလိုက်တာ... ”

ငြိမ်း စကားပြောဆဲ ဦးအေးမြိုင် လှုပ်ရှားမည်ပြင်သည်။
ဦးအေးမြိုင်.. နည်းနည်းမှလှုပ်ရှားမယ် မကြံနဲ့နော်၊ ကျွန်မ
က သေလူဖြစ်နေပြီးသား။ ရှင်တို့သာ စည်းစိမ်ပေါ်မှာ စံစားနေတဲ့
သူတွေ၊ ဥပဒေကိုရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ရှင်တို့ပိုသက်သာ... ”

“ဒိုင်.. ”

“အင့်.. ”

“ဒိုင်.. ”

“အင့်.. ”

ငြိမ်း စကားပင်မဆုံး။ မွန်နေသော ဦးအေးမြိုင် ငြိမ်းကို
ရမ်းကားခုခံလာ၍ လက်ထဲမှ ကျည်တစ်တောင့်သည် ဦးအေးမြိုင်
၏ ထောက်ရင်ဆုံတွင်းသို့က ခုန်ထွက်သွားလိုက်ရပါတော့၏။ အင့်ခနဲ
ခြည်ကာ ဦးအေးမြိုင် နောက်လှန်ပစ်ကျသွားသည်။

ယောင်တိယောင်တော့ငံဖြင့် သွေးပျက်နေလေဟန်ရှိသော
ဒေါ်အေးသည်လည်း ငြိမ်းအား ခုခံရန် တစ်ပြိုင်တည်း လှုပ်ရှားလာ
သည်။ ငြိမ်းသည် ဦးအေးမြိုင်နှင့်တစ်ဆက်တည်း ဒေါ်အေးကိုပါ

www.burmeseclassic.com

ပစ်ထည့်လိုက်ရပါတော့၏။

တစ်ချက်တည်းနှင့် ဒေါ်ဒေါ်သည်လည်း ဦးအေးမြိုင်ကဲ့သို့ နောက်ဘက်သို့ လန်ဆင်းသွားလိုက်ပါ၏။ ငြိမ်းလက်ထံမှ ပစ္စည်း လေးသည် ယမ်းငွေနှင့်တူလှလှထွက်နေသေး၏။

ဦးအေးမြိုင်နှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့၏ ရုန်းရှင်းဆန်ခတ် နှစ်တိုက် ခိုက်မှုဖြစ်သွားရသည်ကို ငြိမ်းကျေနပ်၏။ သူတို့ကို ငြိမ်းလက်နှင့် ကိုယ်တိုင်သတ်လိုက်ရသည် မတုတ်ပါတော့။

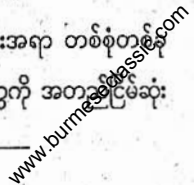
- နှစ်ဆယ့်သုံး -

“စီရင်ချက်ချမယ်...”

တရားသူကြီး၏စကားသံ ဝေါ်လာ၏။ စစ်ဆေးကြားနာ ပြီးသော ငြိမ်းအမှုအတွက် ဒီနေ့စီရင်ချက်ကိုချသည်။ ငြိမ်းအမှုတွင် တရားခံသာရှိသည်။ ငြိမ်းတိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးပြီး လာရောက် ကာ အဖမ်းခံသောအမှု၊ တိတိကျကျ၊ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် မြန်မြန် ဆန်ဆန်ပင် ငြိမ်းအမှုကို ဆောင်ရွက်ကြသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဒီနေ့သည် ငြိမ်းအတွက် စီရင်ချက်ချမည့်နေ့ ခြိမ်းနေရပါလျေ၏။ ငြိမ်းသည် မကြောက်ပါ။ မရွံ့ပါ။ မတုန်လှုပ်ပါ။ တစ်ရုံးလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ငြိမ်းသည် သာအကြောင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခု ကိုမျှ မတွေး။ နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ငြိမ်းစိတ်တွေကို အတုအယွင်းအဆိုး

ထားနိုင်ခဲ့သည်။

“အဟမ်း. . .”

စီရင်ချက်ချတော့မည့် တရားသူကြီး၏ ချောင်းဟန်သံ လည်ချောင်းရှင်းသံကို ငြိမ်းကြားရသည်။

“(x x x) စနေနေ့မှ ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်း ကျွန်းလွန်ခဲ့သော အမှု အတွက် စီရင်ချက်ကို ဖတ်ကြားပါမယ်. . .”

စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ လူတို့သည် ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ငြိမ်းသည် တရားသူကြီး ဖတ်ကြားနေသော စီရင်ချက်အား ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ရယ်။

ငြိမ်းမျက်လုံးထဲ မြင်နေသည်က ပင်လယ် လှိုင်းတံပွဲတို့နှင့် ပင်လယ်ရေအောက်ထဲ လှေငယ်လေးနှင့်အတူ နှစ်မြှုပ်ပျောက်ကွယ် သွားသော ချစ်သူဟန်မို့ပါ။

တစ်သက်လုံး ငြိမ်း မေ့ပျောက်၍နေနိုင်သော မြင်ကွင်း ရယ်ပါ။

ငြိမ်း. . .

မင်းကိုချစ်လွန်းလို့ မင်းအလိုကို ငါ ပြည့်စွမ်းနိုင်သမျှ ပြည့်စွမ်းပါတယ်။ ငါ့ရင်တွေတွဲနေတယ် ငြိမ်း၊ မင်းကိုတော့ မသိ

စေ့ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်း သိချင်သိမှာပါ။ သိပေမယ့်လည်း မင်းက ဟန်ဆောင်နေလိမ့်မယ်။

ငါ့ကိုယ်ငါသိပါတယ်။ ငါဟာ တောသား၊ ပညာမတတ် စာမတတ်တဲ့ငါဟာ ငြိမ်းလိုခြုံကြီးပြကြီးက ပညာတတ် သူဌေးသမီးနဲ့ မတန်ပါဘူး။ ငြိမ်း ငါ့ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်။ ငြိမ်း ငါ့ကို ဟန်ဆောင်ချစ်ပြခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်တယ်. . .။

အဲဒီခင်းရဲ့ဟန်ဆောင်အချစ်ကိုပဲ ငါဟာအသက်နဲ့ထပ်တူ မြတ်နိုးနေရမယ့်ကောင်ပါ ငြိမ်း၊ မင်း ငါ့ကိုမချစ်တာ မှန်ပါတယ်။ နည်းလမ်းကျပါတယ်။ ငါဟာ မင်းဘဝနဲ့ အရာရာဆန့်ကျင်နေတဲ့ သူပါ. . .။

ဒါပေမယ့် ငြိမ်းရယ်၊ မင်းကိုတော့ ငါချစ်တယ်။ မင်းကို လေ ငါ့တစ်ဘဝလုံးသတိရနေမယ်။ မင်း ငါ့ဆီ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ မင်း ငါ့ကိုနှစ်သိခိုသွားတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းလာရာလမ်း ကို စောင့်နေမယ်။

မင်းရှိရာအရပ်ကိုတော့ ငါမလာဝံ့တာအမှန်ပါ။ ငါမလာဝံ့ တာကိုလည်း မင်းသိမယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကငါ့ကို စောင့်နေမယ် ဆိုတဲ့စကား ပြောသွားတာမဟုတ်လား။ ငါသိပါတယ်။ မင်းကလည်း

www.burmeseclassic.com

တော့မှ ငါ့ဆီပြန်မလာတော့ဘူးဆိုတာ ငါ့သိတယ်။

ရပါတယ်၊ ငြိမ်း၊ ဖျော်သလို မင်းနေပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မင်းကိုချစ်လျှင်အောင်နေမယ်၊ မင်းမလာတော့မှန်း သိလျက်နဲ့ ဖျော်နေမိတယ်။

ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ဟန်မိုး .

ရေတပ်သင်္ဘောပေါ် ငြိမ်းတက်စဉ်တန်းက ဟန်မိုး ပေးလိုက် သည့် စာလေးရယ်ပါ။ ငြိမ်းအကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ပြီးခဲ့သည့် စာလေး။ ငြိမ်းအလွတ်ပင် ရနေသည့် ဟန်မိုးစာလေး။

စာလုံးပေါင်းလေး မှန်တမှန်၊ လက်ရေးလေးတွေ မညီ တညီနှင့် ဟန်မိုး ဘယ်အချိန်က ရေးလိုက်မှန်းမသိသည့် စာလေး။ ငြိမ်း ဖတ်ပြီးငိုခဲ့ရသည်။

ဟိုမြို့မှာပဲ သုံးလေးခါ၊ ရန်ကုန်ပြန်လာစဉ် သင်္ဘောပေါ်မှာ လည်း အခါခါ။

အခါခါဖတ်၊ အခါခါငိုခဲ့ရသည်။ နုလည်း ငြိမ်း နားထဲ ကြားယောင်ဆဲ၊ ငြိမ်းမျက်ရည်တွေ ကျလာသည်။

ငြိမ်းအနီးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ပြောနေသလို ငြိမ်း ခံစားရသည်။

“ဒေါ်ငြိမ်းငြိမ်းသည် ဦးအေးမြိုင်နှင့် ဒေါ်အေစိတို့အား

သတ်ရန် ကြိုတင်ကြံစည်ရည်ရွယ်ခြင်းမရှိ၊ ခုခံကာကွယ်သည့်အနေ ဖြင့်သာ သဘောသက်ရောက်ကာ ပစ်သတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သော် ငြား ပုဒ်မ(၃၀၄)ပြင်ပထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်နှစ် ကျခံ စေရန် ရုံးဘော်မှ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လိုက်သည်။ . .”

တရားသူကြီး၏ စီရင်ချက်စာ ဆုံးပေပြီ။

“ဟယ် . . . ခြောက်နှစ်တဲ့ . . .”

“ခြောက်နှစ်ကျသွားရှာတယ် . . .”

ငြိမ်းစိတ်တိုသည် ပျံ့လွင့်နေသည်မို့ တရားသူကြီး နောက်ဆုံးစီရင်ချက်အသံနှင့် လူတွေ၏တီးတိုး ကရုဏာစကားသံ တို့ကိုသာ ကြားလိုက်၏။

ငြိမ်း ကျေနပ်ပါသည်။

ငြိမ်း အလွန် ကျေနပ်ပါသည်။

- နှစ်ဆယ့်လေး -

ငါ့ကိုယ်ငါသိပါတယ်၊ ငါဟာ တောသား၊ ပညာမတတ်
စာမတတ်တဲ့ငါဟာ ငြိမ်းလို့ကြိုက်ပြန်က ပညာတတ် သူရွေးသမီးနဲ့
မတန်ပါဘူး၊ ငြိမ်း ငါ့ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ငြိမ်း ငါ့ကို
ဟန်ဆောင်ချစ်ပြန်တယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်တယ်။ . .

အဲဒီမင်းရဲ့ဟန်ဆောင်အချစ်ကို ငါဟာအသက်နဲ့ ထပ်တူ
မြတ်နိုးနေရမယ့်ကောင်ပါ ငြိမ်း၊ မင်း ငါ့ဆီပြန်လာမယ်ဆိုတာ
မင်း ငါ့ကိုနှစ်သိမ့်သွားတာ။

ငါသိပါတယ်၊ မင်း ငါ့ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့
ဘူးဆိုတာ၊ မင်းမလာတော့မှန်း သိလျက်နဲ့ မင်းကို ငါ့ချစ်နေ
မယ်။ . .

ငြိမ်းကိုသိပ်ချစ်တဲ့ ဟန်မို .

ငြိမ်းအနီးမှာ ကိုယ်တိုင်လာပြောနေသလိုပါပဲလား။ ယနေ့
ထက်တိုင် ဟန်မိုပေးလိုက်သော စာလေးကို ငြိမ်း မမေ့၊ မမေ့နိုင်။

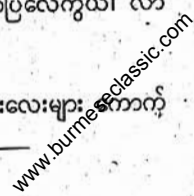
ထိုစာလေးသည် ငြိမ်းအတွက် သက်ထက်ဆုံးတိုင်ပါ။
ရန်ကုန်မြစ်ပြင်မှ တိုက်ခတ်လာသောလေတို့သည် မိုးဖွဲကလေးတွေ
တိုင်း ချိသယ်လာ၏။ ကားပြတင်းပေါင်အားမှီကာ ရန်ကုန်မြစ်ပြင်ဆီ
ဆေးကြည့်နေသော ငြိမ်းသည် မျက်ရည်မြစ်လေးနှစ်သွယ် ဖြစ်ထွန်းကာ
နေလေ၏။

လေပြင်းတို့သယ်ဆောင်လာသော မိုးစက်ကလေးများသည်
ငြိမ်းမျက်ရည်လေးတွေနှင့် လာရောက်ပူးပေါင်းကြသည်။ မျက်ရည်
တို့ ယိုစီးလျက် ငြိမ်းသည် ဝန်းကျင်အား မေ့လျော့နေဟန်ရှိပါ၏။

မိုးဖွဲကလေးများသည် မိုးရေစက်ကလေးများ ငြိမ်း မျက်နှာ
ဆီ ထိတွေ့လာလေမှ ငြိမ်းသည် ကဗျာကယာ သားကိုသတိရကာ
လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီ။ . .

“အို . . . သားလေး၊ မိုးစက်တွေကျလာပြီလေကွယ်၊ လာ
လာ ကားထဲဝင်တော့နော်။ . .”

ကားပေါ်မှဆင်းကာ ငြိမ်းသည် ခဲလုံးလေးများ ကောက်ကာ

ကစားနေသည့် သားလေးအား ပွေ့ချီကာ ကားထဲခေါ်သွင်းခဲ့ရပါလေ၏။

ကားထဲရောက်သည်တွင် ငြိမ်းသည် သားလက်ကလေးတွေကို သုတ်ပေးပြီး ခေါင်းမှရေတွေကို လက်ကိုင်ပုခွံလေးနှင့် ဖွဖွသုတ်ပေးရင်း သားကိုငြိမ်းကြည့်မိသည်။ ငြိမ်း ချစ်ရပါသော သား။ ဖခင်ကိုယ်စားပါ ပဲ့ချစ်ရပါသော သား။ ငြိမ်း၏သားလေး။ ငြိမ်း၏တစ်ဦးတည်းသော သားလေး။

“ဟန်ငြိမ်း. . .”

ငြိမ်းနာမည်နှင့် ချစ်ရပါသော ဟန်မိုနာမည်လေးပါပေါင်းပြီး သားအမည်အား ‘ဟန်ငြိမ်း’ဟု ငြိမ်းပေးထားသည်။

ဪ. . . ဘာလိုလိုနှင့် သားလေးပင် လေးနှစ်တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့လေပြီတကား။ သားလေးကို အပြစ်ဒဏ်ကုန်နေရစဉ် ထောင်ထဲ၌ပင် ငြိမ်း မွေးဖွားခဲ့သည်။ ငြိမ်းသည် အပြစ်ဒဏ်ကို အပြည့်အဝ မခံခဲ့ရ။ လွတ်ငြိမ်း ချမ်းသာခွင့် ကံအားလျော်စွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရလေ၍ ငြိမ်းသည် ထောင်ထဲတွင် သုံးနှစ်နီးပါး နေခဲ့ရသည်။

ထောင်ကလွတ်သည်တွင် ငြိမ်းသည် မိဘများ၏ စီးပွားရေးကို လက်လှမ်းမီသလောက် ပြန်လုပ်ယူခဲ့သည်။ ယခုဘော့လည်း

ငြိမ်းအနေဖြင့် အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လေး အကျင့် ရ၍ နားလည်တတ်ကျွမ်းခဲ့ရပါပြီလေ။

ဥနေ့ဘက်အလုပ်တွေပြီးချိန်ဆိုလျှင် ငြိမ်းသည် သားကို ခေါ်ကာ ရန်ကုန်ပန်းဆိုးတန်းဆိပ်ကမ်းသို့ ကားလေးနှင့် ရောက်လာနေကြရယ်ပါ။ သည်အလုပ်က ငြိမ်းအတွက် နေ့စဉ်ရယ်လေ။

ချစ်သော ခင်ပွန်းဟန်မိုကို ငြိမ်းလွမ်းသည်။ မြစ်ရေပြင်ကို ကြည့်နေရခြင်းဖြင့် ချစ်ခင်ပွန်းအား အလွမ်းပြေရယ်မိပါ။ ငြိမ်းတို့ သားအမိ ကားထဲတွင်ရှိနေဆဲ မိုးနှင့်လေသည်လည်း သဲစွာ ရွာချလာ၏။ ငြိမ်းသည် ကားတံခါးတို့ကိုပိတ်၍ ကားထဲ၌ပင် နေနေသည်။ ငြိမ်းမပြန်သေး။ နေ့စဉ်လို အတန်ကြီးမိုးချုပ်မှသာ ငြိမ်းအိမ်ပြန်လေ့ရှိသည်။

“မေမေ. . . မေမေ ဟိုမှာကြည့်ပါဦး။ လှေကလေးတစ်စင်း မြေပြတော့မယ်. . .”

မိုးရိမ်ဟန်ဆိုရင်း သားလေးညွှန်ပြရာ မြစ်ပြင်ဆီသို့ ငြိမ်းလွမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“သူ မမြေပြတဲဘူး သားရယ်၊ လှေကလေး ကမ်းကို ရောက်လာမှာပဲ။ သားကြည့်နေလေ. . .”

သားကို ရင်ခွင်တွင်းပိုက်ကာ ငြိမ်းဆိုသည်၊ စက်လှေကလေးသည် မိုးလေများထဲမှ ဆိပ်ကမ်းဆီ ရောက်လာသည်။ ငြိမ်းသည် စက်လှေကလေးဆီ လှမ်းကြည့်နေဆဲ စက်လှေကလေးကို မမြင်ပါ။ ငြိမ်းမြင်နေသည်။ ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးကြီးများကြားမှ တံငါလှေငယ်ကလေးနှင့် ဟန်မိုရယ်။ ငြိမ်းချစ်သော ငြိမ်းခင်ဥန်း ဟန်မို၊ သားလေးဟန်ငြိမ်း၏ဖခင် ဟန်မို။

လှေငယ်လေးနှင့်အတူ ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးတို့ ဝါးချိုခြင်းခံလိုက်ရရှာသော ငြိမ်းချစ်သော ဟန်မိုရယ်လေး။ ငြိမ်းမုက်ဝန်းထဲ၌ ဘယ်သောအခါမျှ ပျောက်ပြယ်သွားတော့မည် မဟုတ်သော မြင်ကွင်းရယ်ပါ။

“မေမေရေ .ဟိုမှာ လှေကလေးဆိုက်လာပြီ. . .”

ဝမ်းသာအားရ သားလေးဆိုသည်။ ငြိမ်းသည် သားလေးဝမ်းသာနေပုံလေးကို ကြည့်ပြီး သားလေးခေါင်းကို နမ်းရိုက်လိုက်ရင်းက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ငြိမ်းသည် မီးကျနေသော မျက်ရည်တို့ကို သားလေးမမြင်မီခင် သုတ်နေဆဲ သားလေးသည် ငြိမ်းကို တစ်ခုခုဆိုရန်အတွက် ရုတ်တရက်မော့ကြည့်လာရင်းက ငြိမ်းမျက်ရည်ကျနေသည်ကို သားလေး မြင်တွေ့သွားလိုက်ပြီး. . .

“ဟင် မေမေ ဘာလို ငိုနေတာလဲဟင်. . .”
 “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွယ်. . .”
 ငြိမ်းဆိုရင်း မျက်ရည်တွေ သုတ်ရသည်။ သားသည် ငြိမ်းကို ငေးကြည့်နေ၏။

“သားလေး. . .”

“ဗျာ. . .”

သားလေးအာရုံပြောင်းသွားစေရန် ငြိမ်းခေါ်သည်။

“သားလေးရဲ့ မေမေဟာလည်း အဲဒီလို လှေကလေးတစ်စင်းနဲ့ပဲ ခရီးအဝေးကြီးကို ထွက်သွားရတာကွယ်. . .”

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကသွားတာလဲ မေမေ. . .”

“ကြာပြီပေါ့ သားရယ်။ သားလေးမမွေးခင်ကတည်းကပေါ့. . .”

“ဟင်. . .ဒါဖြင့် မေမေပြန်လာကာနီးပြီလား မေမေ၊ ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲဟင်. . .”

သားလေးအာရုံပြောင်းစေသည့် စကားသည် ငြိမ်းအား ထိခိုက်စေပါတော့၏။ ငြိမ်းသည် မျက်ရည်တို့ထပ်၍ ယိုစီးကျစေရပြန်ပါသည်။

“ပြန်လာမှာပေါ့ သားရယ်. . .”

မျက်ရည်တွေနှင့် ငြိမ်းဆိုသည်။

“ဒါဖြင့် ပြန်လာကာတော့ နီးငြိပေါ့နော် မေမေ. . .”

မျက်ရည်တွေနှင့်ပင် ငြိမ်း ဆောင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“မေမေငိုနေတာ မေမေ့ကို အောက်မေ့လို့ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်. . .”

သားလေးကိုပင် ငြိမ်းသည် ဝန်ခံနေမိရပါသည်။

“သားလည်း မေမေ့ကိုအာရုံစိုက်တယ်၊ မေမေ့မြန်မြန်ပြန်လာ

ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေမယ်နော် မေမေ. . .”

“အဟင့်. . .ဟင့်. . .ဟင့်. . .”

သားလေးကို ရင်ခွင်ထဲဖက်ဆွေးကာ ငြိမ်းသည် ထိခိုက်

လွန်းစွာ ငိုကြွေးမိလိုက်ပါတော့သည်။

ငြိမ်းမျက်ရည်တို့နှင့်အပြိုင် အပြင်ဘက်တွင်လည်း

မိုးနှင့်လေသည် သည်းထန်နေဆဲရှိပါသေး၏။

ငြိမ်းသည် ဆိပ်ကမ်းမှ မပြန်ချင်သေးပါ။ သားလေးကို

ရင်ခွင်ပိုက်ပြီး လှိုင်းတံပိုးတွေ ကြီးနေသည့် မြစ်ပြင်ကို ငြိမ်း ငေးကြည့်

နေချင်ပါသေးသည်။ မျက်ရည်တွေနှင့် ငြိမ်း ငေးကြည့်နေချင်ပါ

သေး၏။

ငြိမ်းဟာ ဟန်ဆောင်ချစ်ပြခဲ့တယ်တဲ့လားကွယ်၊ ငြိမ်းရဲ့

နှလုံးသားထဲက အချစ်တွေကို ဟန်မိမြင်စေချင်ရဲ့၊ ငြိမ်းဟာ ဟန်မိရဲ့

ငြိမ်းပါ။ သားလေးလည်း သက်သေရှိနေပါပြီ ဟန်မိရယ်။

ဟန်မိရဲ့ ကိုယ်စား ငြိမ်းအနားမှာ သားလေးရှိနေပါတယ်။

ဟန်မိရဲ့ လွမ်းတယ်ကွယ်။

ငြိမ်းဟာ ထာဝရ ဟန်မိရဲ့ ငြိမ်းဖြစ်တယ် ဆိုတာ ဟန်မိ

ဇောက်လေတဲ့ ဘဝတိုင်းမှာ ငြိမ်းတို့တည်သံတွေကို ကြားနိုင်ပါစေ။

ဟန်မိချစ်တဲ့ ငြိမ်း။

ငြိမ်းရဲ့ အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်။

မြစ်ပြင်ဆီငေးကာ ငြိမ်း ရင်ထဲမှ ဆိုနေလေသော စကား

များရယ်ပါ။

မုန်သည်။ ငြိမ်းဘဝ၌ မိဘနှစ်ပါးမှလွဲလျှင် အချစ်ဆုံး

လူတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ထိုလူမှာ ဆောသားလေးဟန်မိပင်ဖြစ်၏။

ငြိမ်းဘဝ ငြိမ်းနှလုံးသား၌ သူသာလျှင် အစဉ်ထာဝရ

စိုးစံနေတော့မည်ပါ။

ထိုလူအပေါ်၌ မိမိ၏ချစ်တတ်သောစိတ်အား မိမိခံလျှင်

www.burmeseclassic.com

စောပြည့်ချမ်းသာ

၂၈၀

အသိဆုံးမဟုတ်ပါတကား။

ငြိမ်းမျက်ရည်ကို သည် စီးဆင်းဆဲ။ မိုးသည်ချုပ်ပါပြီ။

သာလေးကိုပိုက်တွေးလျှက် ငြိမ်းကား ဆိပ်ကမ်းမှ မပြန်

ချင်သေး။

ငြိမ်းသည် မြစ်ရေတို့ဆီသာ ငေးမောဆဲ။ မြစ်ပြင်ဆီ၌သာ

ငေးမောဆဲပါတည်း။

ငြိမ်းပါပြီ။

စောပြည့်ချမ်းသာ

သိင်္ဂီရ၊ ရသအဝေါင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ။

စောပြည်ချမ်းသာ

အချစ်ဆုံးလူတစ်ယောက်

BURMESE
CLASSIC
COM

